

Giới thiệu Không Phải Em Không Lấy

Một câu chuyện nam chính truy đuổi thể từ của mình. Nữ chính ban đầu là tiểu bạch thỏ thuần khiết sau đó liên bộc lộ tài năng của chính mình.

"Anh định làm gì? Buông tôi ra, anh có biết anh trai của tôi là ai không?"

Nghe cô nói vậy hắn liền nhếch mép cười rồi nói: "Có là ai tôi cũng không sợ"

Thấy hắn như vậy cô liền vênh mặt lên: "Anh tôi chính là Mạc lão đại, trùm của mafia Ý, anh dám động vào tôi xem?"

"Em chắc chắn?"

Cô nghe xong liền chột dạ, không lẽ hắn phát hiện ra cô đang nói dối, không có khả năng a! Vị lão đại mafia đó đâu phải ai cũng gặp được.

"Chắc chắn đấy là anh trai tôi mà" Dứt lời cô liền chạy mất hút...

"..." Đám thuộc hạ xung quanh nhìn nhau té xiu, hình như cô nhận nhầm ca ca của mình rồi, bọn họ sao lại không biết lão đại nhà mình có một muội muội chứ?

"Lần này anh muốn làm gì?"

"Em nghĩ tôi sợ ca ca của em chắc, ở tận Ý, lúc ca ca em về đến đây, tôi cũng ăn sạch em rồi nha~ Hắn tà mị cười, ép cô vào tường".

Cô hùng hổ nói:

"Nhưng còn chồng yêu của tôi, anh ấy ở gần đây thôi! Thân phận của anh ấy có thể đe chết anh rồi!"

Hắn mỉm cười:

"Không ai có thể đe tôi- trừ em".

"....." Đây không phải vấn đề chính nha!

"Chồng tôi là Mạc Tu Nghiêu- CEO của Mạc thị thôn xóm toàn bộ châu Á. Anh ấy sẽ không tha cho anh đâu!"

Hắn mỉm cười:

"Em chắc chắn mình là vợ của Mạc Tu Nghiêu chứ?"

"Chắc chắn".

Hình như chữ vợ được hắn ta đặc biệt nhấn mạnh, cô có nghe nhầm không?

"....." quàn chúng xung quanh ngã tập hai. Từ khi nào lão đại à không tổng tài nhà bọn họ gian xảo vậy chứ? Rõ ràng lừa con gái nhà người ta vào tròng a~.

8h tối...

Điện thoại của Nhược Băng kêu lên, có tin nhắn từ người lạ.

"9h Cảnh Lê viên, em nhận là vợ tôi thì phải chịu trách nhiệm, không tôi sẽ vạch trần- Mạc Tu Nghiêu"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xin lỗi em, là tôi đi nhầm WC nữ

Tại quán bar lớn trong thành phố. Những giọng cười dâm dăng, tiếng nhạc sập sinh đen xen vào nhau. Trên sàn nhảy là những vũ công bốc lửa đang uốn éo thân mình. Tất cả những người đến đây đều nằm trong giới thượng lưu, thương nhân, cô chiêu cậu ấm đủ cả. Mọi người đều đến đây vì rượu và tình.

Càng uống rượu lại càng say tình- mà càng say tình thì càng muốn uống rượu...

Ở góc nhỏ, Dương Nhượng Băng day trán, thật ồn ào! Phải gần chục năm rồi cô mới về nước- những kí ức đáng sợ năm đó lại tràn về.

Nhượng Băng muốn uống, muốn quên đi tất cả...Mà hình như cô đã say rồi thì phải? Muốn say quá nhưng sao rượu càng vào lại càng tỉnh thể này?

Cmm, lúc này cứ nhiên cô muốn ới...

Choạng vạng bước đi, thật may mắn cuối cùng Nhượng Băng cũng lết được xác đến WC.

- Hic rượu thật nhạt a~

“.....” Hấn cần lời giải thích. Có người ngấm trộm hấn, rình rập hấn thì thôi đi!!!! Còn có người không biết liêm sỉ xem hấn đi....

- Thằng khốn nhà anh mù hả? Dám vào WC nữ. Hay anh biến thái hả?

- Cút ra cho tôi...

Cùng với đó là những cái đánh trời giáng từ chiếc túi trên đôi tay nhỏ xinh của cô.

Hấn định tống cổ con điên này và cho cô ta bài học thì thấy khuôn mặt cô gái... Hấn nhếch mép cười:

- Xin lỗi em, là tôi đi nhầm WC.

“.....” quần chúng đi ở bên trong há hốc. Không lẽ anh ta cũng đi nhầm WC?

“Ừc....”

Trong khi đó cô nàng nào đó nuốt nước miếng liên tục. Anh ta đẹp trai quá! Thân hình thon dài, ít nhất cũng phải 1m85, sống mũi cao chót vót- nổi bật nhất vẫn là đôi mắt chim ưng dài hẹp như có thể nuốt trọn bất cứ linh hồn nào...

Tên khốn này, đẹp trai như vậy làm gì chứ? Làm bà đây mê mẩn!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phạt tên biến thái nhà anh ấy!

Nhượng Băng, đợi em bao năm rồi...Cuối cùng em cũng quay về...

Ngắn người trong giây lát, tuy nhiên có thù tất báo- đây là phong cách làm việc của Nhượng Băng a~

- Đi nhầm WC còn không mau biến ra cho bà đây giải quyết.

Hấn thỉnh linh xuất hiện trước mặt cô, đề cô vào tường...một nụ hôn thật sâu! - Tên anh là gì?

Cô đẩy mạnh anh ra:

- Tên điên này, ai biết được!

Hấn nhếch môi cười tà mị, hôn tiếp:

- Không nhớ tên chồng em, phạt!

Hơn một phút sau thấy cô gần bốc hỏa hấn mới buông ra:

- Tên chồng em là Mạc Tu Nghiêu, nhớ kĩ.

- Mẹ nó, thằng biến thái này, bà đây phế nhà anh.

Hắn không né mà để cô đâm, mỗi tiếng “chồng bà đây à” là mặt hắn có thêm một vết sưng lớn, còn đầu khuôn mặt đẹp trai a~

Cái đâm thứ mười, hắn bắt bàn tay nhỏ xinh của cô lại.

- Em tính mưu sát chồng hử? Phạt!

....Lại là một vụ hôn....

- Con mẹ nó, anh đến thời kì động dục à?

Hắn nhún vai:

- Nếu anh mà động dục á, không đơn giản là hôn môi đâu mà là chỗ khác kia.

Hắn nhìn chỗ nào đó không nên nhìn của cô. Cảm giác như bị ánh mắt nóng bỏng của hắn thiêu đốt, cô rùng mình, chạy đi thật nhanh, che giấu đi khuôn mặt đang đỏ ửng....

- Em thay đổi thật rồi! Nhưng hình như tôi càng thích em rồi! Phải làm sao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Anh thèm gái đến phát điên à?

Về đến nhà đã là 12h đêm..

Đứng trên ban công, cơn gió lạnh thấm sâu vào da thịt làm Nhục Băng hơi tỉnh rượu. Chuyện ban nãy làm cô xấu hổ không thôi! Ra khỏi WC cô mới để ý mình nhầm, đã thế còn hùng hồn chửi đánh người ta....

Nhục Băng cảm giác mình tu tâm tích đức một tháng này bằng thừa rồi!

Mà tên của hắn là gì nhỉ? À thôi quan trọng gì chứ, đẹp trai có ăn được đâu! Cô còn xư mệnh quan trọng nữa kia...

“Ting...”

Có tin nhắn a~ Chắc là Đường tỷ đây mà- có ai biết số của cô đâu.

“8h sáng mai đến phòng thu âm.”

- A! Cuối cùng cũng được hát.

Ngày mai sẽ là ngày cô được thử sức~ thật hào hứng nha. Nhục Băng vươn vai đi tắm, phải sạch sẽ mới dễ ngủ nha!

“Ting....”

Lại gì nữa đây? Đọc được một nửa tin nhắn, nước trong miệng cô đã phun hết ra ngoài! Cmn, thằng cha này thèm gái đến phát điên rồi à?

“Hey, baby anh đây, đi toilet cũng nhớ đến em- chồng yêu đại nhân”

“Tên điên này, anh thèm gái đến phát điên rồi à? Biến đi cho tôi yên”

Bên kia nhắn tin lại liền.

“Anh hình như thèm em đến phát điên rồi”

Quảng điện thoại vào góc giường, ngủ, ngủ, ngủ. Không sẽ bị tên này làm cho phát điên mất....

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thử giọng

8h sáng

Vừa kịp lúc- thật may mắn nha! Đường tỷ trách móc:

- Con bé này, sao lại đến sát giờ thế? May đó! Lần sau nhớ cẩn thận hơn nhé!

Bình thường Đường tỷ rất nghiêm túc, khó tính lại hay cần nắn như bà già nhưng Nhượng Băng biết chị ấy rất tốt, quan tâm lo lắng thực sự cho cô. Ít ra ở nơi này, Nhượng Băng còn cảm thấy chút tình người ấm áp. Cô gật đầu:

- Đường tỷ yên tâm. Em sẽ không làm chị thất vọng.

Đường Lâm xoa tay:

- Vào đi, đây là bước tiến quan trọng nhất trong sự nghiệp của em đấy! Chỉ cần trúng tuyển vào nhóm nhạc năm người này là em lên như điều gặp gió.

- Thí sinh số 97, Dương Nhượng Băng.

Nhượng Băng bước vào để lại bóng lưng xinh đẹp. Con bé này tài hoa, nhan sắc có thừa nhưng đôi khi Đường Lâm thấy hơi thiếu thôn tình cảm- chưa bao giờ chị thấy Nhượng Băng thất thố hay bộc lộ cảm xúc dư thừa, liệu điều này có tốt không?

Nhượng Băng bước vào phòng- hình như áp suất ở đây hơi thấp thì phải, cô có nhầm chăng? Hình như trên trán của mấy vị giám khảo còn đỏ mồ hôi thì phải? Mà giám khảo cũng toàn trâu bò nha~

Quý Lâm- nhạc sĩ thiên tài, dù đã 45 tuổi nhưng vẫn ở đỉnh cao sự nghiệp.

Liễu Sơ- người năm lần đạt thi hậu danh giá, luôn nằm trong top những ca sĩ được yêu thích nhất.

...Và cuối cùng là kì ca Tiểu Cảnh- nhạc sĩ kiêm ca sĩ hot nhất hiện nay, mười hai tuổi đã sáng tác ra bản hit nổi danh đình đình.

....Cũng quá trâu bò rồi đi!

- Chờ đã, cô không cần biểu diễn nữa, trực tiếp game over đi!

Moé? Vì cái gì cô đắc tội vị thi hậu này rồi? Bà đây chưa kịp làm gì mà đã muốn đá rồi hả?

- Có thể cho tôi lý do được không?

- Cô có biết khi lên sân diễn điều quan trọng nhất của một ca sĩ là gì không? Đó chính là trang phục! Cô xem cô ăn mặc rách rưới như thế? Tính làm bẩn mắt chúng tôi hả? Có tính chuyên nghiệp không? Tôi không hiểu cô đi “cửa sau” kiểu gì mà vào được đây nhưng giờ đập tan mộng đẹp đi cô gái!

“.....” Cô ta nói một tràng dài nha! Mẹ kiếp, cô còn không chen được một câu. Còn nói cô đi cửa sau nữa chứ! Bà đây muốn ôm đùi còn ở đây cho cô ta quát hả?

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: “Hoa lệ” Nhảy cùng ta một điệu được không?

- Theo như Liễu tiên bối phải khoác lên mình những thứ lộng lẫy mới được sao?

Liễu Sơ mím môi:

- Tôi không có ý đó.

Con nhỏ khốn kiếp này, dám bắt bẻ cô. Nếu những lời này truyền ra ngoài sẽ phá vỡ hình tượng “nữ thần thân thiện” của ả ta mất.

- Nhưng cũng không phải ăn mặc như cô.

“Đêm lạnh quá, liệu y phục này có thể sưởi ấm được cho ta?...”

Liều Sơ định nói gì đó thì im bật. Nhược Băng đã bắt đầu gây đàn...

“Chàng quá đẹp làm ta ngẩn ngơ...”

Bước chân chàng xa dần, bóng tối bao phủ

Hoa lê héo tàn trên cành lá

Ánh trăng đêm nay sao lại thê lương đến thế?

Đề ta nhảy một điệu cuối cùng cho chàng được hay không?

Nhìn ta thêm một lần cuối cùng nữa được hay không?

Hơi ấm không còn- chỉ còn lại chút kí ức xa xăm

Nhảy đi, nhảy đi, nhảy cùng ta điệu cuối cùng hoa ơi!

Hơi ấm không còn- chỉ còn lại chút kí ức xa xăm...”

Hoà với tiếng đàn uyển chuyển, giọng hát du dương là tiếng ting ting tang tang dưới cổ chân nàng.

Tiếng lác chân như xa như gần, như mộng như ảo...

Giờ phút này trong mắt bọn họ toàn là kinh diễm. Cô gái hồng y rách rưới nhảy múa như yêu ma vào trong tâm trí họ- vừa kiêu diễm vừa ma mị.

Tiếng lác chân thưa dần, cuối cùng im bật...Nữ tử hồng y khuôn mặt cười thê lương ngã xuống- nụ cười mang cả tuyệt vọng lẫn hi vọng đó- thật đẹp biết bao....

“Hoa lệ”

Đừng hỏi bài hát “Hoa lệ” ở đâu ạ.= do ta chém đó hic:vvv ủng hộ tiếp nha các nàng 3 về sau sẽ có hắc bang ạ:3

3 ngày 10 chương ạ:3

#Uyentoto

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Mạc tổng cao chạy xa bay cùng mỹ nhân rồi

- Hay.

Tiêu Cảnh vỗ tay khuôn mặt tràn đầy kích động. Cô gái này không chỉ thể hiện được lời nhạc còn thể hiện được cả tâm nhạc. Dù không có hoa lê hay mảnh trăng tàn nhưng anh vẫn tưởng tượng ra hình ảnh thê lương tuyệt mỹ đó.

- Bản nhạc này là Dương tiểu thư tự tay phổ?

Quý Lâm bề ngoài có vẻ bình tĩnh- kì thực nội tâm đã dậy sóng, cô gái này là thiên tài a, đôi mắt ông sáng rực...

- Đúng ạ.

Nhược Băng từ tốn đáp.

Thái độ của cô gái bình tĩnh, không kiêu ngạo cũng siểm nịnh làm Quý Lâm vô cùng hài lòng.

- Cô có thể nói cái tâm của bài hát được không?

- Bài hát này là tâm sự của một cô nương mang bệnh nặng trong mình. Nàng ta biết mình không sống được bao lâu nữa, nên nổi đau, nàng đuổi người mình yêu đi xa. Lúc bước chân chàng dần đi xa, nàng ta đối diện với hai nhân cách: một nửa kêu gào giữ chàng lấy- dù là ích kỷ cũng được, chỉ cần chết trong vòng tay của chàng, một nửa kia buông tha cho chàng đi, để chàng giải thoát. Cả bài hát là đấu tranh nội tâm của nàng ta- cuối cùng tình yêu chiến thắng sự ích kỷ của bản thân- nhưng là nàng chết trong cô độc..

Tiêu Cảnh cười:

- Dương Nhựt Băng em quả thật mang đến cho chúng tôi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Tuyệt vời!

Liễu Sơ dù không muốn nhưng khoé mắt ả cũng ươn ướt tự khi nào- hình như có hình bóng ả trong đó.

- Được rồi, Dương tiểu thư có thể về. Chúng tôi sẽ liên hệ cho cô sau.

Chờ bóng dáng Nhựt Băng biến mất, Quý Lâm hỏi vị trong phòng kia- dù ông có ưng ý cô bé này nhưng mẩu chốt vẫn nằm ở vị kia ả, hôm nay vị ấy còn nỡ giả thân chính cơ mà.

- Mạc tổng, ngài thấy sao ạ?

“.....” Hoàn toàn là im lặng. Trên mặt bàn để lại một chữ “Tuyệt”

Thật ra, Mạc tổng của chúng ta đã cao chạy xa bay đi thả thính mỹ nhân từ đời nào rồi!

#Uyenca

-^^- chương sau là màn tán gái mặt dày siêu cấp của Mạc tổng nhà chúng ta nha~

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhận giặc làm cha

Ra khỏi phòng, Đường tỷ đã chạy lại hỏi han cô các kiểu. Nhựt Băng đành cười trừ cho qua, hứa hẹn các kiểu Đường tỷ mới cho cô về.

.....

Đường phố sáng đèn, dãy nhà cao tầng mọc cạnh nhau san sát. Nhựt Băng ngược lên nhìn bầu trời rồi tự cười khở, ở đây sao có thấy ngấm trăng, sao- chỉ có bầu trời đêm đen như nhung mà thôi!

- Hey, baby, tình cờ gặp rồi!

Anh ta định vỗ vai Nhựt Băng nhưng cô đã né sang một bên. Mạc Tu Nghiêu khá bất ngờ về thân thủ của cô gái này, xem ra muốn rước mỹ nhân về nhà cũng khó nha!

Nhựt Băng quả thật không biết nói gì, tình cờ gặp ả? Có quỷ mới tin, anh ta là cố tình. Nhưng vì cái gì chứ?

- Anh ám tôi hả?

- Không có, tôi đang theo đuổi em

Cmm, anh ta có cần nói thẳng vậy không? Anh ta tiến dần, cô lùi dần...

Đến khi lưng cô chạm vào bức tường lạnh cô mới giật mình.

- Anh muốn làm gì? Thả tôi ra, anh có biết anh trai tôi là ai không hả?- Bí quá hoá liều cô đành vậy....

Hắn nhếch mép:

- Là ai tôi cũng không sợ.

Cô vĩnh mặt lên nói:

- Ca ca nhà tôi là Mạc lão đại, trùm mafia Ý, anh động vào tôi xem caca tôi có tha cho anh không?

- Em chắc chứ?

Cô nàng nào đó khề giật mình, không lẽ hẳn phát hiện ra cô nói dối, không có khả năng a~ Mạc lão đại là đại nhân vật đâu phải ai cũng gặp được.

- Chắc chắn rồi, ca ca tôi mà.

Nói xong cô đẩy hẳn ra chạy mất hút.

“.....” thuộc hạ xung quanh té xỉu.

Hình như vị tiểu thư này nhận nhầm ca ca rồi a. Sao bọn họ không biết lão đại nhà mình có muội muội từ khi nào?

#uyenca

Sắp đến phần cao trào rồi há há

Đừng tiếc để lại cmt:

Nếu tôi dở, hãy góp ý.

Nếu được xin hãy để lại lời khen và đánh giá 3

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cao lộ tử thần

7h30 tối.

Nhược Băng đã chuẩn bị xong xuôi.

Mỗi năm các ông trùm thế giới ngầm đều tổ chức “Vòng đua tử thần” để chọn ra danh hiệu “Vua xa lộ”. Bốn năm liền Dương Nhược Băng đều là quán quân. Duy chỉ có năm ngoái cô phải xử lý một số việc nên không tham gia được. Quán quân năm ngoái rơi vào tay đua “Phi Điểu”. Quả thật năm nay có thử thách a~

Nhược Băng mặc bộ đồ da bó sát màu đen, ôm trọn lấy cơ thể quyến rũ của cô, chiếc mũ đen trùm kín lấy khuôn mặt cô- chỉ có lọn tóc xoăn khề bay trong gió.

Cũng đã khá lâu rồi cô không đụng vào mô tô nhưng là cô rất thích cảm giác vượt trên mọi đối thủ- là bá chủ, dù là địa ngục cũng được....

Thế giới mô tô ngầm u ám, chỉ có nụ cười của kẻ chiến thắng mà máu tươi kẻ thất bại. Người thắng làm vua, thua làm giặc, tuyệt đối không có hai từ “nhân nhượng”

Chiếc “hắc mã” đã gắn bó bảy năm với Nhược Băng, mang số 97, cô đưa tay vuốt ve nó như vật cưng của mình.

Hắc mã “...Nó là mô tô danh chấn thế giới nha, sao giống súng vậy?”

Năm đầu thủ chuẩn bị bắt đầu ở chân cầu Tử thần, đi qua vách núi Tử Thần, đích đến cuối cùng là thung lũng Tử Thần. Toàn bộ đều là “Tử thần”- nên được mệnh danh “Cao lộ tử thần”

Trò chơi có luật chỉ có kẻ thắng mới là người sống sót duy nhất....

Gió lạnh thổi khề khiến Nhược Băng cảm thấy bất an, cô kìm nén cảm xúc đó, tập trung!

Đã khuya rồi vẫn ngồi đếm sao~

1 ngày ra 8 chương == ta thấy mình thật trâu bò cùng ủng hộ ta tiếp nha! ^^

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thập tử nhất sinh- Cầu tử thần

“Đoàng...Đoàng...Đoàng...” Tiếng súng xuất phát.

Năm chiếc mô tô phi như bay trong gió. Không ai dám chần chừ- dù chỉ một giây.

Cầu Tử Thần...

Chiếc hắc mã vẫn chưa đạt đến tốc độ tối đa- phải bình tĩnh bởi vì năm nay không biết mấy tên trùm đó sẽ thiết kế ra chương ngại vật gì. Đôi mắt cô loé sáng, phía trước là biển rắn. Thân rắn rất trơn, bánh xe vô cùng dễ bị chệch hướng- mà cầu chỉ có lan can cao tầm 30cm, rộng 8 cm- rơi xuống dưới chỉ có con đường chết. Mà đám rắn này rất dày, không thể bay cho được đâu chúng..

Đến lúc rồi, Nhược Băng vận ga hết tốc độ, áp sát thành lan can. Sau đó mượn lực ma sát nhích dần lên lan can nhỏ hẹp. Giống như đi thăng bằng trên sợi dây- nhưng đó chỉ có thân thể, còn đây cô mang theo cả chiếc mô tô. Mượn tốc độ, quán tính, “hắc mã” không còn là mã mà thành chim ưng mất rồi! Tuyệt đối không dừng lại được, không sẽ rớt ra ngoài. Hai phút...dài như cả thế kỉ. Nhược Băng thật thấy hứng thú- không biết là ai nghĩ ra trò này a~

Sau lưng là tiếng hét thảm- rắn độc bò xung quanh đang dần nhai nuốt người kia, đây là kết cục của kẻ thua cuộc. Một người khác đã rớt xuống vực sâu- chỉ còn “Phi ưng”- mô tô đỏ và mô tô xanh.

Nhược Băng khẽ nhủ mày- xe của Phi Ưng không bị ảnh hưởng trơn trượt của rắn mà vẫn đi tốt... Không biết tại sao cô thấy bất an với người này- linh cảm của cô thường rất chính xác.

Tuy nhiên không còn thời gian nghĩ nhiều nữa- đã đến “Vách núi tử thần”

Viết xong phần này ta cũng thót tim == ta sợ rắn lắm TT

Cầu an ủi a~ Hic

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thập tử nhất sinh- Vách núi tử thần

Ở cầu Tử Thần đường đi còn đủ cho năm người- nhưng vách núi Tử Thần thì chỉ một người mà thôi! Sau đó sẽ đến đích thung lũng Tử Thần. Bây giờ không còn là khởi động nữa- hơn thua chính là ở đây!

Vách núi quanh co như mê cung. Sương mù và khói trắng xóa làm giảm tầm nhìn. Nhược Băng đang ở vị trí giữa, dẫn đầu là Phi Ưng. Nếu đi nhanh quá sẽ rất dễ bị rớt vực- chậm quá sẽ bị vượt mặt.

Tay lái của Phi Ưng rất vững- tựa như đã biết trước địa hình vậy? Chẳng lẽ có người sắp xếp? Cơ mà muốn lấy danh hiệu “Vua xa lộ” thì kiếp sau đi! Phía trước là vách núi vòng cung 75 độ- là cơ hội của cô.

Quả nhiên kĩ thuật của Phi Ưng không thể bằng Nhược Băng, hần ta từ từ giảm tốc độ, ép sát vào vách núi- chỉ sợ sẽ rớt vực.

Nhược Băng tăng tốc tối đa, đánh lái...

“Xẹt...xẹt...”

Tay cô giữ phanh, tiếng ma sát giữa bánh xe và mặt đường càng lúc càng lớn. Còn ba giây...Nhược Băng điều chỉnh tay lái. Vì quá đột ngột, chiếc mô tô

cứ tưởng sẽ đâm sâu xuống vực- ai ngờ lao nhanh về phía trước, vượt mặt Phi Ứng..

Đằng sau để lại hình vòng cung đỏ rực. Vừa rồi quả thật rất nguy hiểm, một bánh xe đã rút khỏi mặt đường. Kỹ thuật đó rất ít khi Nhược Băng sử dụng- một cái run tay cũng đủ vạn kiếp bất phục. Nhưng không sao, cô là Vua xa lộ- cô thích thử thách...

Con đường phía trước có vẻ dễ đi hơn rất nhiều- nhưng không hiểu sao Nhược Băng càng thấy bất an.

Sương mù càng lúc càng dày....

Phi Ứng không những không giảm tốc độ mà càng tăng tốc nhanh- đã sắp đuổi tới cô rồi!

Hình như trong không khí có mùi gì đó rất quen thuộc. Ngã rẽ đằng trước 100 độ- có âm thanh đang kêu gào cô- dừng lại đi, dừng lại! Nhược Băng giật mình, giảm tốc độ. Phi Ứng lao như bay về phía trước...

“Bùm...”

Tiếng nổ chấn động, chiếc mô tô đỏ mất kiểm soát lao xuống vực.

Đây không phải điểm mấu chốt- mà ở chỗ ngoặt rải xăng...Lửa- đỏ như máu- như muốn nuốt chửng tất cả. Bàn tay tử thần đang vươn ra bóp chặt lấy cô. Chỉ cần đi qua cô sẽ thành con thiêu thân mất, giờ cũng không kịp phanh, cũng không thể phanh- phía sau còn mô tô xanh, hẳn ta sẽ đâm vào cô mất...

Khốn kiếp, đây chính là muốn lấy mạng cô. Phải liều thôi! Cô phải tin vào hắc mã, tin vào mình! Giảm tốc độ, Hắc mã lao xuống vực...

Phía sau, mô tô xanh cũng theo cô- rút xuống vực.

.....Gió to quá, tai Nhược Băng ù ù, đầu choáng váng, bên tai còn vang vọng tiếng nói của Phi Ứng...

“Hi Ric, cùng xuống địa ngục nào! Trở về với biển lửa cùng cha mẹ cô a...”

Thật đáng sợ TT

Chương tiếp sẽ có sự xuất hiện của nhân vật mới a~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Triệu Tử Hiên

Không biết qua bao lâu Nhược Băng tỉnh dậy. Như có sức nặng đè lên mí mắt, thật vật và mới mở được mắt ra. Thật may- cô chưa chết!

Mưa rơi như trút, cả thân thể cô vốn đau ê ẩm giờ lại bị tra tấn, đau rất nhức nhối không thôi! Đầu gối của cô nhuộm máu tươi.

Khó khăn lắm Nhược Băng mới ngồi dậy được, cô lê chân về phía gốc cây to đằng xa- nó có thể trú mưa a! Nhìn khu rừng rậm xung quanh, Nhược Băng khẽ chửi thầm, em giờ thoát ra kiểu gì? Nhưng cũng phải cảm ơn nó, lúc cô rút từ trên cao xuống, may mắn được tán cây giữ lại- không đã tan xương nát thịt rồi! Mà “hắc mã” của cô đâu?

Lo thân mình trước đã, Nhược Băng vạt áo trắng mỏng bên trong băng bó vết thương hình con bướm. Thật đẹp! Nhược Băng thật muốn tát cho mình một cái, giờ là lúc nào rồi? Cô đang ở nơi khi ho cò gãy này với thương tích đầy mình đó nha! Thầm mĩ là cái răng gì, có ăn được không?

Trời gần tối, mưa tạnh hẳn...

Đêm nay cô phải ở rừng rồi a! Trước đây có mấy lần làm nhiệm vụ, Nhược Băng sống trong rừng nguyên sinh mấy tháng liền cũng không hề gì. Cô đi xung quanh kiểm tra củi mà cô cho là có thể dùng được.

Mẹ kiếp, trời vừa mưa- mọi thứ đều ẩm ướt, củi khô cái lông ý. Ban đêm trong rừng mà không có ánh sáng rất dễ bị mấy động vật hoạt động về đêm như báo, trăn tấn công. Xin đi! Bình thường đánh đấm với nó đã mệt lắm rồi- mà bây giờ trong tay cô không tác sát- còn một thương nữa! Đúng là xui tận cùng!

Phía tây khu rừng có khói trắng len lỏi- dấu hiệu của con người! Nhược Băng chậm rãi đi về hướng đó, dù sao cũng phải cẩn thận, là địch hay thù còn chưa biết đâu!

- Cô nấp ở đó làm gì?

Ha? Nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi sao? Nhược Băng tặc lưỡi- kĩ thuật ẩn nấp của cô kém hay người đàn ông đó quá tinh ý?

Cô gái đầu:

- Ngại quá, kì thực tôi chỉ là muốn xác nhận anh chết hay chưa? Là người hay ma?

Người đàn ông đó từ tốn đáp:

- Phụ sự kì vọng của cô rồi! Tôi còn chưa có chết.

- Của cô này.

Người đàn ông đưa cho cô con thỏ nướng, khi anh ta ngẩng đầu lên, Nhược Băng khẽ giật mình. Cô đã đi bao nhiêu nơi, loại người gì cô chưa gặp chứ? Anh ta có mái tóc đen tuyền mang nét đặc trưng của phương Đông, một đôi mắt hoa đào. Điều khiến cô chú ý nhất ở anh ta chính là khí chất- ôn nhu như ngọc, làm cho người đối diện dễ sinh hảo cảm mà bỏ hết mọi phòng bị.

- Không ngờ Ric danh chấn thế giới ngấm lại là một đại mỹ nữ thế này. Thật vinh hạnh cho tại hạ a.

Nhược Băng đưa tay nhận lấy con thỏ nướng đó- đây không phải lúc làm cao.

- Cảm ơn, không biết quý danh của anh đây?

- Tôi là Triệu Từ Hiên.

Không biết Nghiêu ca ở nhà có ghen không a~

Vợ anh qua đêm với trai lạ không rùng kìa há há

Từ giờ mạch truyện sẽ chậm lại a~ Cảm ơn đã ủng hộ^^ đừng tiếc cmt, dù là khen hay chê 3

#uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mộng dom đóm

Sau đó cả khu rừng im lặng, chỉ có tiếng chim riu rít đang bay về tổ. Hai người người một con, ta một con- giải quyết con đói trước mắt.

Nắng đã tắt dần ở tận phía chân trời...Sau mỗi ngày tàn, liệu có bao nhiêu sinh mệnh mất đi?

Trời dần dần tối mịt, chỉ có ánh sáng của đóm lửa bập bùng như nhảy múa. Nhược Băng chìm vào suy nghĩ xa xăm.

Triệu Từ Hiên thấy mỹ nhân không nói gì liền trêu ghẹo vài câu:

- Này, đừng im lặng thế chứ. Chúng ta cũng coi như đồng sinh cộng tử nha!

- Lúc đó là anh cứu tôi từ trên cây xuống phải không?

Triệu Từ Hiên cảm khái:

- A nữ vương bệ hạ. Cô cũng tinh ý đó chứ!

Nhược Băng nhìn anh ta với ánh mắt khinh bỉ, bà đây là...À thôi quên đi, đã là chuyện quá khứ.

- Tại sao không để cho tôi biết?

Anh ta nhún vai:

- Bởi vì đại nhân vật như cô rất dễ sinh lòng nghi kị, tôi cứu cô, cô sẽ cho là tôi có mục đích. Nên tôi đành làm anh hùng thầm lặng a.

Còn lâu tôi mới tin, Nhược Băng nghĩ bụng. Nhưng câu trả lời của anh ta đã phần nào xoá đi mối nghi ngờ trong lòng cô....

Nhược Băng gogi đầu vào tay nằm xuống, nhìn lên bầu trời xa xăm kia. Triệu Tử Hiền học thêm- cũng nhìn trời nhìn đất vu vơ. Nhược Băng giờ tay lên ngang tầm mắt, khẽ nói:

- Anh có biết cách để lên được bầu trời kia không? Để chạm tới được những vì sao xinh đẹp kia không?

Triệu Tử Hiền không kịp nói thì cô đã tự trả lời:

- Đó chính là chết, chỉ có chết mà thôi! Chúng ta khi chết đi sẽ hoá thành những vì sao trên đó.

Triệu Tử Hiền bật cười, không ngờ người lạnh lùng như cô lại có suy nghĩ trẻ con và kì lạ đến vậy.

- Gì nữa không?

- Anh nhìn kia!

Theo hướng Nhược Băng chỉ tay, anh thấy một biển hàng nghìn, à không hàng vạn con đom đóm. Ánh đom đóm sáng lấp loè màu huỳnh quang. Khu rừng trở lên rực rỡ huyền ảo như cõi mộng..

Giai điệu nhẹ nhàng ngân lên

“ Một con đom đóm, hai con đom đóm, ba con đom đóm, một vạn con đom đóm

Làm chi? Làm chi? Thấp sáng màn đêm

Được chi? Được chi? Sinh mạng kết thúc

Đom đóm ơi, sáng bừng lên được không?

Thời gian gần hết, hãy dùng ánh sáng của mình soi sáng thế gian...”

Giọng hát nhỏ dần rồi im bật.

- Cô...

Triệu Tử Hiền khẽ gọi- cô ấy ngủ rồi! Khi ngủ như chú mèo con vậy!

Một cảm xúc khác lạ đang lan toả trong anh. Dùng ánh sáng của mình soi sáng thế gian dù biết mình sẽ biến mất sao? Mộng đom đóm sao? Em cũng thật kiên cường nha!

Mãi tận sau này khi nhớ lại- có lẽ bài hát “Đom đóm” này của cô đã rung động trái tim anh- dần dần ngấm vào tận sương tuyết lúc nào không hay....

#uyentoto

Đêm khuya sinh ngẫu hứng a~ cùng ủng hộ ta tiếp nào 3

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Láy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cởi ra

Khi Nhược Băng tỉnh dậy mặt trời đã lên cao. Ánh nắng chói chang xuyên qua từng kẽ lá- cô còn thấy rõ giọt sương long lanh còn đọng lại. Hình như đã lâu lắm rồi cô chưa ngủ ngon đến thế! Đêm hôm qua ngẫu hứng nghĩ ra vài giai điệu hát lên, sau đó cô thiếp đi lúc nào không hay- không một sự phòng bị với người lạ....

- Chào buổi sáng nữ vương điện hạ!

Nhược Băng cũng thân thiện với anh hơn.

- Chào anh! Cảm ơn anh về ngày hôm qua.

Triệu Tử Hiền đưa cho vài trái táo dại lót dạ, xa xa có hương thơm nghi ngút- cá nường. Nhược Băng tự nhủ anh chàng này cũng thật khéo tay a! Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên bóng dáng cao lớn của anh. Trong lòng cô dâng lên cảm xúc khó tả...Giống như anh ấy đã từng đối với cô.

Triệu Tử Hiền ngồi xuống, lấy cá xuống, gỡ từng li từng tí một, tí mĩ. Anh chăm chú, ôn nhu như bức tranh điêu khắc vậy.

Xong xuôi anh quay ra khẽ cười vời vời Nhược Băng. Táo là để lót dạ a, còn đây mới là món chính nha! Cô chạy thật nhanh lại phía anh. Nói là chạy- kì thực cũng không khác gì đi bộ, cmm, cái chân khốn này.

- Nãy tôi có hái ít thuốc, đắp vào chân cô sẽ nhanh khỏi hơn.

Nhược Băng khá ngạc nhiên, anh ta học y sao?

- Cảm ơn anh.

Anh lắc đầu:

- Không cần khách sáo, cô ăn nhanh đi, có thực mới vực được đạo, chúng ta còn phải nhanh thoát ra khu rừng này.

Nhược Băng cũng không hề khách sáo nữa. Cô cầm lấy cá từ tay anh, từ tốn ăn.

Ăn xong, ăn dất cô ra bờ suối cách đó không xa.

- Cởi ra.

- Hả?

Nhược Băng ngó người.

- Tôi nói em tháo băng ở chân ra, em tính để nó đóng mủ rồi cắt chân luôn hả?

Lúc này cô mới chậm rãi tiếp thu lượng thông tin vào não bộ. OMG? Cô nghĩ bậy bạ gì vậy? Không thể xí trại làm càn nha!

Chậm rãi tháo băng ra, da thịt máu hồng đỏ dính vào vải. Lột ra quả thực rất đau nhưng với Nhược Băng đã quen thuộc như cơm bữa rồi! Cô chỉ khẽ nhủ mấy nhẹ.

Triệu Tử Hiền không nói gì lặng lẽ đứng bên. Nhìn cô rửa vết thương một cách khó khăn, anh lắc đầu cười bảo:

- Để tôi giúp em.

Nhược Băng hơi ngại, cô đã ăn chùa ngủ chùa nhà người ta thì thôi! Giờ còn chiếm tiện nghi của người ta a~

- Phiền anh rồi!

Ngón tay anh thon dài mát lạnh. Khi anh lướt qua, vết thương vừa rát lại vừa lành lạnh rất dễ chịu. Cô không hề bài xích anh mà đã coi anh là anh trai từ khi nào?

Băng bó xong xuôi, hai người đi theo phía tây của khu rừng. Cô nhớ không lầm thì đây gần hộ dân nhất. Còn “Hắc mã” đợi khi thoát khỏi đây cô sẽ cho người đến lấy.

Len qua khu rừng là hai thân ảnh, một nam một nữ nối gót nhau...

Chỉ là sau này sóng gió thăng trầm đã đẩy họ ra rất xa...Không thể nào lại gần được nữa...

Đôi khi những thứ bắt đầu càng tốt đẹp bao nhiêu thì kết thúc sẽ càng nghiệt ngã bấy nhiêu....

^^ ta đã nói rồi a~ cưng chiều nam phụ, tranh thủ lúc nam9 chưa lên ngôi cho anh ít đất diễn TT

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chồng tương lai đến thăm bệnh em không được sao hả?

Nhược Băng ngồi trên giường phòng bệnh đã là một ngày sau. Đường tỷ hốt hả chạy đến, mắng cô một trận nhớ đời. Cô nói dối cho qua là đi lên núi với bạn rồi không may sảy chân. Đường tỷ dù không tin cho lắm nhưng sau cũng phải cho qua.

- Em biết gì không? Chị nhận được tin em trúng tuyển vào nhóm nhạc rồi! Thời gian nhập đội là một tuần sau. Bà cô của tôi ơi, xin em hãy ngồi yên một chỗ đấy! Cũng may không bị thương ở mặt, không là em không xong với chị đâu!

Dù là nghe chị ấy mắng chửi nhưng cô cũng cảm thấy ấm áp quá- ít ra còn có người thực sự quan tâm tới cô. Cha mẹ, ông trời cho con sống tiếp là có lý do phải không?

- Bao giờ em xuất viện được a?

Đường tỷ đe dọa:

- Em tốt nhất ở lại đây đến tận tuần sau cho chị, em có biết tổn thương gân cốt như thế nào không? May mà bác sĩ nói thể chất của em tốt nên nhanh hồi phục...

- Em đói.

Đường tỷ lúc này mới dịu giọng:

- Em nằm yên đó cầm nhúc nhích. Chị đi mua đồ về liền.

“Cạch...”

Tiếng bước chân Đường từ xa dần.

Hồi tưởng lại ngày hôm qua, sau khi thoát khỏi khu rừng chết tiệt đó, Triệu Tử Hiên đưa cô vào bệnh viện, anh ta nói có việc gấp cần giải quyết rồi đi luôn- chỉ để lại cho cô số điện thoại. Thật lòng Nhược Băng muốn báo đáp gì đó cho anh nhưng anh đi nhanh quá, thôi để sau vậy...

Nhược Băng ngồi nghịch điện thoại, Mạc thị đã công bố danh sách năm thành viên của nhóm nhạc- trừ cô chưa có danh tiếng, bốn người còn lại từng tham gia nhiều cuộc thi, solo trên nhiều đấu trường. Vì thế, từ khoá “Đương Nhược Băng đi cửa sau” hot rần rần trên mạng xã hội...

Áp lực, phiền phức mà giới giải trí mang lại không hề nhẹ. Nhược Băng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng cô vẫn thấy hơi khó chịu.

Tiếng bước chân từ xa vọng lại- xem ra Đường tỷ đã quay về, nhanh thật nha! Bụng cô cũng đói meo rồi~

Nhược Băng cau mày, đây tuyệt đối không phải Đường tỷ. Bước chân này nặng hơn- rõ ràng là của đàn ông. Cũng không phải là Triệu Tử Hiên, lực đạo của người đàn ông lại mạnh hơn anh ấy.

Cửa phòng khẽ mở ra, thân ảnh cao gầy xuất hiện- là hắn....

Hôm nay Mạc Tu Nghiêu mặc bộ âu phục màu đen làm tăng thêm khí chất cao quý, lạnh lùng của hắn. Đôi mắt đó vẫn hút hồn như thế- quả thật là yêu nghiệt, Nhược Băng mắng thầm trong lòng.

- Chúng ta không quen biết anh đến đây làm gì?

Mạc Tu Nghiêu đóng khẽ cửa lại, trưng ra bộ mặt đau buồn:

- Em thật độc ác nha, anh ngàn dặm đường xa mang bữa ăn sáng đến cho em. Chồng tương lai đến thăm bệnh em không được sao?

Nam9 đã lên sàn rồi a~~

Cầu yêu thương, cầu bình chọn a~

Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tôi gả cho em cũng được

Nhược Băng phản bác:

- Cmm, tôi với anh quan hệ yêu đương còn không có thì vợ chồng con khi gì?

...Hình như cô nói gì sai sai, mờ ám a.

Mạc Tu Nghiêu cười tà mị:

- Trước không có thì bây giờ có được không?!

Biết ngay mà, tên khốn này bẻ cong câu nói của cô. Người ta nói không sai a, không sợ lưu manh- chỉ sợ lưu manh có văn hoá. Cách áp chế tốt nhất chính là im lặng!!!!

Hắn khẽ đặt cảm lồng lên bàn, sau đó chậm rãi tiến sát lại phía giường. Nhược Băng sợ giật nảy mình lên, ôm chăn lùi về phía sau:

- Anh tính làm gì? Cướp sắc đúng không? Tôi biết tôi xinh đẹp rồi nhưng kĩ thuật còn kém lắm! Anh muốn giải quyết nhu cầu thì chỉ cần ra ngoài kia nói một câu không thiếu a.

Mẹ kiếp, Nhược Băng chửi thề, chỉ là vết thương nhỏ mà băng cái chân của cô to bằng cái bắp a~ Làm sao đập được tên khốn này. Từ khi về nước súng ngắn cũng được cô cất kỹ ở nhà...

Về mặt của Mạc Tu Nghiêu lại càng là lột hơn:

- Cơ mà tôi muốn dịch vụ tại chỗ a. Vừa hay em lại có mặt ở đây, kĩ thuật kém tôi và em có thể cùng nhau học hỏi.

Nhược Băng xoa tay:

- Bình tĩnh, anh đừng manh động, tôi chỉ quan hệ dựa trên nền tảng hôn nhân. Anh cũng nên thế a.

Mạc Tu Nghiêu thần nhiên:

- Em gả cho tôi là vẹn đôi đường rồi!

- Tôi không muốn gả cho anh.

- Không sao, tôi gả cho em là được rồi!

“.....” Hình như sai giới tính thì phải. Trọng điểm là sao cô cảm thấy anh ta là cô dâu nhỏ uý khuất vừa bị tên cường hào ác bá là cô cướp đoạt.

Chờ đã, tại sao cô phải sợ anh ta. Tính theo thời gian Đường tỷ cũng sắp về rồi! Cô phải báo cảnh sát tên này về tội quấy rối tình dục phụ nữ mới được! Cô nàng nào đó đặc ý, vênh váo bày ra khuôn mặt không sợ trời, không sợ đất.

- Em đợi cứu viện đến à? Thật xin lỗi nha, tôi cho người dụ cô ta đi rồi.

Đkmm nhà anh!!!!!!!!

Hồ ly như vậy có để người khác sống không hả? Đã đến bước này thì phải liều thôi!

Đợi khi anh ta tiến gần sát giường, Nhược Băng tung nắm đấm, đánh ngất thẳng cha biến thái này cũng chẳng sao đâu! Nhưng thân hình anh ta vẫn vững như Thái Sơn ngàn năm không đổ. Anh ta chế ngự tay cô, đè sát vào tường...

Đánh không lại thì nịnh a~ Tự trọng là cái khi gì? Có ăn được không? Cô không muốn thất thân đâu! Nhược Băng cười cười ngây thơ:

- Anh đẹp trai à, tha cho tôi đi, anh đẹp trai như thế, giỏi như thế thiếu gì người yêu.

Thấy anh ta bất động, Nhược Băng lần tới tiếp tục ba hoa:

- Anh á? Đại nhân soái ca rộng lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân thô bỉ như tôi. Lần đó tôi chưa nhìn thấy gì của anh hết, không cần bắt tôi chịu trách nhiệm a.

Mạc Tu Nghiêu nhìn cô nàng hồ ly giao hoạt trước mắt, lật mặt nhanh hơn lật sách. Anh nghi hoặc hỏi:

- Em nói có thật không?

- Thật, Thật chứ! Tôi lấy nhân cách của mình ra bảo đảm.

Nhược Băng gật đầu lia lịa. Nhân cách là cái gì chứ? Cứ an toàn cho bản thân trước đã.

- Nhưng em không biết tên đã tên đây không thu được lại sao? Muốn rồi!

Mạc Tu Nghiêu đề Nhược Băng ra- cường hôn...hôn đến nổi cô mộng mị đầu óc....

Cmn sao cô không bài xích thế này?

Há há hóng tiếp không nà:3

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ăn hay không ăn? Nỗi khổ của Mạc tổng

Một lúc sau, Mạc Tu Nghiêu thả Nhược Băng ra, ngồi yên vị ở đầu giường- giống như ban nãy chưa có việc gì xảy ra.

Cô tím tái mặt mày, vừa cường hôn con gái nhà người ta xong giờ thần nhiên như không, ít ra cũng phải chịu trách nhiệm chứ? Nhược Băng thật muốn tát cho mình một cái a~ Cô muốn hẳn chịu trách nhiệm sao? Mẹ kiếp, căn bệnh xí trai này phải sửa sớm mới được. Nhưng anh ta không những đẹp trai mà còn thuộc loại siêu cấp kia!!!!!!

Cả căn phòng rơi vào im lặng- đến nỗi có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh huyền não ngoài đường hay tiếng xe cấp cứu, tiếng khóc...

Nhược Băng xoa xoa chớp mũi, hình như có mùi hương hoa lan dịu dịu, lúc trước không có nha- vậy chỉ có thể là của vị trước mặt rồi. Mạc Tu Nghiêu ngồi bất động, tia nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá chiếu thẳng xuống vai anh, tự nhiên lúc này đây Nhược Băng thấy lòng bình yên quá!

Nhưng mà cô quả thật khóc không ra tiếng. Vừa hôn vị mỹ nữ như bà đây sao anh ta có thể không đổi sắc? Huhu mị lực của cô kém đến thế sao?

Bên kia đang gào khóc thì bên này Mạc Tu Nghiêu cũng chẳng dễ chịu hơn chút nào. Anh cũng là đàn ông, hơn nữa còn siêu thẳng!!! Vừa nãy suýt nữa anh đã đem cô ăn sạch rồi! Không được, tuyệt đối không được làm tổn thương cô ấy. Nội tâm anh không ngừng dậy sóng. Tĩnh tâm, tĩnh tâm... Bỗng nhiên trong đầu anh hồi tưởng lại khi nãy, tay anh vô tình chạm vào nơi mềm mại nhất của cô, cũng phải 34C đi... Ăn hay không ăn, không ăn hay ăn, làm đi thôi~ Câu nói đó làm tai anh đổ ừng lên- cũng may là điểm mù mà cô không nhìn thấy. Dòng chữ liên tục xuất hiện trong đầu anh: Thanh tâm quả dục...Nhấn nhẹn mới ăn được lâu...

Đây là bệnh viện nha? Sao Nhược Băng cảm thấy đây giống như nơi tu hành của đạo sĩ vậy? Cô đưa tay, chọt chọt vào ngực Mạc Tu Nghiêu:

- Này, anh sao thế?

Oanh! Đầu Mạc Tu Nghiêu như muốn nổ tung, có phải đạo hạnh của anh chưa đủ sâu không? Cô ấy mới chỉ khẽ động một cái mà đã chạm lên ngọn lửa trong người anh. Anh khẽ nhúm mày:

- Tôi không sao!

“.....” Không sao á? Nhìn anh ta có vẻ khổ sở lắm nha! Lúc nãy sao anh ta lại tha cho cô nhỉ? Đúng rồi, hay anh ta có lòng nhưng không có sức há há.

Ông trời đúng là công bằng a~ đẹp trai như thế cũng phải có khuyết điểm đi. Cô cũng cảm thông cho anh ta lắm, nhẹ giọng nói:

- Anh về nhà nghỉ ngơi đi! Số trời đã định, không cần cố gắng quá làm gì.

Mạc Tu Nghiêu mím môi:

- Tôi sẽ cố gắng...

Không làm tổn thương em...Anh định nói câu này nhưng cũng sến sảm quá đi!! Nên quyết định nuốt vào trong bụng.

Nhược Băng nhìn anh với ý vị sâu sa:

- Anh yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho ai đâu.

“.....” Mạc Tu Nghiêu thấy có gì đó sai sai ở đây nhưng anh không thấy có gì lạ. Cơ mà ánh mắt cô ấy sao lại thay đổi? Nhìn anh thương cảm, thái độ cũng thân thiết hơn ban nãy nha! Chứng tỏ cô ấy cũng đang dần có cảm tình với anh phải không?

Mạc Tu Nghiêu bỗng thấy cuộc đời tươi đẹp, anh mang cảm lòng đến chỗ cô, nhẹ nhàng đặt xuống:

- Em ăn đi không nguội, anh có việc phải đi trước.

Anh không muốn nhìn nữa đâu!!! Nên phải cách xa cô một chút, chạy là thượng sách...

- Cảm ơn anh.

Kể ra con người anh ta cũng không phải xấu, cũng chưa làm hại gì cô- hơn nữa anh ta có mắc bệnh khó nói, cô nên cảm thông mới đúng. Cơ mà rốt cuộc cũng tiền được vị đại phạt này đi a. Nhược Băng sung sướng không thôi!

Ra gần đến cửa Mạc Tu Nghiêu quay lại, chậm rãi nhả ra từng chữ:

- Baby, anh sẽ còn quay lại thăm em. Mau chóng bình phục nha!

Cmm, anh đi luôn đi!! Ai mượn anh quay lại làm cái lòng gì. Nhưng nghĩ đến chuyện kia thì cô im bất không nói nữa, cảm thông chia sẻ, cảm thông chia sẻ...Nhược Băng niệm chú trong lòng.

Dù cảm thấy kì lạ gì đó nhưng Mạc Tu Nghiêu vẫn thấy ổn lắm!!!

Sau này khi biết chuyện này, anh thật tát cho mình một cái, dù nhờ nó mà anh có tiền đề để chạm tới trái tim cô- thì nó cũng quá mất mặt đi...Mà chỉ cần rước được phu nhân về nhà thì có quan trọng gì? Ha? Tự tôn đàn ông của anh vút cho chó ăn rồi!

Vì nhiều bạn kêu trước chương ngắn nên ta viết dài hơn a~~ Lười quá!!!! Ủng hộ ta tiếp a~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cô gái “Đương liễu”

Căn phòng im lặng trở lại. Nhược Băng mở cảm lòng ra- một tô cháo bên trong, còn rất thơm rất nóng như vừa mới làm xong vậy. Chắc anh ta mua ở dưới quán ăn.

Liệu anh ta có bỏ độc không nhỉ? Thôi cho xin đi, người ta không rảnh vậy đâu!

Nhược Băng lấy thìa múc một ít cháo đưa lên miệng. Là cháo hành muối a. Nhưng không biết tại sao cô lại thấy rất ngon. Cô càng ngày càng dễ dãi với cái dạ dày của mình rồi. Một miếng cháo hành thôi có cần thoa mỡ vậy không?

Đúng là bụng đói ăn quăng a~~

Mười phút trôi qua, Nhược Băng đã ăn hết tô cháo. Cô liếm liếm mép, còn thấy thèm. Không biết anh ta mua ở hàng nào, chút nữa phải hỏi Đường tỷ mới được...

Bụng no thì ngủ thôi...

Lúc Đường tỷ trở về thì thấy ai đó ôm cái bụng no tròn nằm ngủ- như con mèo lười biếng vậy. Đường Lâm khẽ nhủ mày, cảm lòng kia là ai đưa a? Sao cô không biết con bé này có người thân, không phải là trẻ mồ côi sao? Nghĩ lại cũng bức, đang yên đang lành hôm nay xếp hàng mua đồ đựng ngay phải một tên điên. Hắn đến trước cô, còn gọi bao nhiêu đồ...mà những quán ăn khác hôm nay lại đóng cửa, hại cô đợi gần chết. Mặt mũi đẹp trai mà ăn như trâu vậy a. Hay hắn bao nuôi một đám tiểu tam đấy chứ! Thôi quên đi...

.....

Mấy ngày trôi qua trong yên bình làm Đường tỷ hết sức hài lòng. Nhục Băng ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng bệnh, đọc tạp chí hoặc lướt web. Cô cũng đã đi lại được bình thường nhưng Đường tỷ một mực bắt cô phải ở đây đến tận tuần sau. Mẹ kiếp cô đang bị giam cầm a~~ Cầu anh hùng cứu mỹ nhân...

Đến tận ngày thứ năm Nhục Băng mới được phép đi dạo. Mẹ nữa, cứ ở trong phòng bệnh như thế cô sẽ thành con ma ốm đấy.

Mà giờ cô mới để ý, khắp bệnh viện này hình như trồng toàn liễu a...Nhục Băng đến bên bờ sông, ở đó có ghế đá ngồi rất tiện. Liễu xanh ngát thướt tha quá- gọi cô nhớ đến câu thơ:

“ Hồi kiến mạch đầu dương liễu sắc

Hồi giao phu tể mạch phong hầu.”

Bỗng vang lên giọng nói dịu dàng:

- “Nhác trông về liễu bên đường

Phong hầu nghĩ đại xúi chàng kiếm chí?”

Trước mắt cô là một mỹ nữ đó nha!! Xinh quá! Hic, cô lại xí gái rồi! Mà hình như quen quen, cô đã thấy ở đâu rồi thì phải, nhưng không nhớ ra.

Câu thơ cô vừa đọc ở bài “ Khuê oán” của Vương Xương Linh- nhưng đó là bản gốc phiên âm- còn câu thơ do cô gái kia đọc ở bản dịch thơ của Tần Đà. Cô rất thích Hán học nên tìm hiểu rất chuyên sâu, không ngờ cũng có người cùng sở thích, Nhục Băng thấy thân thiết hẳn lên...

- Cô cũng thích Hán học sao?

- Ừm- Cô gái trẻ lời rất nhẹ nhưng giọng nói rất lạnh nhạt, không nhiễm bụi trần, cảnh giới này còn cao hơn tên khốn kia à nha!

Nhục Băng thân thiện:

- Tôi là Dương Nhục Băng, còn cô?

Khoé mắt cô gái lướt qua tia sáng rất nhanh rồi biến mất, cô ta trầm mặc không nói gì, lúc sau hoài niệm nhìn lên hàng liễu bi thương nói:

- “Khuê oán” là khúc ca bi thương của cô gái có chồng đi xa chinh chiến vì mong lấy được tước hầu- chỉ vì giấc mộng công danh mà cô đọc cả đời. Câu thơ vừa này cô đọc là câu tôi thích nhất trong bài.

Nhục Băng xoa xoa đầu:

- Ha? Trùng hợp vậy sao? Thật vinh hạnh.

Chết tiệt, lại xí gái rồi..

Cô gái bỗng nhiên hỏi:

- Cô có biết tại sao bệnh viện này trồng toàn liễu không?

“.....” Bó ai biết được chứ? Cô có phải thần tiên như tên khốn kia đâu?

Cô khẽ lắc đầu.

Cô gái kia nói tiếp:

- Chủ của bệnh viện này là bạn của tôi. Chồng cô ấy họ Liễu, mắt sớm nên lấy liễu làm nền cho bệnh viện- giống như chồng cô ấy mãi sống ở nơi này vậy!

- Ohhhh...Cũng quá si tình đi!

Cô gái kia nhìn cô một lúc rồi lặng lẽ bỏ đi- bỏ lại một bóng lưng cô độc.

Không hiểu sao Nhục Băng thấy hình ảnh của mình trước kia ở cô gái này....Đều không muốn sống nữa!

Mãi tận sau này, Nhục Băng ngồi nghĩ lại, nếu lúc đó cô chạy đến gần cô ấy, hỏi chuyện để cô ấy không làm ra những điều tiếc nuối, có phải hay không...

Tiếc là không có nếu như....

Cô gái kia là nhân vật rất quan trọng a~~ có ai đoán được thân phận không?

TT viết dài thật mỗi tay nha

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nhóm nhạc thành lập

Đầu tuần Nhượng Băng ra viện. Đường tỷ hết sức hài lòng về biểu hiện của cô nên cô ra viện trước một ngày. Sau hôm đó Nhượng Băng cũng không gặp lại cô gái kì lạ kia nữa- dường như chỉ là giấc mộng vậy! Ra đến cổng Nhượng Băng ngảnh đầu nhìn lại- hàng liễu xanh rì đó, đẹp mà sao u buồn thế nhỉ? A, không nghĩ linh tính nữa, cô phải chuẩn bị cho buổi họp báo công bố nhóm nhạc ngày mai a...

Thấm thoát một ngày trôi qua...

Sáng sớm, Đường tỷ đã dẫn stylist đến, trang phục nhóm được công ty gửi đến từ hôm qua- giờ chỉ cần trang điểm nữa là xong. Da của Nhượng Băng rất mịn, trắng đến nỗi anh chàng stylist phải tặc lưỡi khen ngợi:

- Da của cô cứ như da em bé ý, không cần trang điểm quá đậm sẽ làm xấu hình ảnh của cô trước mắt công chúng

8h sáng.

Đường tỷ đánh xe đi lối chuyên dụng dành cho nhân viên của công ty. Cửa trước đã chặt ních phóng viên, nhà báo- dù còn 6 tiếng nữa mới họp báo nhưng họ đã đợi sẵn. Thành viên của nhóm đều là nhân vật nổi tiếng có danh từ trước- trừ cô.

Nhượng Băng vào phòng họp. Anh quản lý giới thiệu:

- Xin chào tôi là Lưu Huy- sẽ quản lý chung nhóm nhạc, có chuyện gì cứ báo người quản lý riêng của mỗi người gọi cho tôi. Mọi người làm quen đi.

Cô gái có khuôn mặt trái xoan, mái tóc vàng óng ả, mắt xanh biếc như làn thu- con lai a~ Theo thông tin cô điều tra trong những ngày rảnh rỗi ở bệnh viện thì đó là Nam Cung Yên Nhiên. Cô ta rất nổi tiếng trong giới trẻ, được tung hô là nữ thần băng giá, 20t.

Một cô gái khác khuôn mặt ngây thơ, trẻ con, trông rất dễ thương, dễ dàng gây thiện cảm cho người khác. Đó chắc chắn là Lạc Doanh Doanh- nổi tiếng vì chuyện cosplay nhân vật anime, đã từng đóng hai bộ phim thanh xuân học đường. 20t

Cô gái ngồi riêng một chỗ so với hai người kia mái tóc rất dài, để thẳng tự nhiên- đó chính là Lạc Phi Tuyết, 20t

Nhượng Băng chưa từng xem ảnh họ mà chỉ điều tra lai lịch từng người. Nam Cung Yên Nhiên và Lạc Doanh Doanh đều có bối cảnh hùng hậu, là thiên kim tiểu thư của Nam Cung gia và lạc gia. Còn Lạc Phi Tuyết mồ côi cha, sống với mẹ- có tuổi thơ không dễ dàng gì. Sau này may mắn nổi lên nhờ một đoạn video dân vũ đường phố.

Mọi người chào hỏi khách sáo rồi giới thiệu sơ qua về bản thân. mà thái độ mỗi người cũng khác nhau nha! Nam Cung Yên Nhiên ngạo mạn không coi ai ra gì- quả thật nữ thần băng giá a. Lạc Doanh Doanh thì thân thiết niềm nở làm quen, nụ cười luôn trên môi. Thái độ của lạc Phi tuyết không mặn cũng không nhạt. Đúng thật là ba nhân cách.

- Chờ cô ấy đến rồi tôi sẽ phân công vai trò của từng thành viên. A, đến rồi.

Theo hướng Lưu Huy chỉ mọi người đồng loạt nhìn ra...

#Uyentoto

Chương 19: Hẹn báo phong ba

Mọi người đồng thời quay ra thì thấy một cô gái ăn mặc đơn giản, quần jean bạc, khuôn mặt xinh đẹp hơi tái nhợt nhưng không che đi được vẻ cao quý ở cô- khuôn mặt cô gái này có chút quen a~~ Chính là cô gái kì lạ mà Nhượng Băng gặp ở bệnh viện, một kinh hi đây!!!

- Xin lỗi mọi người, gia đình có chút chuyện nên đến muộn. Tôi là Bạch Khánh Chi.

Lưu Huy lắc đầu:

- Không sao, không sao, đến là tốt rồi! Bây giờ tôi sẽ phân vai trò của từng thành viên nha.

Không biết cô ta có gia thế như nào mà đến quản lí cũng kiêng nể như thế a~~

Phân chia như sau:

Nam Cung Y Nhiên làm visual của nhóm(gương mặt đại diện)

Bạch Khánh Chi làm main vocal (giọng ca chính)

Lạc Phi Tuyết làm main dancer (nhảy chính)

Lạc Doanh Doanh mang hình tượng tiểu bạch thỏ nên đóng vai trò “em út của nhóm”

...Cuối cùng là Dương Nhượng Băng là thành viên mang vẻ đẹp unisex kiêm sáng tác.

Lâm Huy hỏi:

- Mọi người không có ý kiến đóng góp gì chứ? Vậy thì học thuộc kịch bản này, chút nữa hẹn báo cứ thế mà làm.

.....

Nhượng Băng cùng với Bạch Khánh Chi ngồi gần nhau.

- Cô lúc đó biết tôi cùng nhóm với cô rồi à?

Bạch Khánh Chi không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.

- Tôi thích cô. Rất mong chúng ta hợp tác vui vẻ.

Nhượng Băng lên tiếng, cô rất có thiện cảm với Bạch Khánh Chi- còn những người kia chỉ cần không động tới cô thì không sao cả.

Bạch Khánh Chi ngẩn người ra hồi lâu, hai tay cô run rẩy dưới thành bàn. Cô kìm nén sự xúc động của mình, bình tĩnh nói:

- Tôi không muốn thân thiết với người khác.

Bạch Khánh Chi bước ra ngoài cửa, cô là thần xui xẻo- không có tư cách để yêu hay thích bất kì ai..

Nhượng Băng khẽ cau mày, có chút không vui, dù sao cô cũng vừa bị một đại mỹ nữ từ chối nha~

2h chiều.

Cánh nhà báo, phóng viên vây xung quanh. Ánh đèn liên tục chớp chớp. Đây là buổi truyền hình trực tiếp livestream, bởi vì danh vọng của Mạc thị rất cao, cộng thêm danh tiếng có sẵn của các thành viên nên rất đông đảo người xem.

Quản lí đại diện Lâm Huy đứng ra phát biểu trước:

- Xin chào mọi người. Hôm nay Mạc thị sẽ chính thức bước chân vào giới giải trí với sự thành lập của nhóm nhạc Five Queen. Năm thành viên đã được chúng tôi công bố trên trang chủ. Giờ từng người sẽ giới thiệu về mình.

Nam Cung Y Nhiên luôn mang khuôn mặt cao cao tại thượng, quả thật xứng danh “nữ thần băng giá”

- Xin chào, tôi là Nam Cung Y Nhiên.

Có người hỏi:

- Nam Cung nữ thần, xin hỏi tại sao cô tham gia nhóm nhạc này? Hiện tại cô đang là nữ diễn viên rất nổi tiếng rồi.

- Cô nghĩ sao khi đầu quân vào Mạc thị với tư cách ca sĩ chuyên nghiệp?

Nam Cung Y Nhiên: “Thứ nhất bởi vì niềm đam mê với ca hát của tôi. Thứ hai, tôi thích thử thách, tôi muốn phát triển bản thân với tư cách một ca sĩ chuyên nghiệp chứ không phải chỉ là một diễn viên. Cảm ơn.

Nam Cung Y Nhiên lạnh lùng về chỗ ngồi. Trên mạng fan cuồng bắt đầu la ó.

“Nam Cung nữ thần super ngẫu a. 1000 like.”

“Y Nhiên muội muội, vì em dù xuống núi đao biển lửa tôi cũng không từ.”

“Nữ thần băng giá a, mãi ủng hộ chị.”

.....

Tiếp theo là phát biểu của Bạch Khánh Chi.

- Xin chào, tôi là Bạch Khánh Chi.

Đám phóng viên đặt câu hỏi như thường lệ...Lúc Bạch Khánh Chi gần đi về chỗ ngồi, bỗng có người đặt câu hỏi:

- Xin hỏi có tin đồn cô có vấn đề giới tính?

Bạch Khánh Chi: “Đây là tin đồn nhảm vô căn cứ, nếu còn ai tiếp tục đề cập hay tung tin vịt, tôi sẽ kiện tội phỉ báng, luật sư của tôi luôn sẵn sàng, cảm ơn.”

Gã phóng viên cứng nhắc, cứ tưởng sẽ thấy được khuôn mặt thất thố của cô rồi đăng báo nói quá lên một chút, không ngờ cô ta “cứng” đến mức vậy.

.....

Lạc Doanh Doanh và Lạc Phi Tuyết đều đã trả lời xong.

Điều mọi người mong chờ nhất chính là thành viên cuối cùng- người không có thành tích gì trong lĩnh vực trước đó- Dương Nhục Băng.

- Xin chào, tôi là Dương Nhục Băng.

Cánh nhà báo liên tục hỏi tới tấp:

- Cô Nhục Băng theo chúng tôi đều biết cô không có bất kì thành tích gì? Tại sao cô có thể tham gia nhóm nhạc toàn người nổi tiếng?

- Nghe nói cô đi cửa sau a? Có đúng không ạ?

- Cô định để thành viên trong nhóm kéo danh tiếng của cô sao?

“.....” cmm, chắc chắn có người cố tình chơi cô rồi!!!!

5h sáng đã dậy viết truyện cho mọi người đọc ~~ cầu bình chọn, cầu cmt a~~

#Uyentoto

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Muốn phủng sát bà đây hả?

Nhược Băng: “Đây đều là tin đồn bịa đặt trên mạng. Cuộc thi mang tính chất công bằng do đích thân Mạc thị tổ chức. Chẳng lẽ các anh không tin tưởng vào Mạc thị, vào các vị tiền bối à?”

Cô hơi xoáy lại đám phóng viên một vấn đề khó. Họ thật muốn chửi thề, một ca sĩ mới vào nghề sao khó chơi vậy chứ, họ chỉ muốn kiếm chút miếng cơm manh áo thôi mà. Ai dám động vào vị kia chứ! Thôi cho xin đi!!!!

Luôn luôn có con chó cắn mãi không nhả nha!

- Cô Dương, rõ ràng đi cửa sau mà còn lớn lối thế! Một người mới như cô có tư cách gì sánh ngang với bốn vị tiền bối kia.

Mẹ kiếp, tôi sánh ngang hay không liên quan cái mò gì nhà anh hả? Các người ăn no hững hờ à?

Cũng may cô đã bảo Đường tỷ chuẩn bị trước nha!

Màn hình lớn sau lưng bắt đầu chạy. Đó là đoạn video Nhược Băng thi tuyển a~~

Mọi người đều chăm chú xem, lúc đầu là hình ảnh Liễu Sơ chửi mắng cô, họ sung sướng không thôi! Đến khi xong đoạn hội thoại thì im bật. Người mới pk với thi hậu? Cũng quá trâu bò đi. Mà hình tượng vị thi hậu nhà chúng ta có gì đó khác ngày thường a~~ miếng cơm manh áo của họ đây rồi!

Đến khi khúc nhạc vang lên thì toàn trường lặng yên đến nỗi nghe thấy rõ từng hơi thở đều đặn. Một bài hát buồn a~ Nhất là đoạn Nhược Băng nằm xuống đất, nụ cười hạnh phúc- như bóp nặng trái tim người khác. Đã có fan bắt đầu kích động.

“Các người thấy chưa? Tôi bảo rồi mà, không có thực lực mà muốn vác chân vào Mạc thị à?”

“Cô ấy là Dương Nhược Băng đúng không? Vừa xinh đẹp vừa tài hoa, tôi thành fan cứng của cô ấy mất rồi nha!!!”

“Bài hát tên “Hoa Lệ” mà oi hay quá, ngàn tỵm”

“Cũng chỉ là một bài hát thôi mà, không biết cô ta có đạo ở đâu không chứ?”

“Lâu trên à? Xem đi, cô ấy đang trải lòng mình, nói về tâm cảnh bài hát kia. Kì ca Tiếu Cảnh và huyền thoại Quý Lâm đều khen không ngớt kia! Về xem lại mất chó nhà cô đi!”

Từ khóa “Dương Nhược Băng” và “Hoa lệ” phút chốc bật lên top 1 tìm kiếm

.....

Video kết thúc một lúc lâu mọi người mới hoàn hồn trở lại. Có người yếu tim thì khoé mắt đã ngấn lệ....

- Cuối cùng đuôi cáo của cô cũng hiện nguyên hình.

Anh ta tiếp tục cao giọng:

- Thừa mọi người, bài hát này không phải cô ta sự tay sáng tay mà đi ăn cắp của người khác.

Toàn trường tiếp tục chấn động...

Phải nói là việc đạo nhạc nặng đến mức nào- đủ khiến người đó bước chân ra ngoài đường cũng khó khăn chứ đừng nói tiếp tục ở giới giải trí a~

Đám nhà báo bắt đầu xì xào:

- Anh có bằng chứng gì không?

- Phải đó, nói suông như thế ai mà tin được.

Anh ta cắm USB chuẩn bị sẵn vào thiết bị, màn hình lớn hiện lên một lời bài hát- y hệt của Nhược Băng. Trọng điểm là nó được đăng trên mạng- cách đây một năm trước rồi! Bên dưới là đoạn ghi âm của một cô gái hát “Hoa Lệ”....

Người ta nói lật mặt nhanh hơn lật sách chính là lúc này đây! Thái độ tất cả mọi người khác xa ban nãy.

Nãy tung hô tận trời thì giờ chửi rửa tận trời.

- Mẹ kiếp, tôi vừa đi ủng hộ con đạo nhạc và cảm thông cho cô ta nữa.

- Cô Dương cô còn lời nào muốn chối không?

Trên mạng bình luận hot không kém:

“Tôi vừa nói các người có thấy chưa? Đạo nhạc mà.”

“Cút khỏi giới giải trí đi.”

“Dương cô nương đạo đức suy bài, lúc này tôi còn định cp cô ta với Chi tỷ tỷ cơ. Fuck! Tôi bị điên rồi!”

“Các người xem có ai mặt dầy như cô ta không? Ăn cắp một cách trắng trợn a.”

Từ khóa “Dương Nhượng Băng đạo nhạc” chèn ép tất cả các bảng tìm kiếm, bật lên vị trí dẫn đầu và có xu hướng không ngừng tăng a....

2 chương liền luôn ^^ cảm ơn mọi người ủng hộ trong thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Luôn có điều dân hâm hại bản cô nương

Ách!! Việc này cũng quá hơi đầu đầu nha!

Chắc chắn có người đứng sau vùi dập cô rồi! Cmn, các người không có việc gì làm hả?

- Dương Nhượng Băng, chứng cứ đầy đủ rồi, cô còn không đứng ra xin lỗi tác giả ‘Hoa lệ’ và công chúng.

Nhượng Băng bình tĩnh đến mức người ta tưởng cô chỉ là người đứng một bên xem kịch.

- Chúng có mà anh nói chỉ là một blog vô danh trên mạng sao?

Gã phóng viên: “Nhưng những chứng cứ đó rõ ràng như thế cô còn chối biến.”

Gã ta quay ra kích động quần chúng: “Mọi người đừng nghe cô ta ngụy biện, tẩy chay kẻ đạo nhạc, tẩy chay kẻ đạo nhạc, đòi lại công bằng cho tác giả...”

Tất cả mọi người ở đây đều khí huyết tuôn trào, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Nhượng Băng. Trên mạng hàng nghìn lời chửi bới, nhục mạ cô- quá khích đến nỗi sập web vài phút...

“.....” Cô thấy hẳn ta nên đi tranh cử tổng thống mới đúng, làm phóng viên hình như hơi phí nhân tài nha.

Nhượng Băng đứng lên phía trước:

- Cho tôi ba ngày, ba ngày sau tôi sẽ có câu trả lời thích đáng cho mọi người. Xin mọi người đừng bàn luận khi chưa có kết luận chính thức. Cảm ơn.

Lưu Huy đứng ra trình trọng tuyên bố:

- Mặc thị chúng tôi sẽ có câu trả lời ổn thỏa đến công chúng. Nếu cô Dương Nhượng Băng có hành vi đạo nhạc chúng tôi sẽ khai trừ khỏi FS (five star) ngay lập tức.

Anh ta nhìn gã phóng viên chằm ngoi:

- Nếu Dương Nhượng Băng trong sạch, có người cô ý hát nước bẩn lên người cô ấy, chúng tôi quyết không bỏ qua một cách dễ dàng. Cảm ơn về sự có mặt của mọi người ngày hôm nay.

Nhượng Băng cho Lưu Huy nghìn like, anh ta cũng chuyên nghiệp đó chứ! Bảo sao được công ty phân cử quản lý nhóm nhạc a.

.....

Hậu trường.

Mọi người đều vây quanh Nhượng Băng. Ánh mắt khinh bỉ có, cười khi người khác gặp họa có, phần nộ có...

Cô muốn chửi tục lắm rồi đấy! Bà đấy giết cha mẹ các người à?

Lạc Doanh Doanh đứng ra an ủi:

- Nhược Băng à, cô đừng lo lắng, tin chắc công ti sẽ sớm điều tra ra a. Kỹ thuật photoshop của đám người đó cũng quá tinh vi đi, y như thật.

Có người phần nộ nói:

- Doanh muội à, giới showbiz phức tạp, lòng người khó đoán lắm, muội đừng tin người dễ dàng như thế. Người ta dễ được vào FS mà không từ thủ đoạn kia.

- Phải đó, phải đó....

Kỹ thuật bỏ đá xuống giếng của đám người này cũng khá nha! Bà đấy còn chưa nói gì đâu!

Lạc Doanh Doanh ngậm thơ nói, điềm đạm đáng yêu vô cùng:

- Xin mọi người đừng đổ oan cho Nhược Băng, tôi tin cô ấy chắc chắn không làm thế đâu!

Ohhh...Shit? Vị cô nương này! Chúng ta chưa quen nhau được một ngày, à không 12h đâu, cô tin cái lòng gì ở tôi hả?

Muốn diễn với bà đây hả? Bà đây không rảnh nha! Muốn chơi hả? Okayy baby, mình cô biết diễn chắc.

Nhược Băng bày ra bộ mặt cảm động khôn xiết:

- Doanh Doanh cảm ơn cô đã tin tưởng tôi a. Không biết cô có thể đăng một bài viết giúp tôi đính chính được không.

Giọt lệ tràn trên khoé mi cô, mỹ nhân khóc đẹp như hoạ làm các nhân viên nam ở đây tim đập liên hồi.

Lạc Doanh Doanh tím tái mặt:

- Tôi...Tôi chỉ sợ không giúp được cô nhiều.

Nhược Băng:" Không sao a, cô giúp tôi một lần cả đời không quên a. Người ta nói lúc nan nguy ở bên ta mới là người tốt thực sự."

Ý bà đây chính là cô không giúp tôi thì cô là người xấu. Hắc hắc, cô chọn danh dự hay sự nghiệp nào?

Doanh Lạc Lạc nghĩ, nếu cô ta đăng bài tẩy trắng thì sẽ nhận hết con phần nộ từ fan, còn nếu không thì cô ta sẽ mang tiếng bỏ rơi người hoạn nạn. Con à ngu ngốc này sao lại nói ra mấy lời "ngu ngốc" như thế chứ.

~~ đêm khuya sẽ ra 1 chương nữa a

Cảm ơn các tênh yêu đã ủng hộ.

Cầu bình chọn~~

Cầu cmt a~~

Có bạn hỏi khi nào sẽ đến phần hắc đạo:3 sẽ nhanh thôi ạ!

#Uyentoto

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bí được lắng mộ

“A, Doanh Doanh cô nghĩ gì thế?”

Nhược Băng khua tay trước mặt cô ta hỏi.

Lac Doanh Doanh bỗng nhiên ôm bụng rồi ngã xuống, may có người đỡ cô ta, không ngã xuống đất rồi!

Nhược Băng khinh bỉ, tốc độ ngã của cô ta thật nhanh nha!

Có người hét lên: “Mau gọi cấp cứu a, Doanh Doanh bất tỉnh rồi, nhanh a.”

“.....” Một sợi lông của cô ta, bà đây còn chưa thèm động đâu! Các người nhìn tôi với ánh mắt như thế làm gì. Dưới góc độ quan sát của người khác là cô đây ngã cô ta nha!!!!

Lưu Huy liếc mắt nhìn mọi người, họ đều biết ý lui ra.

- Dương Nhược Băng tôi hi vọng cô có thể nói sự thật với tôi để tôi dễ dàng sắp xếp.

Nhược Băng ngẩng cao đầu hiên ngang: “Việc tôi không làm tôi không có gì phải hổ thẹn cả. Sự thật “Hoa lệ” chính tay tôi viết. Tôi sẽ tự tẩy trắng cho bản thân.”

.....

Đường tỷ đang ở quê, cô không muốn làm phiền đến chị ấy- khó khăn lắm mới có kì nghỉ về thăm gia đình. Cô sẽ tự giải quyết a, nhiều cách lắm..

Về nhà.

Trước tiên tắm rửa sạch sẽ a.

Tắm xong cơ thể thoải mái như được tái sinh vậy. Nhược Băng bước vào phòng ngủ thì để ý thấy vị trí một cuốn sách bị đảo lộn.

Không lẽ có trộm sao? Cô bước từ từ đến giá sách, quan sát kĩ- trong phòng không có người, cô không nghe thấy hơi thở dù là nhỏ nhất.

Chờ đã, mẫu giấy nhỏ được ghim trên cuốn sách..

“Chân tướng năm đó- kẻ thù hại chết ba mẹ cô sẽ là món quà sinh nhật Đường mỗ dành tặng cô nhân dịp sinh nhật bước sang tuổi 21. Đổi lại- bí được lăng mộ Tần Thủy Hoàng....”

Cuối cùng ngày đó cũng đến, Nhược Băng khẽ hít sâu một hơi. Cô phải bình tĩnh... Còn một tháng nữa là đến sinh nhật cô, thời gian vừa hay để chuẩn bị- người đứng sau kia thật biết tính toán.

Đội cô giải quyết vụ lùm xùm chết tiệt kia xong đã. Dám bảo bà đây ăn cắp à? Bà đây mà ăn cắp còn để lại dấu vết cho mấy người chắc.

Ngồi vào bàn máy tính, ngón tay thon dài của cô nhanh như chớp lướt trên bàn phím.

Nhược Băng nhớ đường link của bài viết đó, gõ gõ.

Ái chà chà, rất nhiều người còn nhanh tay hơn cô nha! Trên dòng thời gian cô ta- Diệu Tuệ vô số người an ủi, có người còn sẵn sàng vì mỹ nhân mà đổ máu cơ.

“Con người không có ai là xấu cả, chỉ là một chút tham vọng sẽ bị ác quỷ gặm nhấm trái tim- hãy dẫn họ lại phía ánh sáng.”

Diệu Tuệ đã đăng 1h trước.

Đây là nói cô phải không?

Cmn mặt cô da dày mấy tấn ha? Đi ăn cắp của người khác còn bày vẽ chính nghĩa. Bài viết này là dành cho cô ta đi.

Nhưng tại sao ngày tháng năm lại là một năm trước? Cho xin đi lúc ý cô còn chưa sáng tác ra “Hoa lệ” đâu nha!

Nhược Băng gõ gõ...Chẳng lẽ cô ta...

#Uyenca

Chap cũng ngắn mà không được hấp dẫn cho lắm Ca đang lướt nhanh để thêm đất cho Mạc tổng mà.....

Có mấy chương giữa ca sửa một chút a

Hôm nay là ngày thứ 5 truyện ra mắt, cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ. Ai hay theo dõi truyện hãy cmt a~~ để ca biết mặt chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tẩu Tẩu nhà tôi bị oan!

Trên mạng đã bùng nổ cực hạn rồi...Nhất là khi nhân viên không sợ lửa lên châm thêm chút dầu vào- đăng video “Cô cố tình đẩy ngã Lạc Doanh Doanh”

Nhược Băng cho ngàn like, dưới góc độ của máy ghi hình, cô chính là người xấu nha, ức hiếp tiểu bạch thỏ.

“Các người xem kia, sao cô ta có thể hống hách thế chứ, Doanh muội đáng thương của tôi a.”

“Kê đạo nhạc cút khỏi giới giải trí đi, cô ta chắc chắn đi cửa sau rồi, đồ gái...”

“Lâu trên có thể cẩn thận ngôn từ của mình không? Hiện tại còn chưa có kết luận chính xác nha.”

“Fan nào tàn của Nhược Băng kia.”

.....

Cứ có người nói một câu bênh Nhược Băng là y như rằng bị một biển nước bọt dìm chết. Dư luận thật đáng sợ nha!

À hình như cô chưa vào việc chính sự đi. Trở lại trang cá nhân của tiểu muội bị hại- Diệu Tuệ.

Đoạn nhạc cô ta đăng một năm trước đã quá một triệu lượt chia sẻ. Đúng là một năm trước cô ta có đăng thật, nhưng không phải đăng lời nhạc “Hoa lệ”. Gần đây bài viết đã được cao thủ hacker chỉnh sửa tinh vi không hiện dấu vết.

Trình độ người này cũng khá đồ sộ chứ- hầu như không để lại dấu vết gì cả. Cơ mà đã là nguy tạo thì kiểu gì cũng có lỗ hổng, Nhược Băng đánh đánh một hàng chữ dài, muốn so lập trình với cô sao? Nằm mơ đi!

Đã xong, chỉ việc đợi 30 phút nữa là dữ liệu sẽ khôi phục lại như cũ. Không biết sẽ đặc sắc như thế nào nhỉ? Nhược Băng quyết định để 5h sáng hôm sau mới trả bài viết về với dữ liệu ban đầu. Cô ta thổi lửa càng to thì sẽ bị cháy càng lớn.

Cô tuyệt đối không phải người lương thiện, càng không nhân nhượng với kẻ thù nha!

Cũng rảnh rồi không có gì làm, Nhược Băng lướt mạng thêm một lúc nữa thì thấy dòng stt của “Hoa hoa công tử” ngum nước hoa quả vừa đưa vài miếng sặc ra sạch...

“Khụ...khụ...”

“Tẩu tẩu nhà ta còn trẻ người non dạ chưa biết lòng người hiểm độc là như thế nào nên mới bị người ta vu oan, mong mọi người đừng vội kết luận a~”

Share hình Nhược Băng.

Cmn, ai giải thích cho cô được không? Con hàng này từ trên trời rơi xuống à?

Nick name “Hoa hoa công tử” chính là Mạc Tu Nhiên- Nhị công tử Mạc thị đó nha!!!!!! Đào hoa sát gái đệ nhất...Trọng điểm là cô quen đại nhân vật này sao? Quên đi, cô mới về nước nha...

Mà “tẩu tẩu” là sao?

Ngum nước hoa quả vừa đưa lên miệng lại phun ra lần hai.

Hình như anh trai của Mạc Tu Nhiên là Mạc Tu Nghiêu đó!!!!!!

Truyền kì tổng giám đốc bá đạo đó! Là đại nhân vật hô mưa gọi gió khắp châu Á, đương nhiệm tổng giám đốc Mạc thị. Tẩu tẩu là cách gọi vợ của anh trai đúng không???

....Điều này cũng vì diệu quá đi!

.....

Cùng lúc đó ở Cảnh Lê viên.

Trên ghế sofa là người đàn ông cao lớn, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, hàn khí toả ra bốn hướng...

Mạc Tu Nhiên đứng gần đó lạnh cả sống lưng, cười hi hi nhìn nọt:

- Anh trai đại nhân, là nỗi của em, anh bảo em để ý đến tẩu tẩu nhưng em lại quên mất, hại anh giờ mới biết tin tức. Em sai rồi, đánh chết em đi.

Mạc Tu Nghiêu nghe đến hai chữ “tẩu tẩu” cơ mặt dân ra một chút, hàn khí xung quanh cũng bớt đi một chút.

- Trong vòng một giờ tìm đủ mọi cách lấy lại trong sạch cho cô ấy- không thì chú tự lãnh hậu quả.

Ai đó gật đầu lia lia:

- Đại ca yên tâm đi, em sẽ lấy lại cả gốc lẫn lá, trả trong sạch cho tẩu tẩu.

Mạc Tu Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa Kinh Thiên Minh, không tại tên khốn đó rù đi bar làm anh quên chính sự, ngộ nhờ đắc tội vị tẩu tẩu này thì sao a.

Kinh Thiên Minh: “.....Hình như anh ta chỉ gọi ý thôi còn Nhiên Nhiên mới là người rù rê mà, anh cũng nằm vùng là sao?”

Khuya rồi còn ai hóng không a~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Trả lại trong sạch cho em

Tất mảy tính, Nhược Băng quyết định đi ngủ. Thức khuya sẽ lão hoá nhanh nha!!! Cô không thích già đâu!

“Ring...” Tiếng chuông điện thoại kêu. Có tin nhắn a~

“Vợ có ổn không- Chồng yêu đại nhân.”

Nhược Băng nghĩ bụng, tên này cũng quan tâm đến tin tức giải trí đó chứ? Mà cô kết hôn với hắn từ khi nào chứ? Vợ à? Cô cũng đã từng mơ về một gia đình hạnh phúc trở thành người vợ đảm đang dịu hiền- nhưng giờ ước mơ ấy quá xa xăm rồi!

Sứ mệnh báo thù đè nặng trên vai cô...Không thể vứt đi mà chỉ có thể để hận thù ngấm sâu vào xương tủy. Cơ mà sao tự nhiên có thứ gì đó ảm áp đến lạ thường đang len lỏi vào tim...Cô hình như không cô độc, không tồn tại vô ích- vẫn có người quan tâm cô mà...

Nhược Băng cố trấn an bản thân, cô sống trong bóng tối lâu rồi, tham luyến gì thứ ảm áp nhỏ nhoi này chứ, bỏ đi.

Không trả lời tin nhắn nữa, cô lên giường ngủ. Ngày mai tất cả sẽ ổn.

.....

Cảnh Lê viên.

Mạc Tu Nhiên sặc cười khi liếc thấy tin nhắn anh trai nhà mình nhắn cho tẩu tẩu, ngọt chết người ta rồi!!! Kỹ năng tán gái quá xưa rồi, anh đây tuyệt đối khinh thường, như vậy mà tán được tẩu tẩu anh đi đâu xuống đất.

Sự thật chứng minh Mạc Tu Nhiên mới chỉ thấy được bề nổi của tảng băng Mạc Tu Nghiêu mà chưa thấy mảng chìm nha!!!! Sau này anh ta phải ngả mũ chào kỹ năng thâm thính của anh trai...

Mạc Tu Nghiêu khẽ cau mày, dành cho Mạc Tu Nhiên ánh mắt ý nhị, đại khái là chú không ngấm miệng lại thì đừng trách anh.

- Khụ...Khụ...

Mạc Tu Nghiêu lại lấy ngón trỏ khẽ gõ lên mặt đồng hồ đeo tay, ý nói sắp được 1h rồi đấy!

- Anh đừng lo, người của em tuyệt đối đáng tin.

- Bắt đến đây.

Ý anh trai là bắt con ả gây sóng gió cho chị dâu đến đây đúng không? Thôi xong, mỹ nhân à, vào tay anh còn chút thương hoa tiếc ngọc nhưng vào tay anh trai thì...

- Anh à, vụ này để tự em xử lí cũng được...

Chưa kịp nói xong câu, Mạc Tu Nhiên đã thấy nhiệt độ không khí giảm xuống đột ngột.

“Haha, tuân lệnh bề hạ, thần sẽ cho người bắt đến đây lập tức.”

15 phút sau.

Diệu Tuệ còn đang đắc ý, ả tưởng tượng ra con đường tương lai sáng lạng sắc tới, cười nhiều tới nỗi sắp rớt cằm thì đầu óc choáng váng, chìm vào màn đêm...

Mở mắt ra thì thấy khung cảnh xung quanh xa hoa tráng lệ- như lâu đài vậy. Không phải có người thần tượng ả tới nỗi bắt cóc đó chứ? Ả vừa vui sướng, vừa sợ hãi.

Cho đến khi thấy vị kia ngồi trên ghế sofa, nhan sắc thượng đẳng, khí chất cao cao tại thượng như là bá chủ thế giới vậy! Cặp mắt chim ưng đen tối đó như nhấn chìm mọi thứ, dù biết là hoa anh túc, ăn vào sẽ nghiện nhưng không thể nào dứt được. Người đàn ông này quá xuất sắc, chỉ có anh ta mới xứng với ả.

Lúc đầu khi làm việc này ả cũng run sợ lắm nhưng vì lòng tham- ả không muốn cả đời là kẻ vô danh chết không ai biết, đánh liều một phen. Ai ngờ...

Diệu Tuệ giả vờ yếu đuối, mí mắt rớt vài giọt lệ.

“Ta đang ở đâu a? Các người thả ta ra, ta muốn về nhà.”

Một tên thù hạ khinh bỉ:

- Rơi vào tay Mạc lão đại còn muốn thoát ra.

Mạc lão đại? Không phải là ông trùm mafia Ý đó chứ?

Nói là trùm mafia Ý chứ người đời ai lại không biết thế lực của Mạc lão đại đó thâm tóm cả châu Âu, nhưng năm gần đây còn lan sang cả châu Á.

Diệu Tuệ lấy tay véo má mình, không phải ả đang mơ đó chứ? Nghe nói chưa có ai thấy mặt thần của Mạc lão đại mà có thể sống sót. Nhưng ả ta không động đến gì tổ chức của họ. Như vậy có phải hay không anh ấy coi trọng cô? Trong tiểu thuyết chẳng phải vẫn thế còn gì?

“Mạc lão đại, anh có thể đến tận nhà tôi mà, không cần phải dùng cách thức thô lỗ thế này đâu.”

Ả trưng ra bộ mặt xấu hổ e thẹn của thiếu nữ hoài xuân.

Mạc Tu Nhiên cùng thuộc hạ xung quanh nhin cười sắp phát điên rồi!!! Con ả này tưởng tượng thật phong phú đi.

“Quay video tự thú, nói rõ chân tướng.”

Diệu Tuệ ngẩn người hồi lâu, không hiểu lắm.

Aizzz, anh trai nhà mình vốn kiêu kì, đành phải đứng ra phiên dịch.

“Ý của anh ấy là cô tự thú, nói ra chân tướng sự việc, “Hoa lệ” là của ai chắc chắn cô phải là người rõ nhất.”

Ả ta giật thót mình, không được bao công sức của ả, khê lắc lắc đầu:

- Anh không tin em sao, “Hoa lệ” chính là tự tay em viết ra, em có thể hát cho anh nghe.

Mạc Tu Nhiên thật muốn chửi thề, cô bị ngu à? Hay cô coi anh trai tôi là tên ngốc.

“Lôi ra ngoài.” Mạc Tu Nghiêu cau mày, anh không muốn nói một câu dư thừa với đồ ngu như ả ta, tổn hại trí IQ.

.....

Mãi tận khi chịu vài cực hình ả ta mới chịu phun ra, mới tin rằng người đàn ông kia tàn nhẫn vô cùng...

Ngay lập tức video “ chân tướng sự việc đạo “Hoa lệ”” hot rần rần trên mạng, dù đã khuya nhưng vẫn còn rất nhiều cú nha!!

Viết con mụ ảo tưởng này mệt a~~

Chương sau sẽ kịch tính ^^ há há

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nếu em muốn con cao thì lấy anh đi

5h sáng.

Mọi người đều phát hiện ra bài viết một năm trước của Diệu Tuệ nội dung thay đổi hoàn toàn- chỉ là mấy câu than thân, đâu còn lời bài hát như lúc trước?

Nếu như đoạn video thú tội là mồi lửa thì sự thay đổi chóng mặt bài viết như tạt thêm một đồng dầu.

Sự việc tràn lan khắp các mặt trận- không ai không biết.

Hai việc này rửa sạch tội cho Nhượng Băng. Ngay lập tức dân mạng thay đổi đến chóng mặt. Những người từng phi nhổ Nhượng Băng đều áy náy, hối hận không thôi. Có người đăng xin lỗi....

Nhưng trong hoạ gặp phúc, sau việc này Nhượng Băng thu về một đồng fan, tài khoản nhanh chóng hơn một triệu lượt theo dõi..

Ngoài “Hoa hoa công tử” công khai ủng hộ Nhượng Băng còn có Bạch Khánh Chi bảo mọi người đừng kích động, còn chưa có kết quả chính xác- cô bị dân mạng ném đá ầm ầm, fan của cô lo lắng không thôi!! Cũng may sự việc được tẩy trắng, Lâm Khánh Chi lại lên như điều gặp gió...

.....

Nhượng Băng tỉnh dậy đã là 9h sáng. Hôm nay cô rảnh rồi không có việc gì làm nha!

Mở điện thoại thì thấy ba mươi sáu cuộc gọi nhờ thì Đường tỷ, năm tin nhắn. Nhượng Băng tắc lưỡi, chết chết quên mất nhân vật này.

Bên kia bắt máy nhưng hoàn toàn im ắng.

“.....” Đây có tính là Đường tỷ giận cô không?

Nhượng Băng đành phải mở miệng trước:

- Hi hi chào buổi sáng Đường tỷ, chị về thành phố chưa? Em ra sân bay đón chị.

Giọng của Đường tỷ hết sức giận dữ:

- Em còn dám gọi cho chị à? Em có coi chị là người quản lý không? Chuyện lớn như vậy mà không nói một câu.

Nhượng Băng nín nọt, vuốt lông ngựa.

“Ha ha Đường tỷ đừng giận mà, em chỉ muốn để chị có ngày vui về bên gia đình thôi! Chuyện cũng không lớn lắm a, chị xem được giải quyết ổn còn gì? Đường tỷ xinh gái đại nhân rộng lượng đừng chấp tiểu nhân mà huhuhu.”

Đường tỷ cũng nguôi ngoai phần nào, ít ra con bé này còn quan tâm đến cô- nhưng vẫn không thể tha thứ dễ dàng như vậy được.

- Chị là người quản lý đại diện của em, chuyện này nằm trong phạm vi của chị.

- Dạ, dạ, dạ, em biết rồi ạ!!! Lần sau có việc gì em nhất định sẽ báo cho chị đầu tiên. Em đói quá, đi ăn trước nha.

Nhượng Băng nói xong cúp máy, có ngu mới nói thêm để bà chị chán này bới móc. Mà cô cũng đói thật, ăn trước đã. Tuy nhiên tủ lạnh trống trơn.

“.....” Đến cái tủ lạnh cũng ghét bà đây như thế! Mà hình như ba ngày rồi cô chưa đi mua đồ.

Thế này đành phải đích thân đến siêu thị mua đồ. Nhược Băng không biết cô vừa ra khỏi cửa đã có một cú điện thoại đi:

- Mạc tổng, phu nhân vừa ra khỏi nhà.

Mạc Tu Nghiêu đang ở trong phòng họp, anh khẽ gật đầu hài lòng về từ “phu nhân” kia.

- Có gì báo lại cho tôi.

Nhân viên trong công ti há hốc mồm, hình như họ vừa thấy tổng giám đốc nhà mình cười khế...

.....

Nhược Băng ăn mặc đơn giản, quần jeans màu xanh dương, áo sơ mi trắng- bình thường đến mức không còn gì bình thường hơn.

Cô phải trang điểm khác đi, sau ngày hôm qua giờ khuôn mặt cô đã quá quen thuộc với mọi người rồi.

Nhược Băng quyết định mua một đồng hồ ăn về nhai dần. Đặc biệt không thể thiếu đó là mì tôm nha.

Hình như thùng mì tôm cao quá, cô loay hoay mãi không với tới được.

- Lùn quá.

WTF? Lùn à? Cô cao m68 đó nha! Đang định quay lại chửi thì thấy khuôn mặt quen thuộc trước mắt. Tên này âm hồn không tan nha!!!

“Lùn con mẹ nhà anh ấy.”

Ai đó xoa cằm ra vẻ nghiền ngẫm.

“Mẹ anh không lùn, lùn sao có thể sinh ra người cao như anh, người ta có gen tốt nha. Nếu em muốn con cao thì lấy anh đi.”

Cầu bình chọn

Cầu cmt

#uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lầy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chồng của tôi là Mạc Tu Nghiêu

- Xi, anh thì có gì tốt chứ?

Anh ta đưa tay lên cao, hết sức nhẹ nhàng đặt thùng mì tôm xuống, như muốn ám chỉ rằng em thấy anh con chưa?

Nhược Băng cay lẩm rồi đẩy nhé! Cô thật muốn tát cho anh ta vài phát bạt tai, tên khốn này đang trên người cô đây mà.

“Anh có gì tốt à? Cái gì cũng tốt nhé! Đẹp trai này, ôn nhu này, dịu dàng này, tính tình tốt như vậy còn biết nấu ăn, chăm sóc vợ này, tuyệt đối không rượu chè cờ bạc.”

“.....” thuộc hạ xung quanh té xỉu, lão đại nhà họ ôn nhu, dịu dàng á? Vâng ạ, lão đại không rượu chè cờ bạc chỉ là trùm mafia buôn vũ khí thôi!!!! Rõ ràng lão đại lừa con gái nhà người ta.

Nhược Băng nghĩ bụng, quả không biết xấu hổ, làm gì có ai tự luyến như vậy không?

Nhược Băng thanh toán tiền rồi mang đồ về nhà. Suốt dọc đường có cái đuôi theo cô mãi thôi.

“Đứng lại, lần trước tôi đã nói ca ca của tôi là ai rồi! Anh mà đi theo tôi nữa thì đừng trách.”

Mạc Tu Nghiêu tà mị cười:

“Em nghĩ tôi sợ ca ca của em chắc, ở tận Ý, lúc ca ca em về đến nơi tôi cũng ăn sạch em rồi nha.”

Trán cô nổi mấy vạch đen, thôi xong rồi, quên mất Mạc lão đại ở tận Ý...

Cơ mà chém hoa đào là nghề của cô nha hắc hắc. Chiều này cô đã dùng rất nhiều lần- hầu hết là thành công đó!

Cô khề ho khan nghiêm túc nói:

- E hèm, anh này, tôi biết anh tài sắc vẹn toàn nha! Nhưng rất xin lỗi, tôi là hoa đã có chủ.

Sắc mặt ai đó đen xì như đất nồi, dám có người cướp phu nhân của hần, tuyệt đối không thể tha thứ được. Mười năm qua hần đã bỏ lỡ những gì của cô? Rút từng chữ.

“Là ai hà, tôi giết hần.”

Cô hùng hổ nói:

- Chồng yêu của tôi á? Anh ấy ở gần đây thôi! Giết anh ấy hả? Riêng thân phận của anh ấy có thể dè chết anh.

Hần mím môi:

- Không ai có thể dè tôi- trừ em.

“.....” Đây không phải vấn đề chính nha! Ai thêm dè anh chứ!

“Chồng tôi là Mạc Tu Nghiêu, CEO Mạc thị đầu tư toàn bộ châu Á. Động vào tôi xem, anh ấy có tha cho anh không.”

Hần mỉm cười:

“Em chắc mình là vợ của Mạc Tu Nghiêu chứ?”

“Chắc chắn.”

Hình như chữ “vợ” hần nhấn mạnh thì phải, cô có nghe nhầm không nhỉ?

“.....” thuộc hạ xung quanh ngã tập hai. Từ khi nào lão đại nhà bọn hần gian tà vậy chứ? Đây rõ ràng là lừa con gái nhà người ta vào tròng nha!!!!

Mạc Tu Nghiêu làm vẻ nghi ngờ hỏi:

“Em nói dối đúng không? Mạc tổng chưa lấy vợ nha.”

Nhược Băng khề chốt dạ, tên khốn này soi kỹ như vậy làm gì chứ.

“À haha, vì tôi muốn gia nhập giới giải trí nên bí mật kết hôn haha. Anh tuyệt đối không được đem tin tức này nói cho ai đâu đấy!”

Mạc Tu Nghiêu nghiêng ngẫm gật đầu.

“Ừm...”

.....

8h tối

Khó khăn lắm mới đuổi được tên kia đi, mệt chết cô rồi!

Điện thoại bỗng vang lên tin nhắn, là của số lạ gửi đến.

“9h tối, Cảnh Lê viên, nghe nói có người nhận là vợ của tôi- Mạc Tu Nghiêu.”

Ohhhh....shit....

Cái gì đây? Có biết một ngày hàng triệu cô gái công khai gọi Mạc Tu Nghiêu là chồng, người ta là ông chồng quốc dân đó nha!

Chả lẽ tên khốn kia quen biết Mạc Tu Nghiêu nên đi mách lẻo.

Đkm nhà anh, đồ không giữ lời hứa. Nhược Băng thật muốn hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà anh ta. Trọng điểm tên của anh ta là gì cô còn không nhớ

đâu!!!

“.....” Mạc Tu Nghiêu hấn vô tội nha!!! Anh có kể cho ai đâu....

Đoạn gay cần rồi đây các tình yêu hổ hổ

1 số chương trước đã chỉnh sửa..

#uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giả heo ăn thịt hổ

Nhược Băng ngồi chần chừ suy nghĩ, cmn từ khi nào số cô xui vậy hả? Người ta là đại Boss đó nhá!! Dù cô có dùng hết khả năng pk của mình ra cũng không đánh được boss khủng này.

Bạn có hiểu cảm giác khi mới lv80 nhưng đã phải đánh boss ở lv200 không?

Một hồi suy nghĩ đắn đo, Nhược Băng quyết định- ra trận. Mạc Tu Nghiêu là đại nhân vật, chắc chắn sẽ không so đo với cô đâu! Chỉ cần xin lỗi thành khẩn chút là được.

Quyết định tới lui Nhược Băng để nguyên trang phục ban chiều đi thẳng tới Cảnh Lê viên.

Hình như Mạc Tu Nghiêu đã dặn từ trước. Bảo vệ thấy cô không những không gây khó khăn mà còn cười niềm nở đón tiếp.

Thái độ làm việc tốt, Nhược Băng cho mười điểm. Cơ mà cô không biết khi cô đi xa hai người bảo vệ thủ thi.

Trình Dạng: “ Cũng may chúng ta nhận được tin tức gây ấn tượng với phu nhân.”

Bình Trạch: “ Tên ngọc này, đừng đi bép xép đó, nhiều anh em trong tổ chức còn chưa biết đâu, chúng ta đã đánh quả lên rồi.”

Gã bảo vệ đứng gần đó bị cướp chức vụ chửi thề: “ Hai vị là hai trong tứ đại hộ pháp của tổ chức, còn tranh chân gác cổng với bọn họ, miếng cơm manh áo của hấn a, có để người khác sống không?”

.....

Nhược Băng đi theo hướng của người bảo vệ chỉ, con đường bằng đá cẩm thạch dài, hai bên là hàng hắc mai ý thẳng đứng.

Trước biệt thự là vòi phun nước, còn trồng rất nhiều hoa nữa.

“.....” Nhược Băng nói không lên lời, cô cảm giác hình như mình xuyên không, là cung nữ nhỏ nhoi lạc vào ngự hoa viên của hoàng đế bệ hạ ý. Mọi chân chết cô rồi!!!

Mãi mới đến cửa biệt thự, quản gia dẫn cô lên tận phòng của sếp tổng cơ, cô có lên thấy vinh hạnh không nhỉ?

“ Dương tiểu thư, đại thiếu gia đợi cô ở bên trong, mời cô vào.”

Vì câu nói Dương tiểu thư của ngày hôm nay, vị quản gia bị trừ mấy tháng lương, ông khóc ròng ra nước mắt, tại sao không có ai nói với ông đây là nữ chủ nhân tương lai hả?

Nhược Băng lịch sự gật đầu.

“ Cảm ơn ông.”

Hít một hơi thật sâu, cô khẽ bước vào. Cả căn phòng tràn ngập bóng tối, chỉ có bên trái có ánh sáng màu vàng mờ mờ phát ra từ bàn làm việc.

Tiếng lách cách phát ra từ bàn phím phá tan sự yên lặng của căn phòng.

Bởi vì màn hình máy tính nên Nhược Băng không nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông ngồi đó- đây chắc chắn là Mạc Tu Nghiêu, CEO Mạc thị rồi,

dù gì cô cũng đang làm việc ở công ti của người ta đó nha, phải rõ chút thành ý chứ!

“Ha ha xin chào Mạc tổng tôi là Dương Nhượng Băng làm ở Mạc thị.”

“.....” phía bên kia trầm lặng không nói gì. Mạc đại boss ngài có cần khinh người thế không hả? Chính ngài mời tôi đến đây đó nha!

Căn phòng im lặng đến nỗi Nhượng Băng nghe rõ tiếng thở của mình và người đàn ông kia nữa. Mạc tổng à, đừng dầy vò tiểu nhân vật như tôi nữa. Anh đã tu đến cảnh giới nào rồi hả? Sao không phi thăng làm tiên đi, cmm.

“Hihi Mạc tổng à? Hình như anh có nghe một số kẻ “ti bỉ” nói xấu về tôi đó. Mạc tổng ngài tuyệt đối đừng tin nha.”

Từ kẻ “ti bỉ” được cô nàng nào đó nghiêng răng nghiêng lợi nhân mạnh. Không tại hần cô đến bước đường này sao.

Gân xanh trên trán Mạc Tu Nghiêu nảy lên, hần đã dung túng cô quá chăng? Đang định nói “Không cần căng thẳng” thì cô lại trêu chọc hần.

Mạc Tu Nghiêu đứng dậy bước dần về phía Nhượng Băng. Vì ngược sáng nên cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ cần thân hình cao thon dài và lò mò ngũ quan tinh tế của anh.

“Ừc...”

Đạo gần đây cô có vẻ số tốt nha! Toàn trai đẹp cực phẩm hic, làm người ta nảy ý đồ xấu.

Mạc Tu Nghiêu ngày càng tiến gần sát cô....

#Uyentoto

Há há ~ sắp rồi ~ sắp rồi!!!!

Cầu ủng hộ cho Mạc tổng hết đói bụng a~~

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quyết tâm ăn sạch em

Nhượng Băng lùi dần về phía cửa, miệng lắp bắp:

“Mạc tổng, Mạc tổng, anh bình tĩnh đi, bình tĩnh tạo lên sự quý tộc ha, haha.”

Mạc Tu Nghiêu khẽ chau mày, ý cô nàng là hần không đủ sự quý tộc?

Phải cho cô nàng này một bài học mới được, hỏ không tỏ uy thì mèo nhòn mà, hần đã quá dung túng cho cô rồi đúng không?

Thấy Mạc Tu Nghiêu vẫn tiếp tục tiến về phía mình, Nhượng Băng phát hoảng. Cô cũng muốn đánh ngất anh ta rồi đào tẩu lắm chứ! Nhưng người ta là đại boss nha, cô sẽ bị xử lăng trì mất, còn ước mơ của cô nữa... Chỉ cần bị Mạc thị phong sát sẽ không có công ty nào dám nhận cô đâu!

Mạc Tu Nghiêu muốn làm gì? Đánh cô hả? Một loạt suy nghĩ lướt qua trong đầu Nhượng Băng.

“A, Mạc tổng à, đừng đánh tôi mà, tôi không cố ý, tôi không cố ý lấy ngài ra chặn hoa đào đâu mà. Chỉ khoảng hơn mười lần thôi hihi Mạc...”

Chữ “tổng” chưa kịp nói ra đã bị cô nuốt trở lại.

Khả năng cô không dám suy nghĩ đến lại xảy ra...Đại boss cư nhiên hôn cô. Nụ hôn bá đạo chiếm lấy, không cho cô thở dù chỉ một giây.

Khác hẳn với kiểu ôn hoà của tên khốn kia. Đầu Nhượng Băng sắp nổ tung mất rồi, mặt cô đỏ ửng như trái cà chua chín..

Hơi thở nam tính của người đàn ông bao phủ lấy chóp mũi. Quá tối cô không nhìn rõ khuôn mặt hần- chỉ thấy đôi mắt sáng quắc trong đêm tối.

Thật ra Mạc tổng bên kia của chúng ta cũng không khá khẩm hơn. Mấy ngày nay anh đã lên mạng tìm học hỏi các kiểu hôn. Đừng hỏi tại sao Mạc tổng nhà chúng ta không hỏi em trai yêu quý kinh nghiệm dồi dào.

Có ngu mới hỏi thẳng nhóc đó! Nó sẽ cười anh vỡ bụng mất.

Mạc Tu Nghiêu mỗi lần hôn là vành tai sẽ đỏ ửng, chết tiệt anh đã sửa nhiều lần rồi mà không được. Không thể để cô ấy biết được.

Hạ thân của anh đã nóng rực lên... Nếu cứ tiếp tục như này anh sẽ không kìm được lòng mà đem cô ăn sạch mất. Nhược Băng, em sẽ không trách anh đâu nhỉ?

Động tác Mạc Tu Nghiêu dứt khoát cởi cúc áo cổ của cô ra. Phải từ từ để cô ấy thích nghi...

Rồi hôn dần dần tới cổ, tới xương quai xanh của cô.

Đầu óc Nhược Băng lúc này đã sắp vỡ tung. Lượng thông tin truy cập vào não cũng quá phong phú đi.

Đại boss đây là đang dụ tình cô sao? Đại boss à, anh dù có cấm dục lâu ngày cũng đừng bụng đói ăn quàng, ăn luôn cô đại như tôi chứ!

Không được, dù có phải đắc tội anh ta cô cũng phải làm.

Tay phải của cô vừa bị anh ta giữ chặt lấy, cơ mà cô vẫn còn tay trái nha. Dù lực không bằng tay phải nhưng cô từng được huấn luyện kỹ rồi a~

Tập trung hết lực vào bàn tay trái, Nhược Băng nhắm gáy anh ta mà anh, nếu chệch một chút có thể khiến người ta tử vong, cô đã học kỹ về các điểm huyết trên người nên việc này không gây khó khăn gì cả.

Bàn tay to lớn giữ chặt lấy cổ tay cô. Đôi mắt người đối diện loé lên tia tức giận. Được lắm, còn muốn ám sát chồng em, đủ ác, tôi cho em ngày mai không lết khỏi giường được.

Mạc Tu Nghiêu đã hạ quyết tâm, nụ hôn càng lúc càng nhanh- càng bá đạo chiếm lấy. Nhược Băng chửi rủa trong lòng, mẹ kiếp, ai biết được thân thù anh ta tốt thế chứ! Thân thể cô đã nóng dần lên...

Hôm qua khuya quá nên không đăng tiếp, đủ 5 chương nha các tênh yêu ^^

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nhiên thiếu, anh cũng thật thiếu khí tiết đi

“Rầm...”

Cửa phòng mở toang ra, phá tan bầu không khí mờ ám.

Mạc Tu Nghiêu dừng động tác lại, Nhược Băng nhân cơ hội đó đẩy anh ra.

Ngoài cửa là một chú chó cao lớn. Nhờ có ánh đèn mờ nhạt phía bàn làm việc nên Nhược Băng mới mơ hồ thấy. Đây chắc chắn là giống Becgie Đức, so với loài chó thường thì đầu của nó to hơn, tai cũng dài và lớn hơn, lưng thì cồng xướng.

Nó đang hí hí cái mũi, nhìn cô với ánh mắt vô cùng phần nộ như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Chẳng lẽ nó hiểu lầm cô muốn câu dẫn chủ nhân của nó.

Đệt, giờ đến con chó cũng đánh ghen với cô, số cô từ khi nào chó gặm vậy hả? Thực sự là nếu không phải chủ nó còn đứng ở đây, với ánh mắt hình viên đạn kia đã xông lên cắn cô rồi đấy chứ!!!

Cơ mà Nhược Băng cũng phải cảm ơn vị thần chó này đấy nhé! Không có nó thì vừa nãy không biết xảy ra chuyện gì đâu. Giờ cảm ơn một con chó, cô cảm thấy hai mươi năm sống trên đời của mình thật lãng phí...

Về mặt của Mạc Tu Nghiêu sầm sì, mặc kệ hình tượng, nhìn ra hướng cửa.

“Mạc Tu Nhiên, lăn ra đây.”

Nhược Băng khẽ nhủ mày, cô cảm giác thứ gì quen lắm- ở người đàn ông này. Không kịp để cô nghĩ nhiều, thì một “sinh vật sống” lăn ra thật.

Mạc Tu Nhiên biết lần này anh trai giận dữ thật rồi nên chỉ biết cách vuốt lông ngựa, cuộn tròn mình, lăn vào phòng...

Mẹ kiếp, anh có cổ tình đâu. Đang dẫn “Chân ngắn” đi dạo tình cờ nghe bọn đàn em ngoài cổng bàn luận về nữ chủ nhân tương lai của lão đại. Tai ai đó

về lên tận trời nghe ngóng thì biết được Dương Nhượng Băng bị anh trai lừa đến đây.

Anh em tốt là như thế đấy!!! Ăn được mỹ nhân cũng không kể một câu.

“Dù là đàn ông nào trong họ cũng có “bà tám” ẩn giấu”

Câu nói này quả không sai nha! Bà tám trời dấy, Mạc Tu Nhiên tất nhiên là đến ngoài cửa phòng rình rõi. Kỹ thuật của anh tất nhiên khỏi nói. Ai ngờ con “chân ngắn” chết tiệt này đánh hơi thấy gì đó bên trong, xông cửa vào. Nhanh như chớp Mạc Tu Nhiên ần nấp đi..

Ai ngờ ông anh mình còn thính hơn chó!!!!

“Anh trai, anh trai à, em lẩn vào rồi đây, khu...khu...người ta chỉ là đi ngang qua.”

“Là chân ngắn nhớ anh nên tự ý xông vào, em vô tội.”

Rồi Mạc Tu Nhiên đá vào cái mông của Chân ngắn.

“Nói gì đi người anh em, tất cả do mi mà ra.”

“Gâu...gâu...” Nó là chó có được không hả? Là ai dẫn nó đến đây rình trộm giờ đồ hết lên đầu ta. Quên đi, ông chủ mà nổi dậy sẽ không có bát tét ăn.

Mạc Tu Nhiên ra về hết sức vô tội.

“Anh thấy chưa? Hung thủ cũng nhận tội rồi!! Anh tha cho em đi mà.”

“Gâu...gâu...gâu...” Ai nhận tội hả? Ông đây không nói được tiếng người có được không hả?

Mạc Tu Nhiên vỗ ngực khẳng khái nói.

“Anh yên tâm em sẽ xử kẻ có tội này, tuyệt không khoan hồng.”

Bồi cho chân ngắn cú đá nữa.

“Sửa gì đi chứ.”

“.....” Chân ngắn nó chọn cách im lặng, nói gì cũng bị người ta bắt nạt, oan quá ông chủ ơi.

Nhượng Băng đơ toàn tập, hình như vừa nãy chính mắt cô trông thấy người nói chuyện với chó nha! Mà người đàn ông đó gọi Mạc tổng là anh hai vậy là Mạc Tu Nhiên- mọi người hay gọi Nhiên thiếu. Hình như thần kinh không được bình thường a.

“Khu...khu...Mọi người đừng để ý đến tôi, tiếp tục đi.”

Ngay lúc này cô thật muốn mình có phép tàn hình độn thổ. Biết được bí mật của Mạc thị liệu có giết người diệt khẩu không?

Mà Nhiên thiếu à, anh cũng quá không khí tiết đi!!! Đồ hết tội lên đầu một chú chó.

Mộng vỡ TT bao giờ Mạc tổng mới ăn được đây ==

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Kế hoạch cura gái của đại Boss

Mạc Tu Nghiêu cảm giác mình sắp phé đến nơi rồi! Miếng ăn dâng đến tận miệng còn để rớt.

Anh không thèm nhếch miệng một câu, đi thẳng về bàn làm việc.

Để lại trong mắt hai vị cùng phòng một bộ dáng phóng khoáng, trắng thanh gió mát, không nhiễm bụi trần.

“.....” Nhục Băng tự véo má mình, này có phải cô tự ảo tưởng không? Cầm đũa lâu ngày cô thấy đại boss ngon ăn nên phát điên hả?

“.....” Mạc Tu Nhiên trong lòng phi nhỏ anh trai nhà mình. Mẹ kiếp, này ai định thịt con gái nhà người ta đấy!!!! Giờ còn bày ra bộ dáng thanh cao.

Hai vị ấy đều muốn hét lên- nhưng người ta là Mạc tổng đấy!!! Động vào một cái lông chân cũng đủ thảm rồi!

Căn phòng yên lặng trở lại, đến cả Chân ngắn cũng không dám sửa một tiếng.

Mạc Tu Nghiêu nghĩ nghĩ, chiến thuật “gạo nấu thành cơm” xem ra không thực hiện được rồi! Tất cả tại thằng nhóc kia!!! Cô gái nhỏ kia không biết đã thổi ngọn lửa dưới thân anh, giờ không ai dập, anh phải “nhịn”

Mạc Tu Nghiêu gõ gõ cạnh bàn ba tiếng.

Nhục Băng quả thật không hiểu nha, Mạc tổng à? Anh nói tiếng người được không?

Cô nhìn sang Mạc Tu Nhiên với đại ý: “Nhiên thiếu, cầu phiên dịch a.”

Mạc Tu Nhiên sao không hiểu anh trai mình ra hiệu chứ! Anh lễ phép.

“Nhục Băng, phiên cô xuống phòng khách đợi một chút được không?”

Người ta là tầu tầu tương lai đó, xem anh trai mình chưa gì đã sùng mý nhân như thế, Mạc Tu Nhiên tất nhiên phải lấy lòng cô rồi!

“Được chứ haha...”

Nhục Băng nhanh chóng đi ra ngoài. Cô cho Mạc Tu Nhiên nghìn like, ở trong phòng thêm một giây thôi, trái tim nhỏ bé của cô cũng tan nát mất.

Thấy bộ dạng chạy trốn chết như kiểu anh ăn thịt người của cô gái nhỏ, anh khẽ nhú mày, không hề vui chút nào!!!!

Mạc Tu Nhiên tất nhiên đi guốc trong bụng anh trai mình, khinh bỉ vô cùng, anh chả vừa định ăn còn gì!!!

“Haha anh xem tầu tầu chạy nhanh chưa kia...”

Nhận được ánh mắt không tốt của anh trai, Mạc Tu Nhiên ngậm miệng lại ngay, kẻ thông minh là biết tiến biết lùi hợp lý nha!!!

Mạc Tu Nhiên nghiêm túc hỏi.

“Anh có gì chỉ thị sao?”

“Ừm.”

“Bệ hạ có thánh chỉ gì kẻ hèn này dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không khước từ.”

Kĩ năng nịnh nọt của Mạc Tu Nhiên đã đạt đến lv max. Trước mặt anh trai nhà mình, sĩ diện có là cái lông gì chứ?

Mạc Tu Nghiêu ngoắc ngoắc ngón trỏ.

“Lại đây.”

“.....”

“.....” Mạc Tu Nhiên mặt đại ra, biểu cảm kinh ngạc, cmm, sao giờ anh mới biết anh trai nhà mình tán gái kinh thế chứ?

Đúng là không từ thủ đoạn mà.

Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt Nhục Băng khi biết sự thật sẽ bùng nổ đến mức nào.

Hai vị đại phạt, một là anh trai, một là chị dâu, anh đều không muốn đắc tội đâu.

“Ngộ nhờ vẫn không thành công thì sao anh?”

Vừa mở miệng ra thì Mạc Tu Nhiên thật muốn tát cho mình một cái, anh vừa nói gì vậy, xong đời rồi!!!

Mạc Tu Nghiêu trước giờ luôn nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay- chỉ riêng cô là không..

“Haha anh à? Anh chẳng phải ông chồng quốc dân sao? Muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, phải tự tin vào bản thân chứ!”

Nghe em trai nói, Mạc Tu Nghiêu cũng yên tâm phần nào, khoé miệng nhếch thành đường cong, tâm trạng nặng nề voi bớt đi phần nào.

“Đi thực hiện kế hoạch đi.”

“Khụ...Khụ...anh chắc chứ?”

Mạc Tu Nghiêu sầm sì. Mạc Tu Nhiên biết điều không vặn anh trai nữa, đi thi hành nhiệm vụ.

Cô gái nhỏ, anh yêu em quá rồi! Dù em có hận anh khi biết sự thật anh cũng vẫn sẽ làm..

Sau này Mạc Tu Nhiên hối hận không thôi vì ngày hôm nay đã chính thức đắc tội bà chị dâu này.

Còn anh trai anh à? Người ta là vợ chồng của nhau, chăn gối, tài sản mọi thứ đều san sẻ thì tính toán cái lông gì???

Thế là người xấu số trúng đạn là anh huhuhu....

Ai team Nhiên thiếu không:3

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chờ em sa lưới

Mạc Tu Nhiên bước xuống nhà. Nhược Băng đã ngồi đợi sẵn ở đó, lúc này cô mới thấy “mỹ mạo” của Nhiên thiếu nổi danh Lạc thành ở ngoài đời thực.

Mỹ mạo là từ để miêu tả con gái, dùng cho anh ta cũng hơi ác đi!! Ai bảo tên này đẹp như thế chứ. Đôi mắt hoa đào, cánh môi mỏng- đích thị xứng đáng với biệt danh “Hoa hoa công tử” rồi.

“Nhiên thiếu, chuyện tẩy trắng phải cảm ơn anh a.”

Mạc Tu Nhiên bắt ngờ.

“Sao cô có thể biết được video nhận tội đó liên quan tới tôi?”

Nhược Băng khê ho khan.

“Khụ...khụ...Video nhận tội nào, tôi là cảm ơn anh bài viết tin tưởng vào tôi.”

“Khụ...khụ...à...à...”

Anh trai đã dặn là chuyện đó không được để Nhược Băng biết, anh nữ lời nói ra rồi!!!

“Cái đó thực ra là anh trai tôi làm, anh ấy dặn tôi không được nói cho cô, cô có thể giữ bí mật và coi như không biết không.”

Nhược Băng chưa kịp nói gì thì Mạc Tu Nhiên đã chen vào.

“Đi mà, xin cô đó, tôi chỉ có cái thân hèn này thôi!”

“.....” Hình như anh ta làm quá lên rồi, Nhiên thiếu mà là thân mọn thì ở Lạc thành ai dám có thân sang?

Mà tại sao đại boss lại giúp đỡ cô trong im lặng chứ! Đại boss để ý đến cô thì không đúng rồi, rốt cuộc là vì cái lông gì?

“Nhiên thiếu à, tôi có thể về được chưa? Haha giờ cũng khuya rồi!”

“Tất nhiên là được rồi nhưng cô ở đây thêm một chút nữa được không, tôi có một số vấn đề muốn hỏi cô.”

Hỏi cái đầu nhà anh ý. Giờ đã 10h30 tối rồi đấy!

Cô chỉ có thể dịu giọng, cố nặn ra nụ cười “khả ái” nhất.

“Mời anh.”

“Cô về nước lâu chưa?”

“Được một tháng.”

“Cô thích âm nhạc à?”

“Đúng rồi, nên tôi mới ước mơ làm ca sĩ”

“Tại sao lại thế?”

“.....”

“Bài “Hoa lệ” của cô hay quá, sáng tác khi nào, trong hoàn cảnh nào thế?”

“.....”

Nhược Băng cảm giác cô đang tiếp chuyện với mục bán hàng ngoài chợ thế này. Anh ta sao lăm mồm thế, mườì vạ câu hỏi vì sao à?

À đúng rồi, tại sao đại Boss biết được cô nhận làm vợ anh ta, chắc chắn do tên khốn kia bép xép. Đại boss chẳng rảnh hơi đi tám chuyện đâu!!!

Vậy thì chắc chắn là Mạc Tu Nhiên với tên khốn đó quan hệ mờ ám.

Đúng rồi nha! Một người là công, một người là thụ...

Suy cho cùng tối nay của cô đều tại Mạc Tu Nhiên này, có thù tất nhiên phải báo rồi!

Mạc Tu Nhiên cũng oan lăm chứ, đều là kế hoạch của anh trai, anh chỉ theo đó thực hiện, tưởng bịa ra câu hỏi để hỏi để lăm chắc?

Nhận thấy ánh mắt không tốt của Nhược Băng, Mạc Tu Nhiên khẽ rung mình, hình như anh ta đắc tội tầu tầu rồi- hơn nữa còn vô cùng sâu...

“Nhiên thiếu, đã 11h30 rồi, tôi muốn về.”

Áp lực nặng nề từ câu nói.

Tầu tầu thật đáng sợ, cứ như anh trai ý. Hai người “phu xướng tùy hoạ” thay nhau hiếp đáp tôi hả?

Nhược Băng không đợi Mạc Tu Nhiên trả lời cô cầm lấy túi sách đứng lên đi.

“Trời tối nay không sao, không biết có mưa không nhỉ?”

Fuckkk! Nhược Băng chưa kịp bước chân ra ngoài cửa thì trời đổ mưa.

“.....” Đệt, Nhiên thiếu? Tôi thật muốn tát bay cái mồm cầu của anh. Vài giây trước trời còn tạnh ráo đấy nhé!

Mạc Tu Nhiên cho anh trai nghìn like, anh trai tuyệt vời.

“Trời mưa to thế này, cô hay là ở lại đây một đêm đi.”

“Ha, không sao, mưa không to...”

Chữ “lăm” chưa kịp nói ra thì

“Rào....rào....”

Hạt mưa càng lúc càng nặng trĩu. Mưa quả thật rất to....

Mẹ kiếp dạo này cô gặp phải vận cứt chó gì chứ.

“Anh có thể cho tôi mượn ô hoặc áo mưa không?”

“Biệt thự chỉ có ô tô chuyên dụng tránh mưa, cô muốn về thôi nhè...”

“.....” Ai dám đi xe chuyên dụng nhà anh chứ!

“Có thể cho tôi ngồi nhờ được một lát nữa được không?”

“Được được.”

Mạc Tu Nhiên đưa tay mời cô vào nhà. Chết tiệt sao cô cảm giác mình như chú cừu nhỏ đưa vào miệng sói vậy chứ!!!! Con mura thật không bình thường chút nào nhưng cô thấy không có chỗ nào không đúng.

Trên cầu thang, một thân ảnh cao lớn, đôi mắt chim ưng thâm thúy của anh nhìn cô gái nhỏ dưới nhà.

Anh nhếch miệng cười.

“Baby, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Một cuộc gọi đến.

“Lão đại, có tiếp tục không?”

“Tiếp.”

=.= Mạc tổng quá vô sỉ luôn ấy!!!

Ta cũng thương Băng nhà chúng ta lắm huhu

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Em còn nhớ hay em đã quên?

Nhược Băng ngồi ghé chờ mà sốt hết cả ruột. Bởi vì mưa không có xu hướng ngớt mà càng lúc càng to.

12h45.

Trời không hề có dấu hiệu tạnh.

Mạc Tu Nhiên vẫn phía đối diện cô, Nhiên thiếu à, anh không buồn ngủ sao?

Mạc Tu Nhiên cũng buồn ngủ lắm chứ! Tàu tàu còn chưa ngủ, cho anh mười cái gan cũng không dám nha!!!!

“Khụ...Nhược Băng, hay tối nay cô ngủ lại đây một đêm, có vẻ trời không tạnh đâu.”

“Haha khách đến thì phải hỏi chủ nhà chứ? Mạc tổng không đồng ý sao tôi dám chứ!”

Ý tôi chính là hỏi ý kiến anh trai nhà anh đấy! Cả Lạc thành này ai không biết Mạc Tu Nghiêu sạch sẽ đến mức nào chứ?

Mạc Tu Nhiên đã hỏi thế cô không thể từ chối phũ phàng được. Cứ hất bát nước bẩn này sang tay Mạc tổng đi. Chờ anh ta từ chối cô sẽ mong chóng về.

Mạc Tu Nhiên cười hóm hờ, lấy điện thoại gọi điện cho anh trai.

Vài giây sau.

“Anh tôi đã cho người sắp xếp phòng cho cô ở tầng ba rồi.”

Ôi đêch.....

Hai anh em nhà này cũng dễ dãi quá đi!!! Cho người lạ như cô ở nhờ hẳn một đêm. Đáng nhẽ phải cho người đá tung xác cô ta khỏi công chứ!!

Chưa bao giờ Nhược Băng lại mong người khác hất hủi mình như lúc này....

Sao cô lại ảo giác họ rất mong chờ cô nói câu này?

Điên thật rồi!!!!

Cuối cùng Nhược Băng đành phải theo người giúp việc lên phòng.

“Thiếu gia có dặn cô thích phong cách nào thì cứ theo ý cô mà đổi.”

“.....” Đại boss à, tôi chỉ ở lại nhà anh có một đêm thôi, có cần phải thả thính người ta thế không?

Nhược Băng vội vàng lắc đầu.

“Không cần đâu, tôi chỉ ở lại một đêm thôi.”

Người giúp việc đưa cho cô bộ quần áo chuẩn bị sẵn:

“Dương tiểu thư, cái này là thiếu gia chuẩn bị cho cô.”

“.....” Còn chuẩn bị đồ ngủ cho cô luôn!!!! Sao cô có cảm giác mình bị bao nuôi ý. Mà bao nuôi lén lút ở bên ngoài chứ, sao đàng hoàng vào nhà chính thế này!!!

.....

3h sáng...

Mọi người trong biệt thự đều đã yên giấc ngủ- chỉ riêng một người, Mạc tổng, Mạc Tu Nghiêu.

Nằm trên giường trần trọc không yên, nghĩ mãi về hình bóng cô gái nhỏ lúc này bị hấn ép vào tường.

Mạc Tu Nghiêu thật muốn tát cho mình vài cái bạt tai, lúc này anh cứ nhiên mơ mộng xuân với cô ấy!

Chẳng lẽ đúng như cô ấy nói, bao năm cầm dục khiến anh thèm gái điên à?

Anh ngồi dậy rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào căn phòng trên tầng ba.

Dưới ánh đèn mờ mờ đầu giường, cô gái ngoan ngoãn ngủ. Lúc này thật dễ thương, không dơ móng vuốt nhỏ muốn cào anh.

Khuôn mặt dịu dàng, đôi môi như hoa hồng chớm nở đang mời gọi anh phạm tội...

Một lát sau, bóng dáng người đàn ông tiến sát lại gần giường.

Khoảng cách hai người thu hẹp dần- đến nỗi anh có thể nghe thấy rõ từng nhịp thở của cô.

Chỉ cần gần thêm chút xíu thôi là có thể nuốt trọn nhưng anh lại cố gắng khắc chế bản thân, khẽ hôn nhẹ lên mắt cô. Đôi mắt cô khi mở sẽ rực rỡ tươi sáng biết bao...

Cô không hề biết người đem lại ánh sáng cho anh khi đang chìm trong địa ngục chính là cô...

Cô không hề biết người cướp đi nụ hôn đầu của anh chính là cô...

Cô không hề biết chính cô đã hứa lấy anh...

Cô không hề biết nhiều lắm...

Là ai vỗ vai anh, dịu dàng hát cho anh nghe?

“Một câu chuyện có hàng nghìn cách kết thúc...”

Một đích đến có hàng vạn con đường...

Lắng nghe con tim chỉ lối, hãy bước đi...

Chuyện hay lắm, chuyện hay lắm, xin đừng lạc hồn mình...

Đường dài lắm, đường dài lắm, xin đừng dừng bước chân...

Bóng tối với ánh sáng có gì quan trọng?

Là đôi cánh trắng bị màu đen nhuộm bẩn?

Hay là ánh sáng trắng cứu rỗi đôi cánh đen?

.....”

Em còn nhớ hay em đã quên?

Không, em đã quên thật rồi!

Giọng anh trầm âm khẽ nói.

“Dương Nhược Băng cả đời này anh chỉ yêu duy nhất mình em, không cần biết em đã trải qua những gì, từ hiện tại trở đi, anh sẽ mãi mãi bên em...”

Hé lộ một phần quá khứ a~

Do nữ9 đi chợ hoa đào nên phải gánh chịu nha:3

Còn bài hát bên trên tên là “Hắc thiên sứ”.vvv do ta tự viết và còn nữa nha!!!!!!

Cầu ủng hộ~~

Cầu bình chọn~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đại Boss nấu bữa sáng cho em

Sáng hôm sau.

Nhợc Băng ngỡ rằng mình sẽ lạ giường, ngủ không được nhưng không ngờ cô ngủ khá ngon- vừa lên giường là say như chết.

Đêm hôm qua cô nhớ một giấc mơ rất đẹp, có người thì thầm với cô còn hát cho cô nghe nữa- ầm áp lăm!

Nhợc Băng đi thay đồ, mặc tạm lại đồ ngày hôm qua rồi tranh thủ giặt sạch bộ đồ ngủ.

Đêm qua cô đã ngủ chùa nhà người ta, mặc chùa áo nhà người ta rồi nha! Phải có trách nhiệm một chút.

Mắc treo ở đâu nhỉ?

Nhợc Băng tìm thử tủ đồ.

Mẹ nhà nó. Có sự bất công không hề nhẹ giữa người giàu và người nghèo nha!

Tủ đồ không thiếu thứ gì, từ quần áo, giày dép, túi xách- đủ phong cách khác nhau...mà còn toàn đồ hiệu đó.

Nói bộ sưu tập thời trang thế giới được thu nhỏ trong chiếc tủ này cũng không hề ngoa. Cảm Nhợc Băng sắp rớt xuống đất đến nơi rồi!

Không lẽ đây là phòng đại boss chuẩn bị cho vợ tương lai của mình?

Cô cư nhiên lại thành tu hú chiếm tổ ở phòng người ta một hôm.

Thật là ngại quá đi!!!!

“Cốc...cốc.”

“Mời vào”

Là chị giúp việc tối qua. Thấy Nhợc Băng đang cầm mặc áo chuẩn bị phơi đồ, mặt chị tái mét vội chạy lại lấy đồ trên tay Nhợc Băng.

“ Dương tiểu thư, nếu cô không thích bộ đồ này thì xin hãy nói, tôi đi chuẩn bị bộ khác. Mặc tổng cũng nói cô không thích thì vứt đi cũng được. Cô lại tự tay giặt đồ thế này.”

Nhược Băng khẽ nói.

“ Không sao, tôi đã làm quen rồi.”

Quên đi, bộ đồ ngủ tối qua làm bằng tơ tằm thượng hạng may thủ công đó!!!! Giá thành tất nhiên không phải bần. Hơn nữa còn là đích thân đại boss chuẩn bị, cho cô mười cái gan cũng không dám vứt đâu.

“ Nhiên thiếu đang đợi cô dưới nhà dùng bữa.”

Ặc, cô đã dậy sớm rồi đấy!! Đang định chuẩn chuẩn, ai ngờ người ta còn chuẩn bị sẵn đồ ăn đợi cô- cứ như nữ chủ nhân của cái nhà này vậy!

“ Ha ha được tôi xuống liền.”

.....

Bàn ăn đã chuẩn bị đồ ăn sẵn sàng.

Mạc Tu Nhiên khuôn mặt trông có vẻ vô cùng hạnh phúc, vẫy tay gọi Nhược Băng.

“ Cô xuống đây ăn cùng tôi đi.”

Người ta đã mời tận tình rồi nếu từ chối cũng không phải phép cho lắm.

Cả bữa ăn cô đâu dám ăn nhiều. Thức ăn công nhận ngon thật đấy- hơn nữa mỗi món ăn đều mang hương vị đặc trưng riêng.

Mà hình như Mạc Tu Nhiên cũng không ăn nhiều lắm, chắc đang giảm cân đây mà.

Mạc Tu Nhiên gào thét trong lòng, anh cũng muốn lao vào đống đồ ăn nuốt sạch lắm chứ!

Cơ mà tẩu tẩu không ăn nhiều anh dám ăn hả?

Cả biệt thự này đều gắn camera đấy, ông anh trai nhà mình giờ này chắc chắn đang ngồi coi rồi!

Thấy bầu không khí có vẻ trầm, Nhược Băng kiểm chuyện nói:

“ Nhiên thiếu à, tôi thấy đầu bếp nhà anh tay nghề quá đỉnh luôn ấy, hai chữ “tuyệt vời”.

Mạc Tu Nhiên nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

“ Tất nhiên rồi, đích thân anh trai tôi làm đó.”

“ Khụ...khụ...”

Nước cam cô còn chưa nuốt trôi đâu. Được ăn bữa sáng do chính tay đại boss làm, Nhược Băng có cảm giác thụ kinh nhược sủng.

“ Mặc tổng đúng là ông chồng quốc dân a~ giỏi việc nước, đảm việc nhà, còn là anh trai vô cùng tốt nữa, thật hâm mộ Nhiên thiếu.”

Mạc Tu Nhiên khẽ hừ trong lòng. Tài nghệ nấu nướng của anh trai anh từng được ném thử đúng một lần vào dịp sinh nhật papa đại nhân tròn 60 tuổi nha!

Từ đó đâm ra nghiện món anh trai nấu. Cơ mà có dùng cái chết van xin anh trai cũng không mùi lòng. Giờ thì hay rồi, anh phải đi ăn trực người ta đấy!

Mạc Tu Nhiên huyết sát: “ Chân ngắn, tới đây ăn nào.”

Nhìn đi nhìn lại vẫn thấy chân nó dài lắm nha, sao lại tên chân ngắn?

Nhận thấy ánh mắt không hiểu của Nhược Băng, Mạc Tu Nhiên tốt bụng giải thích.

“ Đây là becde Đức thuần chủng được chính tay anh hai nhà tôi mua đó, còn tên là do tôi đặt haha hay đúng không?”

Biết ngay mà, đại boss sao có thể nghĩ ra cái tên quái dị như thế được.

Mạc Tu Nhiên cảm giác ai đó đang nhìn chằm chằm vào chân mình.

“Khụ...khụ...Cô đừng hiểu nhầm nha. Tôi không phải ghen tị chân nó dài đâu.”

Anh ta quơ quơ chân:

“Đó cô xem, chân tôi dài vậy rồi! Chỉ là nhà tôi toàn chân dài cũng muốn có thứ gì đó khác đi, hắc hắc anh trai tôi cũng khen cơ mà.”

“.....” Tôi biết nhà anh chân dài rồi nhưng có nhất thiết phải dìm một chú chó như thế không?

Còn nữa Mạc tổng mà khen á, tôi đã phỉ nhổ không thôi, có quỷ mới tin!!!

#Uyentoto

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cho phép em ăn tôi

Nhược Băng ăn xong xuôi rồi, cô muốn về sớm chứ! Nhưng cứ chuẩn bị đứng lên là y như rằng.

“Nhược Băng à, cô thấy Cảnh Lê viên sao?”

“Tốt lắm”

“Nhược Băng à, tối qua cô ngủ ngon không?”

“Khá ngon.”

“Nhược Băng à, anh trai nhà chúng tôi có tốt không?”

“Tuyệt vời, mười sao.”

Rốt cuộc cô vẫn không về được a.

Nhược Băng đã mất kiên nhẫn rồi, nếu không phải nể bối cảnh hùng hậu nhà anh, cô đập chết anh ta như con gián rồi, còn ngồi đây đông dài hả?

“Nhiên thiếu, anh có chuyện quan trọng gì muốn nói với tôi sao, xin cứ nói thẳng.”

“Khụ...khụ...Quả thật có. Cô nghĩ sao về việc ở lại Cảnh Lê viên.”

Ặc, tại cô có ráy nhiều quá nên nghe nhầm à? Nhược Băng hướng mắt về chân ngắn.

Chủ nhân của mi nói gì thế, cầu phiên dịch a~~

“Nhiên thiếu à, anh không đùa chứ? Con có thể ăn bữa còn lời không thể nói đùa được đâu hihi.”

Mạc Tu Nhiên nghiêm túc nói:

“Đây là đề nghị của anh trai tôi, tôi chỉ là người truyền đạt. Nếu cô muốn từ chối hay có ý kiến gì, xin hãy gặp trực tiếp anh trai tôi.”

Ý anh ta là đại boss bảo cô dọn đến đây ở á? Nghĩ đến chuyện tối qua là Nhược Băng nài cả da gà. Cmn, không phải anh ta đến thời kì rụng trứng, cần người giải quyết nhu cầu nên lấy cô làm bia đỡ đạn đấy chứ?

Fuck cả họ anh, Mạc Tu Nhiên..

Khoan, cả họ Mạc Tu Nhiên trong đó bao gồm cả đại boss thì phải, khụ khụ, cô đang nghĩ đến tối gì thế này??

Nếu đúng là Mạc tổng nói vậy, cô dám đi nói với anh ta chữ “Không” chắc.

Con hàng Mạc Tu Nhiên này, anh phát điên gì rồi hả?

“Nhiên thiếu à, anh phải xem xét kĩ lưỡng lại đi. Tôi với Mạc tổng cô nam quả nữ ở cùng một nhà không tốt gì đâu. Nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao chịu

trách nhiệm”

Mạc Tu Nhiên ánh mắt sâu sa nhìn Nhược Băng.

“Không sai, mọi chuyện đã có anh tôi chịu trách nhiệm, cô không cần lo.”

Hôm nay là ngày gì hả? Bả thính bay đầy trời rồi!!!

Nhược Băng vội vàng xua tay.

“Anh hiểu sai ý tôi rồi. Trông bề ngoài tôi hiền lành từ tế thế này thôi chứ tôi hám sắc lắm! Mà Mạc tổng lại “quốc sắc thiên hương” thế, nhờ tôi không kim lòng được mà ăn anh ta thì sao?”

“Tôi có mười cái mạng cũng không chịu trách nhiệm được đâu nha.”

Mạc Tu Nhiên xin thua, không sợ anh trai ăn cô thì thôi...

Cô gái nhỏ à! Để giữ cô ở đây một đêm cô có biết anh trai dùng bao nhiêu cái máy bay chuyên dụng, bao nhiêu nước để thành mưa nhân tạo không hả?

Mà cái kiểu tư duy logic này quen quen nha, anh gặp ở đâu rồi nhỉ?

“Ting...”

Điện thoại Mạc Tu Nhiên hiển thị tin nhắn.

“Cho phép em ăn anh...”

Tay Mạc Tu Nhiên run rẩy, suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống đất. Anh trai à? Anh biết nhắn tin không đầu đuôi như thế này dễ gây hiểu nhầm mối quan hệ đại ca đệ đệ trong sáng giữa hai người lắm không?

“Cô xem đi, là anh trai vừa gửi cho tôi...”

Nhược Băng nghi ngờ nhận lấy điện thoại từ tay Mạc Tu Nhiên, sắc mặt anh ta kém thế nhỉ? Sức công phá của đại boss lớn thế sao?

Đến khi nhìn thấy những dòng chữ trên màn hình điện thoại, ông trời ơi, chộc mù mắt chó của cô đi!!!!!!

Nhược Băng nhìn Mạc Tu Nhiên với đại ý, điện thoại Mạc tổng bị người ta ăn trộm à?

Mạc Tu Nhiên khinh bỉ, cô bị ám nước à? Ai động nỏ vào điện thoại của anh tôi.

“Nếu quả thực như vậy thì Mạc tổng cũng dễ dãi quá đi.”

Nhược Băng thì thầm.

Mạc Tu Nhiên tất nhiên đồng ý, cho một nghìn like.

Ai đó đang ngồi phòng họp chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Khuôn mặt lạnh lùng đến cực điểm...

Các nhân viên tự hỏi một giây trước đang ở mùa xuân ấm áp, cây cối đâm chồi nảy lộc giờ sao thành mùa đông vạn vật héo hon thế này????

“Thái độ làm việc của các người kiểu gì thế hả? Có tập trung không? Tối nay ở lại tăng ca cho tôi.”

Quần chúng khóc không ra nước mắt, đại boss à, rõ ràng là anh giận cá chém thớt a.

Mạc Tu Nghiêu quắc mắt, tôi là tổng giám đốc, thích giận cá chém thớt đấy! Các người muốn phản hả?

Thế là một đồng người phải ở lại làm việc tới tận 12h khuya, kéo bao nhiêu điểm thù hận sang người Nhược Băng...

Xin lỗi vì ra chương muộn a.

Hôm nay ta không được khoẻ lắm, nếu có thể ta sẽ ra 1 chương nữa vào tối này. Không thì ngày mai nhé!

Trân trọng xin lỗi.

Cảm ơn đã ủng hộ a~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nghiện rồi còn ngại!!!

Cảnh Lê viên.

Mạc Tu Nhiên vừa nhận được chỉ thị mới từ anh trai “Khổ nhục kế.”

Ặc, anh thêm gái đến phát điên à? Thủ đoạn gì cũng không từ?

“Nhược Băng này, cô nghe tôi kể chút chuyện xưa được không?”

Nhược Băng nhìn anh ta với ánh mắt tôi có thể không anh kể được à?

“À haha, chuyện là thế này, anh trai tôi bề ngoài khỏe mạnh bình thường vậy nhưng có một vấn đề khó nói.”

Đệt, đừng nói đại boss có vấn đề giới tính đấy nhé! Tôi cũng nghe trên mạng bát quái nhiều rồi. Nhược Băng mỗi mắt mong chờ.

“Chuyện gì a Nhiên thiếu?”

Ánh mắt của cô gái này có gì không đúng?? Thôi kệ, Mạc Tu Nhiên bắt đầu lái nhai.

“Thực ra anh trai tôi mắc chứng bệnh ám ảnh tâm lý từ nhỏ. Gần đây bệnh càng ngày càng nặng, hầu như đêm nào anh ấy cũng mơ thấy ác mộng, giật mình tỉnh dậy thì không tài nào ngủ tiếp được nữa.”

“.....” Đây là bệnh khó nói của đại boss, hình như cô vừa nghĩ sai về boss a. Nhược Băng hạ quyết tâm lần sau sẽ tuyệt đối tin tưởng đại boss.

“Nhưng tôi qua không hiểu sao anh trai không gặp ác mộng, hơn nữa còn ngủ rất ngon nha. Thế nên...”

Nhược Băng tiếp lời.

“Thế nên đại boss nghĩ tôi là thuốc an thần nên muốn giữ tôi ở lại đây?”

Cmn nhờ cả đời anh ta không khỏi thì bà đây làm bóng đèn cho vợ chồng anh ta ân ái hả? Vì cái lông gì hả? Dù anh ta có là CEO Mạc thị cô cũng không có nghĩa vụ ha?

“Bác sĩ nói chứng bệnh của anh ấy rất nặng, nếu không chữa kịp thời sẽ có ngày anh ấy không ngủ được mà từ. Tính tình sẽ ngày càng khó chịu...Nhược Băng à, sao cô có thể nở lòng chà đạp đoá hoa của tổ quốc thế chứ? Anh trai tôi có mệnh hệ gì sẽ có rất nhiều cô gái không thiết sống nữa...”

“.....” Liên quan cái lông gì đến cô hả? Cô còn chưa mang nỗi thân mình đây, sao gánh thêm được cái vò?

“Nhược Băng à, chỉ cần một tháng thôi, đúng một tháng, từ nhỏ anh trai chăm sóc nuôi nấng tôi, không kém công lao bậc sinh thành, coi như vì tấm lòng người em này mà cô giúp tôi có được không?”

Mạc Tu Nhiên suýt suýt kể. Như sợ Nhược Băng sẽ từ chối, anh ta còn nói thêm.

“Cô yên tâm đi, anh trai tôi tốt lắm! Anh ấy ga lăng, ôn nhu, ấm áp này.”

What?? Sao khác xa lời thiên hạ đồn về một Mạc tổng đáng sợ vậy?

Mà hình như đây là mai mối nha!!!! Sao cô có cảm giác mình là tên mất nét cướp mất đời của cô gái nhỏ “Mạc Tu Nghiêu” và bị bà chằn “Mạc Tu Nhiên” bắt chịu trách nhiệm vậy?

“Xin lỗi Nhiên thiếu...”

Mạc Tu Nhiên kích động, anh mà không làm xong việc sẽ bị anh trai xé xác mất.

“Cô yên tâm, tôi sẽ trả lương cho cô.”

Mất Nhược Băng sáng lên, đệt, sao anh không nói sớm? Lương lậu thế nào? Cơ mà vẫn phải làm mình làm mẩy nha.

“Anh nghĩ sai về tôi rồi, đối với tôi tiền bạc chỉ là vật ngoài thân.”

Hình như Mạc Tu Nhiên vừa thấy mắt ai đó sáng rực lên ý nhỉ? Tầu tầu cao cao tại thượng như thế không lẽ là kẻ ham tiền?

“Một tháng lương của tôi.”

WTF? Cô có nghe nhầm không? Một tháng lương của Mạc Tu Nhiên á? Giá trên trời nha!!!

“Anh có nói nhầm không Nhiên thiếu.”

Giờ phút này Mạc Tu Nhiên tuyệt đối xác định tầu tầu nhà mình ham tiền a!! Còn giả bộ nữa, đúng là nghiện rồi còn ngại!!!! Tam quan của anh sụp đổ rồi!! Anh định thử thôi mà, ai ngờ lại thế...

Tiền của anh a?

Mà tầu tầu sớm muộn cũng lấy anh trai, vợ chồng như nhau, anh sẽ không mất tiền phải không?

“Khụ...Xin hỏi Nhiên thiếu có phải chỉ cần dọn đến đây ở, ngủ ở phòng tầng ba, chỉ vậy thôi và nhận được ngay lương một tháng của anh đúng không?”

Đến đây thôi a~~ hic hôm nay không được khoẻ, mọi người thông cảm!!!!

Đã cố gắng ra ba chương.

Cầu ủng hộ a~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Ở chung cùng đại boss

Mạc Tu Nhiên vì đam lao nên phải theo lao a~ Gật gật đầu như cái máy.

“Đúng rồi a.”

Anh còn định thêm mấy điều nữa cơ. Nhưng biết đâu được cứng quá lại gãy thì sao, như vậy là được rồi!!! Nhất định anh trai sẽ thưởng thêm cho anh.

“Nhưng mà Nhược Băng à, dùng tiền không phải là si nhục cô quá hả?”

Nhược Băng gào thét ở trong lòng: Không sao, xin hãy si nhục tôi đi.

Nhược Băng ho sù sụ.

“Cái này dùng tiền để thanh toán chính là hợp lí, nhanh gọn nhất. Sau một tháng anh yên tâm, tôi không đề cập đến Mạc gia, tuyệt đối coi như chưa từng quen biết.”

Hình tượng tầu tầu vĩ đại trong lòng Mạc Tu Nhiên hoàn toàn sụp đổ. Nhưng ít ra cũng phát hiện cô gái này rất thích tiền- mà chẳng phải tiền chính là thứ anh trai không thiếu nhất sao hả?

Một người trợ lí mang lại cho Mạc Tu Nhiên một tờ giấy. Anh nhìn lướt qua rồi đưa luôn cho Nhược Băng.

“Đây là hợp đồng, cô coi kĩ đi.”

Cũng cần hợp đồng cơ á? Cô tin tưởng nhân cách đại boss mà, sẽ không ăn quỵ tiền cô đâu.

Cmm, sao cô cảm giác mình đang bán thân thế này!!!!

Hợp đồng có các điều khoản cơ bản sau:

1. Không được về quá muộn (21h) nếu có việc quan trọng thì phải xin phép.
2. Không được có hành vi vô lễ với ông chủ.
3. Không được dẫn người lạ về nhà, đặc biệt là nam giới.

Cái hợp đồng này cũng không có gì quá đáng đi! Cơ mà cô không thích điều khoản một cho lắm.

“Nhược thiếu à, anh xem có thể sửa được không?”

Mạc Tu Nhiên hai tay xếp thành hình chữ X, vẻ mặt nghiêm túc đến đáng sợ.

“Tuyệt đối không được, anh trai tôi mà nổi giận thì cướp luôn người ấy chứ.”

“.....” Được rồi, cô nhẫn nhịn vì tiền vậy. Từ khi về nước đến giờ không làm gì, cô nghèo rớt mòng tơi rồi!!!!

Nhược Băng cầm bút kí, rồi đưa một bản cho Mạc Tu Nhiên, một bản còn lại là cô cầm.

“Nhiên thiếu, bây giờ tôi về thu xếp đồ đạc được không? Chiều nay tôi có lịch đến công ty nữa.”

“Không cần đâu, cô ở luôn cũng được. Quần áo giày dép mọi thứ anh trai đều đã cho người chuẩn bị ổn thoả. Anh trai không thích người khác mang đồ lạ về nhà.”

“.....” Bao ăn còn bao mặc cô luôn nha!! Nhưng cô cũng có tự tôn của chính mình.

“Không cần đâu Nhiên thiếu. Ở nhà tôi còn một số thứ rất quan trọng nữa.”

.....

Nhược Băng thu dọn hết đồ xong đã là 11h trưa. Mệt chết cô rồi!

Tính ra cô cũng không ở Cảnh Lê viên trọn vẹn một tháng đâu!! Phải lấy được thứ đó càng sớm càng tốt.

Còn phải lên kế hoạch bắt tên chết tiệt uy hiếp cô nữa chứ. Không thể để hắn bắt thóp mãi được....

Cô đã chuẩn bị sẵn hết đồ cho chuyến “đào mộ” lần này. Trong đầu Nhược Băng vô số tia tính toán, phải rồi....

Nhược Băng dọn đồ về Cảnh Lê viên xong xuôi. Xuống dưới nhà thì đồ ăn đã chuẩn bị.

“Thiếu gia có dặn cô xuống thì dùng bữa. Ngài ấy có việc gấp nên đi rồi!”

Moé? Sao có cảm giác nữ chủ nhân vậy? Mà được người ta chuẩn bị cơm canh sẵn sàng chỉ việc ăn cũng thích quá đi!!!

Món ăn này, hương vị quen quen, rất giống hồi sáng, không phải đích thân đại boss ngự giá thân chinh làm luôn cho cô bữa trưa đó chứ???

“Cái này là đầu bếp làm sao?”

“Đây là chính tay thiếu gia xuống bếp.”

Nhược Băng sấp sặc nước miếng mà chết mất.

“Khụ....khụ...”

Người giúp việc biết điều lại vuốt lưng cho cô thì con ho mới đỡ...

Tiểu Hồng- tên người giúp việc nhìn cô với ánh mắt cảm thông sâu sắc: Trên dưới Cảnh Lê viên đều sặc sụa như vậy khi tận mắt thấy thiếu gia xuống bếp a.

Một lúc sau Nhược Băng mới bình thường lại.

Giờ cô mới nghĩ ra một vấn đề, mình có thất thố quá chăng? Cơm ăn đã hai bữa, áo mặc cũng một đêm rồi mà vẫn chưa biết mặt người ta nha!!!

Chỉ nghe giang hồ đồn nhan sắc của đại boss mà xếp thứ hai, tuyệt đối không ai dám xếp đầu. Mấy đại minh tinh nam kia có là cái lông gì.

Mà trên mạng cũng không có ảnh đại boss, Mạc thị phong toả thật kĩ...

Nhất định hôm nào cô phải diện kiến long nhan mới được!!

:3 sắp tới sẽ đi đào mộ:3 nàng nào thích không?

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Hai cô gái

Mạc Tu Nghiêu ngồi trước bàn máy tính. Anh ngần ngại nhìn cô hồi lâu- sự mê luyến trong đáy mắt ngày một dày đặc. Lúc trước chỉ là biết ơn cô vì đã đem lại hi vọng cho anh trong màn đêm nhưng từ lúc nào đã thành tình yêu dung hoà xương cốt...

Nhớ lại câu nói của cô “Sau một tháng anh yên tâm, tôi tuyệt đối không đề cập đến Mạc gia- coi như chưa từng quen biết.”

Nỗi bất an khiến anh khẽ rùng mình. Nếu như một tháng này anh vẫn không nắm bắt được trái tim cô, trở thành người xa lạ thì sao? Nếu như cô ấy không yêu anh, anh có nên chặt đứt đôi cánh của cô ấy, rồi bắt cô ấy chiếm hữu cho riêng mình?

Đôi tay anh đã nhuốm máu nhiều rồi, liệu em có chấp nhận ở bên ác quỷ như anh?

.....

Nhược Băng dùng bữa xong, cô quyết định đi dạo cho tiêu hoá.

Cũng tại tay nghề của đại boss quá ghê đi!!! Sức chiến đấu của cô tăng mạnh, tiêu hoá rất nhiều đồ ăn đồng nghĩa với việc thừa calo a~

Nhược Băng men theo con đường ra phía vườn hoa.

Cả một vườn hoa đỏ rực, màu đỏ độc tôn. Nhược Băng không nhầm thì đây gọi là lan quân tử. Biệt thự kiểu Cảnh Lê viên thường sang trọng sao lại trồng loài hoa tầm thường như lan quân tử?

Gần đây còn trồng một cây hoa ngọc lan. Mùi hoa này làm Nhược Băng nhớ đến tên khốn kia- hình như lâu rồi cô cũng chưa gặp hắn?

Không lẽ cô mắc chứng bệnh SM, thích bị hành hạ?

Mãi ngần ngại mãi, Nhược Băng suýt quên chiều nay có lịch tập. Cô quay lưng rồi đi, không hiểu sao nhìn vườn hoa đỏ rực đó có gì đó cứ nhức nhối trong lòng...

.....

1h30 chiều.

Nhược Băng vừa đến cửa phòng tập thì gặp Đường tỷ.

“Con bé kia tới qua em đi đâu, chị gọi điện thoại cũng không nghe máy.”

Moé? À phải rồi, tới qua Nhược Băng sợ sấm sét nên tắt xừ nó nguồn. Cả sáng nay thì bận dọn đồ cũng không để ý đến điện thoại a.

“Bạn cũ của em gọi đến có căn hộ cho em ở chung. Khụ...khụ gần đây tài chính khó khăn, phải tiết kiệm mới được nha! Nên em dọn đến đây ở cùng.”

Đường tỷ chau mày hỏi:

“Bạn em tên gì? Cho chị địa chỉ.”

“Cái này Đường tỷ à, bạn em không muốn tiết lộ bất cứ thông tin gì cho người khác, chị có thể hiểu cho em được không?”

Không biết hôm nay gặp phải vận chó gì mà Đường tỷ dễ tính thế.

“Chị sẽ không tra hỏi nữa nhưng em phải đảm bảo tuyệt đối không được làm gì ảnh hưởng đến hình tượng của em”

“Dạ, tất nhiên rồi chị.”

“Xi, bạn em còn cao quý hơn tổng thống chắc mà làm như gì.”

Đúng rồi đó chị, nắm trong tay tài chính cả châu Á, không cao quý hơn tổng thống thì là cái gì?

Còn nữa đó không phải bạn em mà là đại boss nha!!!

Tất nhiên những lời này Nhượng Băng sao dám nói ra khỏi miệng.

“Xin chào.”

Là người quản lý đại diện của Bạch Khánh Chi- tên là Bùi An thì phải, khuôn mặt người phụ nữ này niềm nở rất dễ gần. Đứng bên cạnh là Lâm Khánh Chi.

Nhượng Băng và Đường Lâm gật đầu chào. Đường Lâm và Bùi An biết ý lui ra để hai người kia dễ nói chuyện.

“Khánh Chi, tôi có thể gọi cô như thế được không?”

Bạch Khánh Chi gật nhẹ.

“Tôi kêu cô là Băng Băng nhé!”

Hình như cái tên này hơi giống súng vật trong game ý!!! Thôi kệ đi.

“Khánh Chi à, tôi nợ cô một câu cảm ơn. Cảm ơn đã tin tưởng vào tôi.”

Lúc đó có ai tin cô không đi đạo nhạc? Ngoại trừ hoa hoa công tử lên tiếng thì cũng chỉ có Bạch Khánh Chi. Ai có ơn với cô, cô sẽ trả gấp trăm nghìn lần.

“Không có gì.”

Ai nói tình bạn cứ lâu năm là sẽ thân? Có những người vừa gặp đã quý- tựa như tri kỉ vậy.

Chỉ vài câu nói đơn giản đã rút ngắn khoảng cách của hai cô gái, tâm hồn của họ dường như hoà làm một. Trong bạn có tôi, trong tôi có bạn...

Nếu sau này có ai hỏi Nhượng Băng điều may mắn nhất ở kiếp này của cô là gì?

Câu trả lời là gặp được Mạc tổng.

Nếu sau này có ai hỏi Nhượng Băng điều tiếc nuối nhất ở kiếp này của cô là gì?

Câu trả lời là đã không biết sớm hơn, đã không ngăn cản người bạn tốt nhất của cô- Bạch Khánh Chi, làm cô ấy sau này không thể quay đầu lại nữa!!!

Có một số bạn hỏi lịch ra chương.

1 ngày sẽ ra 3 chương a~~

còn hôm nay ra thêm hoặc có việc bận ta sẽ thông báo. Cảm ơn!

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thế nào là bạn tốt?

Nhượng Băng và Khánh Chi cùng bước vào phòng trước con mắt ngạc nhiên của nhiều người.

Mà cũng không phải ngạc nhiên lắm nha, Bạch Khánh Chi công khai ủng hộ cô ta vụ đạo nhạc mà, không thân mới lạ ý. Cơ mà hai đại mỹ nhân đi với

nhau cũng thật chói mắt đi!!

Nhược Băng hôm nay tâm tình rất tốt, cũng không định so đo gì với mấy người này vụ hôm trước. Sự thật chứng minh không phải bạn cứ muốn bình yên là bình yên được đâu! Có những người đã cố quên đi sự xuất hiện của người ta mà người ta cứ thích dây vào. Điển hình là tiểu loli Lạc Doanh Doanh.

“Nhược Băng, chuyện hôm trước cho tôi xin lỗi a. Tôi thật sự không biết, lúc tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, mọi chuyện được tẩy trắng, tôi không kịp giúp gì cho cô.”

Lạc Doanh Doanh đáng thương, đôi mắt long lanh rớm lệ, cắn chặt hai khóe môi. Kì thực trong lòng cô ta đang dậy sóng “Trường Giang” đấy!

Nếu cô ta biết trước Nhược Băng được tẩy trắng dễ dàng như thế nhất định sẽ công khai ủng hộ cô- còn rầm rộ là đằng khác. Tiếc nghì cho con khốn Bạch Khánh Chi kia, chỉ đăng một bài viết “nhỏ nhỏ” mà tăng lên bao nhiêu fan hâm mộ, lại được cái danh tốt.

Sau vụ đó, nhân khí của Nhược Băng bùng nổ, lượng fan cứ thế tăng lên vùn vụt. Bây giờ cần phải lôi kéo cô ta, chụp ảnh các thứ đăng lên mạng, cộng thêm đoạn video ngày hôm nay bản thân giải thích lý do nhất định các fan sẽ “hiểu” vì sao cô không đăng bài ủng hộ Nhược Băng.

Đôi mắt Lạc Doanh Doanh hiện lên tia tính toán- thậm chí cả sự cay nghiệt ác độc trong đó mà cô ta không hề biết- thật không phù hợp với hình tượng ngây thơ, đơn thuần của cô ta! Nhược Băng nhếch môi khẽ nói:

“A, thật trùng hợp nha! Cô xảy ra chuyện ngay lúc đó làm mọi người hiểu nhầm tôi đẩy ngã cô cơ, thì ra là hiểu nhầm! Lời xin lỗi từ cô tôi không dám nhận. Và lại chúng ta cũng quen thân gì đâu mà tôi có tư cách nhờ cô nói giúp, thật là tôi tưởng bở, nghĩ thế giới giải trí này đơn giản rồi tự chuốc nhục cho mình.”

Cô tưởng tôi không biết mấy cái suy nghĩ bẩn thỉu trong đầu cô hả? Muốn lợi dụng tôi hả? Cô đánh giá tôi quá thấp hay bản thân mình quá cao?

Lạc Doanh Doanh không ngờ Nhược Băng không để lại cho mình một chút mặt mũi nào? Nói vậy trước mặt bao người không phải tát vào mặt mình? Lạc Doanh Doanh tiến sát lại, lay lay bàn tay của Nhược Băng.

“Xin lỗi cô a, tất cả đều là lỗi của tôi, chỉ cần cô hết giận, cô bảo tôi làm gì tôi cũng làm.”

Nhược Băng day day trán, người không động chổ, sao chổ cứ thích cắn càn thế nhỉ? Ngứa mồm hả?

“Cô tốt nhất cứ xa tôi ra, tôi mệt so đo với cô, không thì đừng trách tôi vô tình.”

Lạc Doanh Doanh ôm mặt khóc rồi chạy đi, đáng thương vô cùng nha! Bạch Khánh Chi bên cạnh trêu đùa:

“Cậu quả thật không biết thương hoa tiếc ngọc nha!”

“Tớ không thích mấy bông hoa giả vờ đáng thương ấy.”

Mọi người khi này tụ tập lại xem kịch vui giờ thấy không còn gì vui tán ra.

“Đội đã, các người hình như còn nợ Băng Băng nhà tôi một lời xin lỗi nha.”

Là Bạch Khánh Chi lên tiếng. Khốn khiếp, không phải có tin đồn Bạch nữ thần không thích xen vào chuyện người khác sao? Hôm nay tự nhiên lại thích bắt chổ đi cày (nghĩa là xen vào chuyện người khác đó:3)? Cơ mà đã đến nước này bọn họ không thể không xin lỗi. Một đồng quần chúng cúi người.

“Nhược Băng hôm trước là chúng tôi không phân rõ trắng đen, mong cô tha thứ.”

“Được rồi, bỏ qua đi.”

.....

Vì nhóm nhạc mới thành lập nên cần phải ra một bản hit để danh tiếng lan rộng. Lưu Huy chọn tới chọn lui cũng không thấy bài nào phù hợp. Thị trường âm nhạc ngày càng bão hòa, nếu cứ đi theo con đường cũ thì sẽ chẳng thể bật lên được.

Nhược Băng gợi ý:

“Mọi người nghĩ sao về một ca khúc cổ trang? Các nhóm nhạc mới lập thường đi theo hướng nữ sinh học đường. Tại sao chúng ta không thay đổi? Một ca khúc cổ trang sẽ đem lại nhiều cảm xúc từ thính giả hơn và cá chiều sâu nữa.”

Bạch Khánh Chi gật đầu:

“Tôi tán thành, chúng ta cần thổi một luồng gió mát vào giới âm nhạc. Chẳng phải hiện giờ phim cổ trang xuyên không đang lên ngôi sao? “

Lâm Huy lắc đầu:

“Một ca khúc cổ trang hay cần rất nhiều thời gian sáng tác, chỉ sợ không kịp cho đợt ra quân tháng tới.”

“A, Nhực Băng, quên mất còn ca khúc “Hoa lệ” của cô. Cô có thể chỉnh sửa cho nó thành ca khúc hoàn chỉnh hơn được không?”

Nhực Băng gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng hết mình.”

#Uyentoto

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đến lăng mộ đế vương

Lưu Huy vui vẻ gật đầu hài lòng:

“Thời gian một tuần đủ cho cô chuẩn bị chứ?”

“Được a.”

Nam Cung Y Nhiên bỗng lên tiếng:

“Nhưng ở nước X chúng ta không có nơi nào phù hợp quay MV cổ trang.”

Lạc Doanh Doanh cũng chen vào:

“Phải đó, tôi thấy không ổn chút nào.”

Cô ta đương nhiên không thích rồi- bởi vì hình tượng của Lạc Doanh Doanh là em gái quốc quốc dân, nữ sinh học đường ngây thơ trong trẻo.

Lạc Phi Tuyết gợi ý:

“Mọi người nghĩ sao về việc sang Trung Hoa quay? Không thiếu cung điện hay bất cứ thứ gì cả.”

Nhực Băng cười cười, thật đúng kế hoạch của cô.

“Thiểm Tây, Trung Quốc là địa điểm hợp lý nhất, có đến 35.800 di tích, 151 bảo tàng, các tàn tích thành cổ, cung điện cổ nhiều vô kể.”

“Nhưng cũng cần phải có phong cảnh đẹp.” Lạc Doanh Doanh chen vào.

Nhực Băng nhìn cô ta một cách ẩn ý.

“Tôi chưa kịp nói xong. Ngoài ra Thiểm Tây còn có các phong cảnh đẹp như Tây Nặc Hoa Sơn, thác Hồ Khẩu trên Hoàng Hà, Bát Bách Lý Tần Xuyên rộng vô tận, khu phong cảnh Li Sơn mang sắc thái truyền kì, còn có đỉnh Thái Bạch sơn của Tần Lĩnh tuyết phủ sáu tháng.”

Bạch Khánh Chi huých cánh tay.

“Nhực Băng, cậu biết nhiều thật nha!”

“Chỉ là tình cờ thôi mà.”

Thật ra có một thứ cô chưa kể ở trên- đó là Thiểm Tây nổi tiếng nhất vẫn là đội quân đất nung và lăng mộ Tần Thủy hoàng- phía bắc núi Ly Sơn.

Đây cũng là mục đích chính của cô khi gợi ý đến Thiểm Tây. Sau khi quay xong Mv, cô có thể lợi dụng thời gian một cách tối đa để tới lăng mộ và lấy bí được người kia yêu cầu.

Tương truyền trong những năm cuối đời, Tần Thủy Hoàng sợ cái chết và tuyệt vọng tìm thuốc trường sinh- được cho là sẽ sống mãi muôn đời. Ông bị ám ảnh bởi sự bất tử, ông rất sợ chết.

Sử liệu phương Tây cho rằng ông chết do uống phải thuốc thủy ngân do các ngự y chế ra mà những viên thuốc này vốn được làm nhằm mục đích giúp cho Tần Thủy Hoàng bất tử.

Tần Thủy Hoàng được chôn cất ở lăng mộ. Nó được bí mật đến tận những năm gần đây...Khi có người đào giếng ở Li Sơn mới phát hiện ra đội quân đất nung kì lạ.

Nhược Băng nắm chặt tay, bằng mọi giá cô phải lấy được bí dược đó, khiến những kẻ đứng trong bóng tối kia chịu trừng phạt, vạn kiếp bất phục.

Máu tanh chỉ được rửa sạch- bằng chính nó. Nợ máu trả bằng máu.

Bạch Khánh Chi quơ quơ tay:

“ Cậu nghĩ vẫn vơ gì thế.”

Nhược Băng khẽ giật mình, kìm nén hận thù trong lòng.

“ Không sao, tớ chỉ nhớ lại một chút chuyện cũ.”

Lâm Huy: “ Kế hoạch cụ thể tôi sẽ gửi cho quản lí từng người, mọi người có thể về.”

.....

“ Nhược Băng, tớ đi thăm bệnh một người, cậu có đi cùng không?”

“ Được...”

Chiếc Lamborghini dừng ở cổng bệnh viện. Khánh Chi cười:

“ Liệu có phiền cậu không? Thực ra chúng ta có thể dừng xe trước cửa lớn bệnh viện nhưng tớ thích đi dạo trên con đường dương liễu này...”

“ Không sao...”

Xuyên qua con đường Dương liễu, Bạch Khánh Chi dẫn Nhược Băng tới khu đặc trị riêng. Cửa phòng mở ra- là một người phụ nữ rất đẹp, tóc dài như mây, tầm ba mươi tuổi.

“ Nhã Liên, em đến rồi.”

Bạch Khánh Chi lúc này trở lên thật dịu dàng, không còn vẻ lạnh nhạt thờ ơ nữa.

“ Giới thiệu với chị đây là Nhược Băng, người bạn em quen không lâu nhưng tuyệt đối là tri kỉ.”

Nhã Liên ngồi xe lăn gật đầu chào Nhược Băng.

“ Lần trước có nghe Chi kể về em.”

“ Chào chị Nhã Liên.”

Có ai tò mò chuyện cũ cầu huyết của Khánh Chi không?:3

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Sư phụ và đại sư huynh tìm tới cửa

Lại gần chút Nhược Băng mới quan sát kĩ được chị ấy.

Một thân thể gầy gò bệnh tật, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt dưới ánh nắng mặt trời càng làm người khác xót xa.

Thế nhưng người phụ nữ này vẫn luôn giữ nụ cười tươi trên môi, đây là điều Nhược Băng khâm phục nhất. Tự hỏi chính mình đã bao lâu rồi cô chưa cười thật lòng? Hay chỉ cười qua loa cho có lệ...

“ Chị bị như thế này lâu chưa?”

Nhược Băng khẽ hỏi.

Nhã Liên cười cười:

“Cũng được hai năm rồi em. Mà chị không cô đơn chút nào đâu vì luôn có Chi Chi và cả Thiếu Huân nữa.”

Nhược Băng cảm nhận được khi Nhã Liên nhắc đến hai từ “Thiếu Huân” sắc mặt Khánh Chi trầm xuống- dù chỉ trong thời gian rất ngắn.

Nhã Liên bỗng rơm nước mắt, ngây ngô như đứa trẻ đòi quà.

“Chi Chi à, sao Thiếu Huân đi nước ngoài lâu quá vậy. Em tìm nó về chơi với chị đi, chị hứa sẽ ngoan mà.”

Khánh Chi vỗ lưng an ủi.

“Không sao đâu mà Liên tỷ, anh ấy sắp về rồi! Anh ấy nói chúng ta đợi mà Liên tỷ...”

Nhã Liên khóc nức lên: “Chi Chi à, em sẽ ở bên cạnh chị mãi đúng không? Đến tận khi Thiếu Huân về?”

Khánh Chi nắm chặt tay Nhã Liên:

“Đều là nỗi của em..Em sẽ mai bên tỷ mà.”

Nhược Băng thấy không tiện nghe chuyện riêng của người khác, cô khẽ nói với Khánh Chi rồi bước ra ngoài.

Vì phòng đặc trị này nằm ngay dưới tầng một nên rất tiện cho việc đi lại. Nhược Băng đi dạo rồi bước chân đưa cô đến góc Dương liễu hôm nọ- nơi lần đầu gặp gỡ Khánh Chi.

Trong lòng Nhược Băng dâng lên dự cảm xấu bất an...Liệu yên bình hôm nay sẽ đến với ngày mai?

Cô cảm giác có bàn tay vô hình đang thao túng tất cả- mà cô chỉ là một quân cờ...

Không!!! Nếu là quân cờ cô phải thoát khỏi sự khống chế của họ.

“Ting...” Điện thoại vang lên tin nhắn.

“Tiểu sư muội, ta và sư phụ sắp về nước. Nguyên văn câu nói của sư phụ “Nha đầu, tôn sư trọng đạo, chuẩn bị ra sân bay đón ta, cấm được từ chối.””

Nhược Băng gọi lại vào số điện thoại đó.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Móa! Đại sư huynh và sư phụ hành tung vẫn thần bí như thế. Việc trong nước cô đã mệt lắm rồi, giờ lại đón thêm hai vị tôn đại phật này? Ông trời muốn lấy mạng cô đúng không?

Cũng may tin nhắn ghi chữ “chuẩn bị” tức là họ chưa sắp xếp được lịch cụ thể nha, không đã ghi đại điểm, ngày tháng cụ thể rồi. Ôi đệt, cô phải nhanh chóng đi lấy bí dược rồi khẩn gởi khỏi Cảnh Lê viên, gia quy môn phái tôn nghiêm như thế nào chỉ có đệ tử trong đó mới biết.

Sao cứ có con sóng muốn nhấn chìm bà đây thế này hử?

.....

Cùng lúc đó ở một phòng tổng thống của một khách sạn năm sao bậc nhất Paris hoa lệ.

Người thanh niên trẻ tuổi cợt nhả nói:

“Sư phụ à, người xem, tiểu sư muội có vẻ rất sợ sư phụ nha! Không dám gọi lại luôn này.”

Người đàn ông còn lại ngồi trên ghế sofa- tuy gọi là sư phụ nhưng cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi một chút khinh bỉ nói:

“Nuôi người đến đến chừng này rồi ta há không biết mấy chiêu trò mèo này của người? Không phải người hầy sim để nha đầu kia không gọi lại được đấy chứ?”

Người thanh niên thẹn chết đi được vội giảng hòa:

“Khụ...khụ, sư phụ để ta ảo tưởng là lừa được người một chút được không?”

“Sư phụ à, người...”

“Sư phụ, người xem, tiểu sư muội gọi này.”

“.....” Cuối cùng anh ta đành cầm nín, hình như sự phụ triệt để khinh bỉ anh ta rồi.

:3 thêm 2 nhân vật phong ba mới a~~

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Rốt cuộc cũng thấy mặt đại boss

5h chiều Nhược Băng đã về đến nhà- không những thế cô còn xách thêm một đồng đồ nha!

Cũng không thể ăn chay nhà người ta mãi như thế. Đại boss đã nấu cho cô hai bữa chỉ ít cô cũng phải có tâm chút đi.

Nấu gì cho ý nghĩa bây giờ? Phải biết người ta cao lương mỹ vị có thứ gì chưa thử qua chứ! Thế nên Nhược Băng quyết định làm món ăn đơn giản một chút- bánh bao thịt.

Phải biết rằng đây là món tủ của cô. Vừa dễ làm lại vừa dễ được lâu- lại còn no bụng nữa chứ!!!

Đầu tiên là phải cho bột nở với đường, muối vào nước ấm, sau đó trộn lẫn với bột mì nữa rồi mới dùng khăn ẩm đắp thau bột lại, phải chờ khá nhiều thời gian nha! Băng đưa tay lên mặt lau lau mồ hôi.

Được đại boss nấu cho hai bữa chẳng lẽ cô đã bắt đầu chây lười rồi sao, mới tí mà đã đổ mồ hôi!!!

Nhược Băng xoa xoa cái bụng đang kêu của mình. Trưa nay cô ăn ngoài quán cùng Khánh Chi không hiểu sao thấy đồ ăn nhạt nhẽo thế?

Không lẽ ăn sướng quen rồi cái bụng này bắt đầu đòi hỏi hả?

Trong thời gian chờ bột nở phồng, Nhược Băng làm nhân bánh trước. Không biết đại boss có thích ăn nấm với hành không nhỉ?

“Đại boss, anh có ăn được nấm với hành không?”

Nhược Băng nghĩ phải chờ một lúc lâu cơ, có khi còn chẳng có hồi đáp ấy chứ, vì đại nhân vật như boss đâu rảnh tiếp chuyện bát quái. Thế mà bên kia đáp lại ngay.

“Chỉ cần em làm tôi đều ăn.”

Sao cô cảm giác có mùi thính nồng đậm thế này? Anh làm vậy sẽ dễ gây hiểu lầm lắm đó!!

Nhược Băng tiếp tục công việc, chỉ một lúc sau mười cái bánh bao xinh xắn đã được chuẩn bị để cho vào nồi hấp...

Khói nghi ngút bốc lên. Nhược Băng đứng gần cạnh chừng, hơi nước làm mắt cô hơi cay cay.

Khi còn nhỏ hình như cô đã từng mong muốn có một gia đình hạnh phúc, mỗi ngày đi làm về vào bếp nấu ăn cho chồng, chồng cô sẽ đứng cạnh giúp vớt nhặt rau, giặt dĩa mà thật đầm ấm biết bao!

Ước mơ đó dường như làn khói kia, bay xa dần rồi tan vào không khí, hoá vào hư vô mất rồi..

“Thơm quá...”

Nhược Băng lấy bánh bao ra khỏi nồi, cho vào mũi người người, bụng cô lại càng kêu gào dữ dội.

Nhược Băng lấy ra một cái bánh bao ăn thử, cắn cắn một cái, nóng đến mức mặt cô ửng đỏ, há miệng thật to, tay thì không ngừng quạt:

“Nóng chết ta rồi!”

Nhược Băng nhìn ra phía cửa thì thấy người đàn ông đứng đó từ khi nào. Cái bánh bao còn kẹt ở cổ họng, suýt nữa nghẹn chết cô rồi.

“Khụ...khụ... MẶC TỔNG...anh...”

Cô che ngực, ho càng dữ dội hơn. Đại boss muốn hù chết cô hả? Đợi hết nghẹn mới từ từ ngẩng đầu lên, ngắm nhìn dung nhan trong truyền thuyết của vị này....

Đêm rồi, ai còn hóng không:3?

Xem phản ứng tiếp theo nào...

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Như này là hôn gián tiếp đi?

Người đàn ông đứng ngoài cửa đó- có thể dùng một từ để tả, ngọc thụ phong lâm.

Không có vẻ đẹp yêu nghiệt như cậu em Mạc Tu Nhiên hay tên khốn kia, người đàn ông đẹp theo kiểu trầm ổn, trưởng thành.

Tại sao Nhượng Băng lại biết người đàn ông này là đại Boss à? Chính là nhờ chiếc áo anh ta cầm trên tay kia kìa. Đó là chiếc áo mà sáng nay cô thấy trên ghế, chắc đại boss làm bữa nóng quá nên cởi ra.

Thật không ngờ cô lại diện kiến long nhan trong cái hoàn cảnh chó gặm như này.

Kính Thiên Minh nhú mày, hình như cô gái này nhận nhầm anh với Tu Nghiêu. Anh đang định lên tiếng giải thích thì Mạc Tu Nghiêu bước vào.

Con ho vừa dứt của Nhượng Băng lại càng dữ dội hơn...

Khụ...khụ...

Sao tên khốn này xuất hiện ở đây?

Đội con ho đã dứt, Nhượng Băng oán hận nhìn Mạc Tu Nghiêu:

“Sao anh cứ như ma vậy?”

Cô không ngờ anh ta sẽ xuất hiện ở đây. Hình như quan hệ với đại boss không tệ nha...

Bảo sao. Đệt, tên đàn bà này chắc chắn là người mách lẻo chuyện cô nhận chồng vờ với đại boss rồi.

Mạc Tu Nghiêu vốn dĩ hôm nay muốn công khai thân phận với Nhượng Băng. Hợp đồng cô cũng đã kí rồi, còn chạy được sao? Cùng lắm anh ăn vài cú đấm nữa là được...

Thế mà cô gái nhỏ lại nhận nhầm anh.

Mạc Tu Nghiêu giận rồi, liếc nhìn qua Nhượng Băng, bước đến gần tủ lạnh lấy chai nước ép hoa quả.

“.....” Tên này hôm nay uống nhầm thuốc rồi phải không? Trực tiếp cho cô ăn một đồng bọ.

Nhượng Băng buồn bực, cảm thấy thật mất mặt trước đại boss.

“Anh gì ơi, sao anh tự nhiên như thế, chủ nhà còn đứng kia kìa, đây là nhà anh chắc?”

Mạc Tu Nghiêu thật muốn hét lên, đây là nhà tôi đây có được không?

Cơ mà anh vẫn nhẫn nhịn, không thèm nói gì, coi cô như không khí.

“Đại boss à, anh có muốn ăn thử bánh bao tôi làm không?”

Kính Thiên Minh gạt đầu. Tên nhóc Tu Nghiêu này cuối cùng cũng chết trong tay mỹ nhân, anh cũng muốn lên tiếng giải thích nhưng vừa nhận được ánh mắt cảnh cáo từ người anh em chí cốt kia nên đành ngậm miệng.

Cũng không thiệt thòi gì a. Được ăn đồ mỹ nhân làm.

Trong khi hai người bên này vui vẻ ăn bánh bao thì Mạc Tu Nghiêu chính thức bị bỏ qua. Anh có bật chế độ ẩn thân à? Sao không ai thấy sự tồn tại của anh?

Mạc Tu Nghiêu lục được trong tủ lạnh miếng bánh khô, chân mày nhíu lại, bộ dáng khó mà nuốt trôi được.

Nhược Băng thấy bộ dáng này của anh ta có chút buồn cười.

“Có muốn ăn bánh bao cùng chúng tôi không?”

“Không cần.”

Mạc Tu Nghiêu thẳng thừng từ chối, hai tròng mắt đen sâu thẳm lạnh lùng cực điểm. Hai chữ “chúng tôi” kia thật ngứa tai.

Kính Thiên Minh ngồi một bên bày ra bộ dáng xem kịch vui, hình như có mùi giấm chua không hề nhẹ ở đây?

Nhược Băng hừ: “Không ăn thì thôi.”

Rồi cắn mạnh lên chiếc bánh bao, rồi ngẩng đầu lên cảm thán:

“Thật quá thơm ngon nha, hic, tan chảy trái tim tôi rồi!”

Mạc Tu Nghiêu cau mày nhìn chiếc bánh bao thơm ngào ngạt. Bụng anh cũng đói lắm, là do đang làm việc thì nhận được tin nhắn của ai đó, mở camera lên thì thấy cô đang làm bánh bao, anh đã ăn gì vào bụng đâu?

Anh thành linh lại gần cướp chiếc bánh bao đang ăn dở của cô, cho vào miệng. Và ăn một cách rất ngon lành.

Phía bên kia Kính Thiên Minh kinh ngạc không thôi, không phải tên này mắc bệnh thích sạch sẽ sao?

Còn Nhược Băng thì lắp bắp liên hồi:

“Anh, anh, anh...”

Mặt Nhược Băng hiện lên tia hồng nhợt.

“Như thế này có tính là chúng ta hôn gián tiếp không?”

Hôn gián tiếp à? Suy nghĩ của cô thật thú vị!

Không hôn được trực tiếp thì hôn gián tiếp cũng không sao. Chỉ cần anh để cô ăn nửa cái rồi cướp nửa cái còn lại...

“Tôi hôn em trực tiếp nhiều lần vậy còn chưa đủ sao? Hôn gián tiếp là gì chứ!”

“.....” Cũng đúng ha? Nhưng anh có cần nói giữa thanh thiên bạch nhật vậy không?

#Uyentoto

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mỹ nhân tới cửa đòi pk

“Tu Nghiêu này, cậu thấy sao nếu tôi dọn đến đây sống một thời gian.”

Mạc Tu Nghiêu nhìn Kính Thiên Minh ra hiệu, với đại ý- chỉ cần cậu giúp tôi, muốn cái gì cũng được.

Nhược Băng nhìn vào ánh mắt đó của tên khốn kia, sao cảm thấy gian tình ý nhỉ?

Chẳng lẽ giữa hai người đàn ông này có gì khó nói?

Nhược Băng cố gắng làm cho bản thân mình thu nhỏ hết sức, cô không muốn làm bóng đen hay kì đà đâu!!!

Với lại ai muốn sống chung cùng tên khốn này!!!

Đại boss, xin anh đừng đồng ý....

Mà đòi không như mơ đâu, biết ngay mà, đại boss gạt đầu rồi kia!!!

“Tu Nghiêu, cầu xếp phòng ở tầng ba, trăng thanh gió mát phong cảnh đẹp.”

Đẹp cái lòng nhà anh ý!!!!

Cảnh Lê viên chỗ nào chả đẹp. Chi cần nghĩ đến hần ta ngủ ngay sát vách Nhược Băng đã nổi lên một tầng da gà...

“Đại boss à, tôi có ý kiến này.”

Kính Thiên Minh nhìn cô, ý là cho phép nói. Đại boss quả thật kiem chữ như vàng, từ đầu đến giờ không thềm nói một câu nào luôn.

“Chả là dạo gần đây tôi thấy mình già rồi, chân tay không được tốt cho lắm, ngài có thể chuyển cho tôi xuống tầng dưới được không?”

Hai người đàn ông gần té xỉu. Nhìn đi nhìn lại cô cũng chỉ trên dưới hai mươi, còn đang là độ tuổi thiếu nữ hoài xuân. Mạc Tu Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ:

“Nếu tôi nhớ không lầm mấy hôm trước còn có người đánh đấm tôi, chạy cũng nhanh lắm mà.”

Nhược Băng vẫn bình thản như không:

“Anh chưa nghe câu “Một ngày không gặp tựa như ba thu” hả? Ai da, thời gian thật đáng sợ, hủy hoại tuổi xuân con người. Đại boss à, anh có thể hay không cho tôi xuống tầng dưới ở không, cái thân già này thật vô dụng.”

“.....” Cô có nói quá không? Nói đi nói lại cô vẫn muốn cách xa anh, Mạc Tu Nghiêu cũng biết nên vui hay buồn đây.

Kính Thiên Minh khôn khéo, trực tiếp không nói gì, bỏ qua luôn. Khà khà, cái này đúng với hình tượng của tên Mạc Tu Nghiêu này hơn.....

Nhược Băng trực tiếp chọn cách lên phòng. Ở với hai vị này thêm một giây thôi cũng đủ nhức đầu. Từ khi về nước cô hình như chưa lên game thì phải. Khởi động máy tính, Nhược Băng đăng nhập ngay vào game.

“Hệ thống thông báo cao thủ top5 Dương Tiêu đã trở lại, cùng tới pk nào.”

Trò chơi này thịnh hành trên toàn thế giới “Phong Thần băng“. Là game nhập vai các loại chức nghiệp: chiến sĩ, mục tu, thợ săn, tinh linh...

Khi rảnh rồi không có gì làm Nhược Băng thường lên game chém giết giảm stress, đây là nghề của cô nha!!!

“Hệ thống thông báo cao thủ top1 Mạt Mạt đã trở lại, cùng tới pk nào.”

Moé? Cô có nhìn nhầm không? Cô hình như bị rớt hạng xuống top5 còn con/thằng nhãi nào leo lên dành vị trí của bà đây thế này?

Khoảng một tháng không chơi game ra thêm vài chức nghiệp mới, còn tăng level tu luyện, một số kĩ năng mới nữa.

Riêng tu luyện thôi đã tăng được mấy nghìn lực chiến rồi, bảo sao cô rớt xuống hạng năm, không rớt khỏi top10 đã là kì tích rồi đấy!

Trước tiên Nhược Băng phải đi làm quen với các skill mới đã, rồi làm nhiệm vụ tăng cấp, tăng lực chiến.

Khoảng 2h sau cái tên “Dương Tiêu” đã nhỉnh nhien leo lên top2. Khoảng cách top1 Mạt Mạt vẫn còn khá xa. Cứ như thế này cô phải cày mấy đêm mới đuổi kịp mất, ai bảo người ta trâu thế cơ chứ!!

Cách nhanh nhất nhưng cũng thô bạo nhất đó chính là tìm tới cửa pk.

Pk là hình thức tỉ thí trực tiếp với đối thủ. Game này còn cầu huyết hơn, thua một ván rớt một cấp và trừ 1000 lực chiến.

Kênh thế giới.

Dương Tiêu: “10000 vàng, địa điểm của Mạt Mạt.”

Cái quần què nhà ngòi: “Ôi đại thần tìm địa chỉ của Mạt nữ thần, hỏi vợ chẳng?”

Người chơi Dương Tiêu phát lệnh truy nã Cái quần què nhà ngòi một trăm vàng.

“.....” Cái quần què nhà ngòi nghĩ mạng hần chỉ đáng một trăm vàng sao?

Người chơi Mạt Mạt phát bảo vệ lệnh với Cái quần què nhà người, ai muốn giết hắn, tới cửa tìm ta.

“.....” Cái quần què nhà người hôm nay gặp vận cứt chó gì thế không biết!! Hai cao thủ top sever một người bảo vệ hắn, một người truy nã hắn.

Phía trong căn phòng, Mạc Tu Nghiêu cười gian tà, gõ chữ.

Kênh thể giới.

Mạt Mạt: “Mạt Nhi chờ Dương Tiêu đại thần tới chiến, nếu thua thì người gả cho ta.”

Kênh thể giới chính thức bùng nổ.

WTF? Mạt nữ thần cao lãnh nhà bọn họ hình như đang tán tỉnh họ Dương kia.

Ta chỉ đi ngang: “Ta chỉ đi ngang a ~ xin hỏi nếu Mạt nữ thần thua thì sao?”

Mạt Mạt: “Ta gả cho hắn là được.”

Đệt, phòng bên kia Nhược Băng thật muốn đập máy.

Cô lại chọc hoa đào gì rồi?

Ahihi:3

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Muốn bà đây đánh hay không đánh hả?

Dương Tiêu đứng như trời chồng trên đỉnh Lạc Hà.

Kênh thể giới.

Giang hồ hảo hán: Mạt nữ thần, Dương đại thần ở tọa độ 37 đỉnh Lạc Hà.

Tình chi đẹp khi quần chưa cởi: Hắc hắc hóng clip Mạt nữ thần tụt quần Dương Tiêu.

Chồng đây: Họ Dương có số hưởng, Mạt nữ thần của ta a TOT

Thiếu nữ mộng mơ: Lầu trên ngậm ngay cái miệng thối nhà người lại, không phải Mạt tiện nhân quyến rũ Dương đại thần nhà chúng ta sao.

.....

Trên game âm ỉ là thế, đương sự Nhược Băng đang ở trong toilet kêu trời. Cô ăn có vài cái bánh bao thôi mà, sao lại đau bụng cơ chứ?

Một lúc sau ra ngoài thì kênh thể giới sắp nổ tung rồi!

Trên đỉnh Lạc Hà hai thân hình sóng vai nhau.

Nam nhân tố y, nữ nhân hồng y- thể nhân cảm thán một đôi bích nhân trời đất tạo thành.

Cô chỉ mới đi một lúc thôi mà!!!! Cái qq gì không biết. Cửa sổ chat riêng báo có tin nhắn.

Mạt Mạt: Đại thần, pk.

Dương Tiêu: Có được gì không?

Mạt Mạt: Chẳng phải anh đang muốn top1 của người ta sao? Lấy em đi, tài sản vợ chồng như nhau, em nhường.

Ặc, Nhược Băng muốn ới quá đi mất!!! Vị mỹ nhân này có cần sến sảm vậy không? Mà người ta đi guốc trong bụng cô nha!!

Mạt Mạt: Pk.

Dương Tiêu: Điều kiện thắng thua?

Mạt Mạt: Nếu tôi thắng anh gả cho tôi.

Dương Tiêu: Còn nếu tôi thắng cô gả cho tôi đúng không? Cô đến thời kì rụng trứng hả?

Mạt Mạt: Người ta chỉ nhất kiến chung tình với anh mà thôi.

Dương Tiêu: Cô biết con người thật của tôi như thế nào không?

Mạt Mạt: I love you forever. #NB

NB? Cô ta ở Nhật Bản à? Lên game một hôm thôi mà dây vào người gì thế này.

Mạc Tu Nghiêu phòng bên kia cảm thấy thật may mắn. Lúc anh lập acc game, chưa kịp chọn giới tính thì có việc ra ngoài.

Thằng nhóc Nhiên kia chọn giới tính con gái, còn đặt cái tên “ Mạt Mạt” (Mạc Mạc)

Mạc Tu Nghiêu điển tiết, phạt Mạc Tu Nhiên đến khai thác khu resort trên một hoang đảo hai tháng liền.

Lúc về làn da Mạc Tu Nhiên đen xỉ cứ như đi châu Phi khai quặng ý, các em gái cười anh ta không thôi.

Xem ra anh phạt oan thằng nhóc này rồi!! Phải thưởng bù mới được.

Ai ngờ rằng cô gái nhỏ lại để giới tính nam chứ, thật may!

Nhược Băng nghĩ bụng lúc trước không biết Mạt Mạt là nữ thì thôi đi!!! Giờ lại là một đại mỹ nhân si tình. Mà cô giờ đang để giới tính nam đấy, cũng phải phong độ, ga lăng chút. Trục tiếp từ chối.

Dương Tiêu: Không đánh.

Mạc Tu Nghiêu bức bối không thôi, anh đã dâng tận tới cửa rồi, còn bị người ta từ chối. Bỗng ở đâu xuất hiện kiếm sĩ- ID: Từ Qua.

Đây là cao thủ top3 hiện tại.

Từ Qua: Mạt Mạt lấy tôi.

Quần chúng xung quanh xem chuyện bát quái bùng nổ. Chủ đề hot đó nha! Tình tay ba. Bọn họ đều tò mò không biết Mạt nữ thần chọn người mình yêu hay người yêu mình đây.

Mạt Mạt: Cút đi. Tôi chỉ nhất kiến chung tình với Dương đại ca.

Ngay lập tức hệ thống đưa tin

“Người chơi Từ Qua mở lời đài trực tiếp pk với người chơi Dương Tiêu. Thời gian thách đấu 1 phút đếm ngược.”

Nhược Băng phì nhả, đại ca em gái nhà cô ý!! Đều do Mạt Mạt chết tiệt này hất nước bắn lên người cô.

Nếu sau 1 phút cô không chấp nhận khiêu chiến tức là nhận thua- mang danh con rùa rút cổ. Đây là sỉ nhục của game thủ.

Tự dưng rước một đồng phiền toái. Cô đang nghi ngờ em gái Mạt Mạt kia cố tính chơi xấu cô đấy!! Tính nượn bà đây để đuổi hoa đào à?

Bên kia Mạc Tu Nghiêu cũng không hiểu từ đâu chui ra thằng thần kinh này. Cơ mà anh lại nghĩ ra ý tưởng này hay lắm..

“Người chơi Dương Tiêu chấp nhận thách đấu, mời bên thách đấu đưa ra phần thưởng.”

Nhược Băng quyết định đánh cho thằng cha Từ Qua này cha mẹ không nhận ra.

Thế nhưng khi nhìn dòng chữ hệ thống thông báo cô phải xem xét kĩ lại đấy!!!!

“Hệ thống thông báo người chơi Mạt Mạt chấp nhận đề nghị từ người chơi Từ Qua, ai thắng gả cho người đó. Các vị anh hùng hãy chuẩn bị uống rượu mừng.”

Fuck hệ thống nhà người!!!

Cái luật lệ chó gặm gì đây hả? Rốt cuộc muốn bà đây đánh hay không đánh đây????

Hai ngày nay ta có việc riêng nên không ra đều được TT gửi lời xin lỗi chân thành tới các tình yêu..

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cưới được mỹ nhân về nhà rồi

Nhược Băng đang đắn đo không biết đánh hay không đây...

Không đánh đồng nghĩa với chịu thua, bỏ cuộc. Hai từ này không có trong từ điển của cô.

Đánh thắng tên Từ Qua đó chắc chắn cái hệ thống sẽ cưỡng ép cô cưới “vị mỹ nhân” kia.

Thật ra có thể đánh xong rồi tắt game luôn, ai làm gì được cô chứ?

Nhưng cô đã đồng ý khiêu chiến tức là đồng ý với luật chơi, tuyệt đối làm theo.

Nói Nhược Băng máy móc cũng được kì thực cô rất quy củ.

Nhược Băng khóc ròng, chỉ tại ban nãy cô quá xúc động, đã vội vàng đồng ý. Cái phần thưởng chó gặm này.

Không kịp để cô nghĩ nhiều. Lôi đài đã được lập, Từ Qua và Dương Tiêu đứng ở hai phía đối đầu nhau, ánh mắt thù địch.

Giang hồ bát quái bàn tán: Chắc từ xưa đến nay quả nhiên anh hùng không qua được ải mỹ nhân.

A! Nếu cảm hoà thì sao nhỉ? Chỉ cần cô không thắng cũng không thua là được...

Trên lôi đài, Từ Qua cầm Huyết kiếm liên kích tấn công. Trái lại bên kia Dương Tiêu cầm Ba Phụng kích thông dong dõ dõ- cũng không có ý phản công lại.

Cái phần thưởng mà Nhược Băng cho là chó gặm kia tức đến thổ huyết mất. Cô ấy rõ ràng là muốn cảm hoa. Không muốn gả cho anh đến vậy sao?

Còn tưởng anh không có cách trị cô sao?

Mạc Tu Nghiêu bật chiếc laptop bên cạnh.

Khoảng mười phút sau anh hack hệ thống “Phong Thần bảng” cắt đứt kết nối của nickname Từ Qua.

“Hệ thống thông báo người chơi Từ Qua mất kết nối. Nếu sau 1 phút không có mặt sẽ tính là bỏ trận- xử thua.”

Nhược Băng đang định phong ấn tên khùng Từ Qua một lúc để anh ta đỡ “cẩn” linh tinh. Một chết cô rồi!!!

Thì âm thanh chói tai của hệ thống vang lên...

Nhược Băng lắp bắp:

“Tức là nếu hấn ta không quay lại thì mình...”

Khốn kiếp, ở đâu chui ra ném cho bà đây quả bom lớn thế này rồi cấp đít bỏ trốn thế này!!!!

Nhược Băng cầu trời anh ta hãy xuất hiện đi. Cô chịu thua là được, giang sơn hay mỹ nhân gì đều nhường cho anh hết.

Và tất nhiên một phút sau nickname Từ Qua vẫn chưa hoạt động.

“Hệ thống thông báo người chơi Từ Qua bỏ cuộc, chúc mừng vị anh hùng Dương Tiêu ôm được mỹ nhân về nhà. Hôn lễ sẽ được tổ chức ngay bây giờ.”

Chúc mừng cái rắm ý hệ thống nhà mì!!!!

Nhược Băng chưa kịp làm gì thì đã bị truyền tống đến miếu Nguyệt Lão. Y phục trên nhân vật Dương Tiêu cũng được đổi bằng màu đỏ mỹ lệ.

Nguyệt lão tóc trắng hiền từ hỏi:

“Mạt Mạt, con có nguyện ý kết bái phu thê với Dương Tiêu không? Dù nghèo khó hay giàu sang, dù đau đớn khổ sở hay hạnh phúc, vui vẻ, dù gặp phải bất kì phong ba, bão giông hay đi đến đỉnh cao của thành công, dù ốm đau, bệnh tật hay khỏe mạnh, sung sướng. Suốt một đời, một kiếp, trọn đời này, trọn kiếp này, chỉ cần khi nào một mảnh linh hồn của con còn tồn tại, con sẽ mãi mãi yêu Dương Tiêu, trân trọng Dương Tiêu, bảo vệ Dương Tiêu, vĩnh viễn ở cạnh hắn bất kì lúc nào hắn cần chứ?”

Mạt Mạt thẹn thùng gật đầu.

“Con đồng ý.”

Nguyệt lão hài lòng cười quay sang hỏi Dương Tiêu:

“Dương Tiêu, con có nguyện ý kết bái phu thê với Mạt Mạt không? Dù nghèo khó hay giàu sang, dù đau đớn khổ sở hay hạnh phúc, vui vẻ, dù gặp phải bất kì phong ba, bão giông hay đi đến đỉnh cao của thành công, dù ốm đau, bệnh tật hay khỏe mạnh, sung sướng. Suốt một đời, một kiếp, trọn đời này, trọn kiếp này, chỉ cần khi nào một mảnh linh hồn của con còn tồn tại, con sẽ mãi mãi yêu Mạt Mạt, trân trọng Mạt Mạt, bảo vệ Mạt Mạt, vĩnh viễn ở cạnh nàng bất kì lúc nào nàng ấy cần chứ?”

Dương Tiêu gật đầu: “Con đồng ý.”

Quản chúng thế giới bùng nổ.

Cái quản què nhà ngươi: “Icon đặc ý cười” hắc hắc vậy lão tử là bà mai cho hai người họ rồi.

Hoa trắng: Liên quan qq gì nhà ngươi, lâu trên đưng có ảo tưởng.

Có vợ rồi: Ta còn tưởng họ Dương làm màu thế nào cơ? Cuối cùng không phải gật đầu đồng ý sao.

.....

Đọc tin tức bát quát mà Nhược Băng muốn đập nát máy tính!!!!

Đệt!!! Tòì đồng ý khi nào hà? Rõ ràng cái hệ thống này cường chế đồng ý. Tòì kiện game nhà các người!

Màn hình hiện lên khung cảnh đêm tân hôn...

“Cô dâu nhỏ” Mạt Mạt e thẹn cúi đầu.

Mạt Mạt: Phu quân, một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng. Chúng ta hay là bắt đầu đi thôi.

Há há xây dựng lên nhân vật tim đen phổi đen, lòng dạ hiểm độc như Mạc tổng ta cũng thương Băng lắm(((

Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Một giấc mộng mãi không tỉnh, một mối tình mãi không tan

Dương Tiêu: Đây là game.

Trực tiếp lờ câu nói của cô.

Mạt Mạt: phu quân, để Mạt nhi cời áo cho chàng.

“.....” Cởi cái lông nhà cô ý. Cô nương à? Cần bà đây nhắc lại đây là game, là thế giới ảo đó!!!

Muốn hoan ái hả? Có tiền là được, tôi không đáp ứng được nhu cầu của cô đâu!

Kì thực Nhược Băng cũng muốn nói vậy lắm chứ! Cơ mà căn bệnh “Thương hoa tiếc ngọc” của cô lại tái phát rồi...Thôi, cô không nỡ chà đạp hoa nha~

Cùng lắm sau này cô không bao giờ chơi game này nữa là được.

Dương Tiêu: Chỉ là nhìn qua màn hình, dữ liệu ảo. Cô thích tôi lắm hả?

Mạt Mạt: Từ lần đầu gặp chàng ta đã nhất kiến chung tình.

Nhược Băng bật cười, hình như cô quen cô ta được vài giờ đồng hồ thôi mà, sao giống như hàng thế kỉ vậy!!!!

Mạt Mạt: Chàng có biết trong tình yêu bị thương nhất là gì không?

Dương Tiêu:...Không.

Mạt Mạt: Một giấc mộng mãi không tỉnh

Một mối tình mãi không tan

Một chấp niệm mãi không tàn.

Moé? Cô ta còn biết cả làm thơ nữa kia!!! Sao nghe lâm li bi đát vậy.

Dương Tiêu: Cô có thể bán bản quyền cho tôi không? Tôi có việc cần làm.

Mạt Mạt: Không cần, chàng cứ dùng. Chúng ta là phu thê nha.

Nhược Băng dâng lên cảm giác tội lỗi vô cùng, cô đang đi lừa tình con gái nhà lành sao?

Mạt Mạt: Phu quân chúng ta tâm sự được không?

Dương Tiêu: Đừng gọi tôi là phu quân.

Mạt Mạt: Tướng công.

Dương Tiêu:....

Mạt Mạt: Chàng đã từng yêu ai chưa?

Dương Tiêu: Chưa.

Mạc Tu Nghiêu vui sướng trong lòng. Dù bây giờ cô ấy chưa yêu anh nhưng không có nghĩa là tương lai sẽ không.

Mạt Mạt: Trước đây chàng có hứa hôn với ai không?

Dương Tiêu: Không có.

Nhược Băng không hiểu tại sao bên kia lại bất chợt im ắng.

Mạc Tu Nghiêu nghĩ thì ra cô không hề có kí ức gì về anh? Anh chỉ là mây ngang trời, gió lướt qua thôi đúng không?

Lời hứa lấy anh cô còn nhớ?

Không hề...

Trên thế giới này đau khổ nhất chính là người biết ta, ta không biết người; người có kí ức về ta, ta không có.

Đã bao năm nay anh vẫn luôn giữ mình mặc cho lời chào mời gọi của ai. Kì thực tìm kiếm cô suốt bao năm trong vô vọng. Anh đã từng nghĩ nếu cả cuộc đời này cô sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, hoặc là cô đã thuộc về người đàn ông khác, hoặc là cô đã chết thì anh sẽ như nào?

Anh đã thử đến gần cô gái khác nhưng cái anh cảm nhận được chỉ là sự ghê tởm.

Mạc Tu Nghiêu cảm thấy mình thật may mắn khi đến quán bar đó vào hôm đó. Cô không biết được khi anh nhìn thấy khuôn mặt cô kinh ngạc thế nào

đầu. Dù sau bao nhiêu năm anh vẫn không quên được, đặc biệt là đôi mắt đỏ như đem cả sao trời cất giữ...

Hàng tin nhắn khô khốc trên màn hình máy tính kéo Mạc Tu Nghiêu trở về thực tại.

Dương Tiêu: Bảo trọng.

Lúc anh thấy thì nickname đã tắt sáng, cô ấy off rồi. Dương Nhược Băng, em chán ghét tôi vậy sao? Dù chỉ là nhắn tin trên game....

Nhược Băng tắt máy tính, cố che đi cảm xúc khác lạ trong lòng.

Mặt Mặt đó quen thuộc lắm, hình như đã từng nói chuyện? Đã từng gặp gỡ?

Nhược Băng véo má mình một cái nhẹ cho tỉnh, không lẽ kiếp trước cô phụ tình cô gái này?

Có ai tò mò quá khứ hai người này không? Và vì sao Băng nhà chúng ta không nhớ gì hết...

“Một giấc mộng mãi không tỉnh

Một mối tình mãi không tan

Một chấp niệm mãi không tàn.”

Kì thực khi viết ra ta cũng mong muốn được đắm chìm trong tình yêu như vậy...

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lầy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đến nơi chúng ta đã từng gặp gỡ

Đã ba ngày trôi qua.

Sáng, trưa, chiều, tối theo quỹ đạo tên khốn đó vẫn xuất hiện trước mặt cô- mà tần suất ngày càng dày hơn.

“Nhược Nhược, chào buổi sáng.”

“Buổi sáng em gái nhà anh, giờ trưa rồi.”

“Tôi không có em gái.”

“.....”

Nhược Băng vò đầu bứt tai, tên khốn này muốn bức cô phát điên đúng không? Cô không rảnh chơi với hắn đâu, còn chưa nghĩ ra ca khúc kia...

Hôm qua Lưu Huy gọi điện đến bảo cô sáng tác một ca khúc hoàn toàn mới.

Vì sao à? Tự nhiên “Hoa lệ” hot rầm rầm trên mạng, lượt chia sẻ nhiều như mưa. Bây giờ nhóm nhạc hát lại bài đó lượng tiêu thụ sẽ giảm, thính giả không còn tò mò nữa.

Cho nên Nhược Băng có nhiệm vụ sáng tác ra bài mới...

Đôi vai cô đang nặng trĩu đây. Viết một ca khúc không hề đơn giản, quan trọng là cảm hứng nữa.

Mà hiện tại tâm trạng cô không hề tốt chút nào.

“Nhược Nhược, nghe nói em chưa nghĩ ra ca khúc cho lần ra quân hả?”

Nhược Băng nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ, tôi mà nghĩ ra cũng không rảnh ngồi đây gầy vò thế này đâu!!!

“Tôi đang bí ý tưởng.”

Mạc Tu Nghiêu mỉm cười nhìn cô.

“Anh biết một nơi rất tuyệt, chắc chắn sẽ gọi cho em cảm xúc.”

“Không phải là nhà nghỉ đấy chứ?”

“.....” Hình như anh đã gây cho cô ấn tượng sâu sắc lắm rồi!!

Rõ ràng thấy cô cau mày suốt ngày, anh có ý tốt nha!!!

“Vậy rốt cuộc em đi hay không đi?”

Nhược Băng gật đầu, cười gian.

“Đi chứ, dù sao tôi cũng không sợ anh, có lòng mà không có lực cũng vô dụng thôi!”

“Có lòng mà không có lực?”

“Không có gì.” Nói qua vậy thôi, chứ chọc vào nỗi đau của anh ta, anh ta sẽ thẹn quá hoá giận mất!!

Mạc Tu Nghiêu cảm giác câu “Có lòng mà không có lực” này không ổn chút nào. Nhưng anh nghĩ mãi cũng không ra không ổn ở đâu.

.....

Mạc Tu Nghiêu chờ Nhược Băng đến ngôi biệt thự trên núi. Đứng trên đỉnh núi cao nhìn ra biển.

Từng cơn gió mát lạnh thổi tóc cô tung bay.

“Aaaaaaaaaa...”

Nhược Băng hướng ra phía biển hết to.

Từ trên cao ngắm nhìn mọi cảnh như thế này, cô thấy thật tự do.

Đôi cánh của tôi bao giờ mới có thể thực sự bay trên bầu trời rộng lớn?

Bởi vì chuẩn bị một số đồ đi biển nên đầu giờ chiều hai người mới xuất phát. Giờ đến nơi cũng đã xế chiều.

Ánh hoàng hôn đỏ rực trải khắp nơi nơi.

Cánh chim hải âu kia sao cô có cảm giác bóng chiều đang đè nặng lên nó? Có bay đi đâu cũng không thoát được...

Mạc Tu Nghiêu dựa người vào gốc cây ngọc lan, đợi Nhược Băng lại gần, ngồi ở bàn ghế đá mới khẽ hỏi:

“Có thích không?”

Ặc, sao câu nói này có mùi gian tình ý nhỉ? Như kiểu vừa...

Nhưng anh ta đã có ý tốt giúp cô giải khuây, Nhược Băng cũng không thể mất lịch sự được. Cô gật đầu thích thú.

“Thích chứ! Đã lâu lắm rồi tôi không thoải mái như vậy.”

Lòng Mạc Tu Nghiêu dâng lên tia ấm lạ thường, chỉ cần cô ấy vui là được.

“Em muốn ăn gì tôi cho người chuẩn bị.”

Nhược Băng nghĩ ngợi một lúc, liệt kê ra một đồng:

“Ghẹ hấp me, cua rang me, mực nháy nướng, mực nhồi thịt, sò huyết, sò điệp nướng mỡ hành, cháo hàu, yến sào...”

Mạc Tu Nghiêu bật cười, để cô nàng này kể đến tối không hết mất.

“Được rồi, em không sợ đau bụng mà chết sao?”

Tuy vậy anh vẫn giơ tay ra hiệu cho người hầu đứng bên ghi lại và đi làm.

Nhược Băng lắc đầu:

“Bụng tôi rất lớn đó nha, có mang bao nhiêu thứ cũng không hề gì.”

“Em chắc?”

Cô gật đầu theo phản xạ thì thấy Mạc Tu Nghiêu cười gian tà.

“Vậy em mang thai con của tôi đi.”

Ý tôi là bụng tôi chứa bao nhiêu đồ cũng được, chứ không phải đen tối như đồ thần kinh nhà anh đâu.

Khi nghe anh ta trêu đùa, trong lòng Nhược Băng không hề bài xích cũng không có cảm giác chán ghét, không lẽ cô nghe nhiều thành quen sao?

Mắt Mạc Tu Nghiêu loé sáng. Em đã quên nơi đây thật rồi....

=.= bởi vì gần đây ta đi học hè rồi huhu nên không ra thường xuyên được nhưng cố gắng ngày nào cũng ra ạ!!!! Xin lỗi mn...

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ngọc lan mộng

Nhược Băng khẽ nhìn về phía Mạc Tu Nghiêu.

Cô luôn cảm thấy anh ta rất cô độc- tựa như con sói trên thảo nguyên vậy. Sói cô độc làm thương người khác nhưng cuối cùng cũng sẽ tự tổn thương chính mình!

Anh đứng dựa vào gốc ngọc lan đó. Hình như anh rất thích hoa ngọc lan? Kì thực trên người anh cô thường ngửi thấy hương ngọc lan đặc trưng.

“Anh thích hoa ngọc lan hả?”

Mạc Tu Nghiêu lắc đầu:

“Không có.”

“Trên người anh tôi thường thấy mùi hương này.”

Mạc Tu Nghiêu bước về phía bàn đá làm Nhược Băng phát hoảng, anh ta định làm gì?

Trái với suy nghĩ của cô, anh rất an phận ngồi ở phía đối diện.

“Em có nghe câu “Yêu ai yêu cả đường đi” chưa?”

Ohhh...anh ta hay trêu đùa cợt nhả với cô, Nhược Băng nghĩ anh ta đào hoa, không nghiêm túc, cô có sai không? Nghe anh nói câu đó không hiểu sao lòng cô khó chịu.

“Vì người anh yêu thích hoa ngọc lan?”

“Không có.”

“.....” Đột, anh ta trêu đùa cô hả? Nói trước sau chẳng liên quan gì?

Mạc Tu Nghiêu mỉm cười, quan sát kĩ từng biểu tình trên khuôn mặt cô nhưng chỉ có toàn sự thờ ơ.

“Để tôi kể em nghe mối tình đầu của tôi.”

Đôi mắt anh hướng nhìn ra phía biển xa xăm...

“Có một thời gian tôi sống ở đây. Nói chính xác không phải sống mà là giam cầm. Có một cô gái nhỏ xuất hiện vào một ngày đẹp trời. Cô ấy bám theo

tôi khắp nơi, kể cho tôi rất nhiều chuyện kì quái. Cây ngọc lan kia là tự tay cô ấy trồng.”

Nhược Băng bây giờ mới hiểu, hoá ra yêu ai yêu cả đường đi theo logic của anh ta là thế. Cô thắc mắc:

“Nhưng đây là vùng biển, còn nằm sát biển luôn, ngọc lan là giống cây nước ngọt sao có thể sống được?”

Nhược Băng nghĩ cô hỏi vớ vẩn vậy anh ta sẽ không trả lời cơ. Vậy mà Mạc Tu Nghiêu vẫn ôn tồn giải đáp:

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ thế, còn cho là cô ấy bị khủng.”

Một giọng nói trẻ thơ ngọt ngào vang lên trong đầu anh:

“Nghiêu, em sẽ truyền sức sống bền bỉ cho cây ngọc lan này, nếu nó sống anh lấy em làm vợ nhé!”

Cậu bé khề cóc đầu cô gái:

“Em ngốc à, cây nước ngọt sao sống được ở vùng nước mặn. Đúng là nằm mộng.”

Cô bé không chịu thua:

“Là giấc mộng tràn đầy hương ngọc lan. Em sẽ làm được.”

Hương hoa lan sộc vào mũi làm anh giật mình.

Giấc mộng ngọc lan? Ngọc lan mộng?

Tôi vẫn luôn tự hỏi phải chăng mình quá cô đơn nên đã mơ vào em? Là em nằm mộng hay là tôi nằm mộng?

Một lần bão biển đã suýt cướp đi sinh mệnh người con gái anh yêu. Vì đây là vùng núi cao sát biển, có nguy cơ sạt lở rất cao. Bóng dáng cô gái nhỏ bé lao ra, bất chấp tất cả chỉ để di chuyển cây ngọc lan nhỏ vào chậu...

Đến khi bão tan trước cửa biệt thự một chậu ngọc lan nhỏ...

Còn cô bé đó không bao giờ xuất hiện nữa....

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ảo ảnh ngọt ngào, anh có hiểu lòng em?

“Rào....”

Là âm thanh sóng đánh vào bờ đá dưới kia đã che đi tiếng tim đập liên hoàn của Nhược Băng. Hoá ra anh ta cũng có mặt si tình như thế.

Chắc phải yêu cô gái đó lắm! Mà cô thì sao?

Cô cười khỏ, chỉ là người qua đường mà thôi..

“Tôi từng nghe ở đâu đó nói rằng ‘Pha lê dễ vỡ, hoàng hôn dễ tàn’ anh nhìn kia, mới đây còn thấy mặt trời lặn, giờ đâu rồi?”

Trong một khắc cô nhìn thoáng qua anh kia, Mạc Tu Nghiêu ảo giác cô nhìn anh thật dịu dàng như cô gái nhìn người mình yêu vậy.

Ý cô nói tất cả những việc trong quá khứ chỉ là ảo ảnh tan biến vào hư không? Mảnh pha lê kí ức vỡ rồi đúng không? Vì em, dù đôi tay có đầm máu tôi cũng sẽ gấn mảnh vỡ lại mà...

Không cần em yêu tôi, chỉ cần em tình nguyện ở bên tôi là được. Điều này khó vậy sao?

Mạc Tu Nghiêu muốn hỏi lắm, nhưng anh sợ cô sẽ khinh bỉ thứ tình yêu ích kỷ này của anh...

“Vào nhà thôi! Đồ ăn chuẩn bị xong rồi!”

Anh bước nhanh vào nhà, để lại trong mắt cô bóng hình cô độc.

Nhược Băng nhìn vào phía xa xa, trắng đầ lên. Cô khẽ lẩm bằ:

“Tình cảm của anh dành cho em cũng chỉ là thoáng qua, tạm bợ đúng không? Ôn nhu này, dịu dàng này. Anh đến bao giờ thì thu lại?”

Sau đó xoay người bước vào nhà...

.....

Cùng lúc đó ở phía eo biển không xa.

Một đoàn mô tô đang theo sát chiếc mô tô màu xanh đằng trước.

Người đàn ông điều khiển chiếc mô tô xanh tuy đang chạy trốn nhưng không mất đi vẻ ung dung, tiêu sái.

Không sai, người này chính là Triệu Từ Hiên. Anh đang bị đám người lạ mặt truy sát.

Lần đó sau khi tạm biệt Ric ở bệnh viện, anh cấp tốc đi xử lí hai chiếc xe.

Giới đua xe ngầm đều tưởng tất cả tay đua đều bỏ mình trước màn thiết kế đường đua của Cris- ông trùm xã hội đen châu Mĩ.

Vô tình có người nhìn thấy anh ở khu rừng đó. Nghiễm nhiên anh trở thành huyền thoại mới “Vua xa lộ”

“Cây to đón gió lớn” đạo lí này quả không sai. Triệu Từ Hiên khổ sở không thôi.

Nhớ lại bài hát “mộng đem đóm” của cô gái kì lạ kia. Anh thật khâm phục vì cô ấy thật kiên cường. Đợi anh làm xong việc của mình, nhất định sẽ không phụ cô ấy!

Phía trước đã bị một đám người khác chặn. Muốn trở thành gong kim kẹp anh ở giữa hả? Anh muốn xem mục đích của chúng.

Một người đàn ông có vẻ là cầm đầu của nhóm người này đứng ra nói:

“Hi, Bitu. Chúc mừng anh đạt quán quân giải đua xe lần này. Lão đại muốn anh gia nhập tổ chức của chúng tôi. Thế nào hả?”

Giọng điệu người đàn ông không mang theo bất kì sự cầu xin nào- mà là đe dọa.

Triệu Từ Hiên lắc đầu cười.

“Thật không ngờ Thiên lão đại nắm trong tay thế giới ngầm cả châu Á lại có hứng thú với một kẻ vô danh như tôi.”

Vì sao anh biết đó là người của Thiên gia à? Trên tay người đàn ông kia có hình sấm con chim ưng đang vươn cánh- dấu hiệu nhận biết Thiên gia.

Người đàn ông kia không có kiên nhẫn, trầm giọng nói.

“Tôi không có thời gian đùa với anh. Một câu trả lời thôi! Vào hay không vào.”

Triệu Từ Hiên dù biết hôm nay rất nguy hiểm, địch đông, bản thân anh lại chỉ có một mình- nhưng anh quyết không chịu khuất phục.

“Xin lỗi, bà xã tôi không cho làm xã hội đen.”

Nếu người đã không thu phục được về dưới trướng mình thì chỉ có con đường chết.

Đó là quy tắc của Kính Thiên Minh- thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Anh ngồi chiếc Mercedes đằng xa, lạnh lùng nói qua bộ đàm.

“Giết.”

Khác hẳn với bộ dáng vô hại lúc ở biệt thự Mạc Tu Nghiêu.

Người đàn ông áo đen nghe lệnh, cho người bắt đầu nổ súng. Bọn họ đông vậy lấy thịt đè người cũng được.

Nhưng hẳn ta vẫn cảm giác bất an- người đàn ông điều khiển mô tô xanh kia rất thần bí và có gì đó đáng sợ....

^_^ Hiên ca đã trở lại sau nhiều ngày vắng bóng..

Thân gửi Hàn Ngọc Ngọc, chúc mừng đã đỗ kì thi.

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Dừng răng cắn chết người

Nhược Băng bước vào phòng bếp thì thấy đồ ăn đã chuẩn bị sẵn trên bàn.

Cái này là chuẩn bị cho mười người ăn đi..

“Khụ...khụ...Cái này nếu tôi ăn không hết thì có thể gói về được không?”

Mạc Tu Nghiêu nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ với đại ý: em thật kém sang.

Nhược Băng nghĩ sang là cái lông gì? Có no bụng không?

Nhược Băng đang muốn ngồi vào bàn ăn bắt đầu chiến thì có người không vui.

“Rửa tay.”

Thế là cô nàng nào đó đành phải ngoan ngoãn cấp mông vào nhà tắm. Thôi chịu uý khuất chút vậy, đằng nào cô đang ăn trực của người ta đó.

Nhược Băng rửa tay xong thì đã thấy Mạc Tu Nghiêu ngồi sẵn ở ghế. Tư thái của anh rất ung dung, bình tĩnh tựa như vị thần tối cao nhìn xuống chúng sinh vậy.

“Em ngồi đi.”

Nhược Băng gật đầu, ngồi ngay ngắn xuống ghế. Cô bất động là đang chờ bên kia hành động trước.

Trái với suy nghĩ của Nhược Băng, Mạc Tu Nghiêu vẫn ngồi yên như

đang thách thức người ta vậy.

Mẹ kiếp, một bàn đặc sản đó!!!

Chủ nhà chưa ăn, khách như cô sao dám động đũa chứ.

“Anh còn đợi ai đến sao?”

“Đợi em cho tôi ăn.”

“.....” Tên khốn này luôn muốn chơi chữ với cô. Nói câu mờ ám như thế làm gì chứ.

Nhược Băng đành phải gấp con cua to dùng bỏ vào bát anh ta.

“Anh ăn cái này đi, rất tốt cho sức khỏe, bổ thận tráng dương.”

Nhận thấy ánh mắt thâm thúy của Mạc Tu Nghiêu đang nhìn cô.

Khụ...khụ, hình như cô nói sai rồi sao? Cô đang là muốn tốt cho anh ta mà. Chẳng lẽ đến bệnh của mình anh ta cũng không biết cách hạn chế? Đành phải giảng hoà.

“Không có gì, tôi nói nhầm.”

Mạc Tu Nghiêu híp mắt lại, thâm thúy nhìn Nhược Băng.

Cuối cùng anh vẫn lấy chiếc kéo chuyên dụng, kẹp nát kìm cua, gỡ thịt. Động tác anh không nhanh không chậm, rất có phong thái nha.

Làm Nhược Băng hâm mộ không thôi, cô hình như hơi phạm phụ tục từ ý...

Đột nhiên anh ta đưa bát thịt cua vừa được gỡ sạch về phía Nhược Băng, khẽ nói:

“ Ặn.”

Nhược Băng ngờ người không biết phản ứng như thế nào.

Mạc Tu Nghiêu bực bội, không lẽ em còn muốn tôi mớm cho hả?

“Em định dùng răng để cắn nó?”

Ngón tay thon dài của anh trở vào con cua lớn tầm 25 cm trong bát cô.

“Haha được chứ, xem tôi cắn cho nó nát bét đây!”

Nhược Băng đưa cái càng của nó lên miệng, cắn cắn.

Liên miệng nói: “Cắn chết người.”

Cơ mà cái thứ sinh vật này sao lại cứng thế chứ!!!!!! Nhược Băng khóc trong lòng, cô cắn mãi nó không nát còn ê hết răng...Thật là xấu hổ quá đi!!

Bỗng nhiên Mạc Tu Nghiêu bỗng nhiên lại gần cô, xoa nhẹ lưng cô. Nhược Băng tròn to mắt nhìn anh, thấy rõ bộ dáng muốn cười mà gượng nín của anh...

Mạc Tu Nghiêu trầm giọng.

“Ngu ngốc, không cắn được còn cố. Cẩn thận hóc xương”

Anh ta là đang quan tâm cô đúng không? Cơ mà sao thái độ khó nhai thế kia!!! Quan trọng là “hóc xương” là từ chỉ cầu mà!! Tôi là người, mắt chó nhà anh bị đui hả?

Ngay sau đó cô ho sù sụ, suýt “hóc xương mà chết thật. Hình như có cái càng của mắc kẹt trong cổ cô.

Để chứng minh mình vẫn rất ổn, Nhược Băng nhe răng ra cười. Cơ mà cô cười không nổi, cảm giác như có cái gai trong cổ.

Bộ dáng muốn cười nhưng không thể cười đó của cô làm Mạc Tu Nghiêu không nín cười, khéo miệng kéo lên thành độ cong. Đầu tiên là cười nhẹ, sau đó cười rộ lên, nhìn thấy vẻ mặt không thể tin nổi của cô, liền không nín được cười ha ha.

#Uyentoto

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Giường của tôi chỉ em được lên

Mạc Tu Nghiêu đập mạnh vào lưng Nhược Băng một cái, rồi cuộc cái càng cũng bay ra. Nhược Băng thật muốn đập anh ta một trận nhưng rốt cuộc cô vẫn bỏ suy nghĩ đó đi.

Di dời sự chú ý sang con cua kia, Nhược Băng sáng cả mắt lên.

“Đây có phải giống cua hoàng đế Alaska đúng không?”

Mạc Tu Nghiêu bình tĩnh gạt đầu, kì thực anh định cho cô ném thử con tầm một mét, cơ mà sợ cô tiêu hoá không hết nên đành thôi.

Nhược Băng trong lòng dậy sóng, ánh mắt nóng bỏng dán chặt vào con cua như kiểu tình nhân lâu ngày mới gặp- khiến người nào đó phát hờn.

Cua hoàng đế là loại hải sản đắt hàng đầu thế giới, nổi tiếng nhất vẫn là vùng biển Alaska của Mĩ với hai loài hoàng đế đỏ và xanh nổi tiếng. Tuy nhiên loại cua đỏ vẫn là đắt, ngon nhất, số lượng, trọng lượng cũng không quá to như những loài kia. Giả rất nhiên là trên trời rồi!!!!

Nhược Băng nhìn con cua đỏ trên bàn, lại nhìn bát thịt của Mạc Tu Nghiêu vừa đẩy qua, khẽ nói:

“Tôi ăn nhé!”

Mạc Tu Nghiêu đang định gạt đầu thì chiếc đũa đưa gần đến miệng anh, anh có thể ngửi thấy mùi vị thơm ngon của thịt cua.

“ Anh ăn thử đi.”

Mạc Tu Nghiêu thất thần vài giây, nếu là người khác anh sẽ không cần suy nghĩ mà hất đi- nhưng lại là cô ấy. Thớ thịt mềm mại ở trong miệng anh, Mạc Tu Nghiêu đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, nuốt xuống.

Nhược Băng cũng gấp thịt bỏ vào miệng. Cô chợt nhận ra hình như hai người chung bữa... Hôn cũng hôn rồi, chung bữa là cái lông gì?

Cô thật muốn tát cho mình vài cái, lại nghĩ đen tối rồi..

Cua Alaska rất đặc trưng chỉ thoảng hương biển mặn, thanh và thơm thay vì đậm mùi bùn như nhiều giống cua khác. Tuyệt vời, chỉ cần ăn một lần mà nhớ mãi không quên.

“ Cái này, tôi có thể cảm nó về ăn dần được không?”

Mạc Tu Nghiêu khinh bỉ:

“ Cô định rang muối ăn dần hả?”

“ Cảm ơn anh, ý tưởng không tồi. Anh có biết giống cua này đắt bao nhiêu không hả? Hay anh quá thừa tiền rồi!”

Mạc Tu Nghiêu gật đầu, bày tỏ đồng tình quan điểm

“ Đúng là thừa tiền nhiều nhất, nhưng thiếu cũng rất nhiều.”

Tên này đùa cô đúng không? Có thứ gì mà tiền không mua được.

Nhược Băng: “ Tôi ăn nhiều quá bị thịt cua nấp đầu, não thiếu dưỡng khí, không nghĩ ra được.”

“ Thiếu người quản lí tiền, thiếu phu nhân, thiếu mẫu thân của bảo bảo, thiếu người lên giường....”

“ Anh đùa à? Chỉ cần hé răng một câu, thiếu gì người tình nguyện.”

Ngữ khí Mạc Tu Nghiêu lập tức lạnh lẽo.

“ Tiền của tôi chỉ em được quản, con của tôi chỉ em được sinh, giường của tôi chỉ em được lên.”

Anh bỏ đi để lại một câu nói vô cùng bá đạo, Nhược Băng ngây ngốc ngồi đó.

Dạo đây ta đi học hè nên ít có thời gian ra ban ngày nên ta sẽ ra vào buổi tối nha ^^

Cảm ơn đã ủng hộ.

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Em muốn chơi trò kích thích hơn không?

Một bàn tay to lớn khẽ lay vai Nhược Băng, giọng khàn khàn làm cô mơ màng tỉnh giấc.

“ Dậy nào.”

Mí mắt cô như sắp sụp, mở mắt không được. Vươn tay hất tay người kia ra.

“ Ừm, cứ ra cho tôi ngủ.”

“ Dậy!” Ngữ khí của anh mang theo đe dọa.

“ Anh ngứa nghề à? Dậy cái lông gì, đè nhà anh chắc.”

Đối diện với bộ dạng này của cô, Mạc Tu Nghiêu lắc đầu cảm thán. Bỗng anh sốc chấn ra khỏi người cô, cầm lấy eo nhỏ của cô để lên vai.

“Làm gì thế, để yên cho người khác ngủ, mắt chó người bị đui à?”

Miệng cô lẩm bẩm liên hồi, mắt cũng không thèm mở ra.

Sộc vào mũi là hương lan thoang thoảng, nó khiến tâm hồn của dễ chịu. Nhục Băng lại thiếp đi.

Mạc Tu Nghiêu vác con sâu ngủ ra chòm đá sát biển, để cô ngồi lên đầu gối anh, khuôn mặt cô dựa vào lồng ngực anh. Thậm chí Mạc Tu Nghiêu còn nghĩ thấy hương bạc hà tinh khiết của người con gái.

Cảm giác được có chỗ nào đó không ổn, Mạc Tu Nghiêu mới ngẩng đầu, không dám ngửi mùi hương của cô nữa.

Chết tiệt, cô gái này bất cứ lúc nào có thể gây lên dục vọng của anh.

Bây giờ là 4h30, không gian tờ mờ chưa rõ sáng. Thôi để cô ngủ thêm lúc nữa.

Mạc Tu Nghiêu tính toán lúc 5h ngắm cảnh hoàng hôn là tốt nhất, muốn dẫn cô đi xem.

Ai ngờ có người mở mắt còn không thèm chứ đừng nói ngắm cảnh hoàng hôn.

Mạc Tu Nghiêu hít sâu, anh thấy rõ hơi muối mặn mà đặc trưng riêng của biển cả.

Chừng một lúc sau, Mạc Tu Nghiêu quyết tâm không thương hoa tiếc ngọc gì cả. Lấy tay búng lên chóp mũi cô- mảy phát liền.

Cuối cùng cô gái cũng mở mắt ra. Phóng đại trước mắt là nam nhân yêu nghiệt- sống mũi cao chót vót như được gọt sẵn, đôi mắt đen thâm thúy đang nhìn cô, bên môi thường trực câu dẫn nụ cười vô lại.

Da thịt anh trắng thêm ba phần thì ẻo lả, đen thêm ba phần thì quá mạnh mẽ. Thật hài hoà cân đối.

Thấy cô thất thần nhìn mình, Mạc Tu Nghiêu bỗng thấy trong lòng tràn ngập kiêu hãnh.

Trước đây anh thấy là đàn ông thì dung mạo cũng không cần quá đẹp như này, dễ gây phiền phức. Không ngờ nó cũng có tác dụng đấy chứ. Cô không phải thích sắc, thích tiền sao? Anh cho...

“Tôi biết bộ dáng mình rất đẹp rồi nhưng em có cần sùng bái thêm thường ra mặt vậy không? Nhìn nhiều sẽ mòn nhan sắc đấy! Nhưng nể tình là em, cho ngắm thêm lúc nữa.”

“.....”

Khoé môi Nhục Băng giật giật, người này một giây không tự luyến thì chết à?

Cô cũng tự sướng theo, xoay người, ưỡn ngực ngẩng cao đầu.

“Bộ dáng tôi có kém gì anh à?”

Chợt nhận thấy có gì đó không đúng.

Ánh mắt nóng bỏng của anh ta rơi trên người cô. Cô cư nhiên mờ dăng mồm mềo...

Ngực của cô ma sát với cánh tay anh ta. Nhục Băng cảm nhận được hơi thở phập phồng bất thường của người đàn ông kia, cánh tay còn hơi run run.

“Khụ...khụ...cái này, anh có thể đặt tôi sang bên cạnh được không?”

Mạc Tu Nghiêu không nói hai lời ném cô sang bên phía tay phải.

“.....” Sao cô cảm giác mình là củ khoai bông, bị người ta vứt bỏ thế này!!!!!! Cũng khá rầu rĩ đấy!

Mạc Tu Nghiêu bên kia cũng không kém, anh khi này thiếu chút bùng nổ rồi. Cô gái chết tiệt này!

Cánh tay kia anh thật muốn phé cho xong, thật mất mặt, đến giờ vẫn còn truyền đến bộ não cảm giác tê dại.

Nhục Băng thấy người bên cạnh không nói gì, lay cánh tay, khẽ hỏi:

“Anh có sao không?”

Mạc Tu Nghiêu nhìn cô với ánh mắt, trông tôi giống làm sao lắm à?

“Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

“Ngắm bình minh.”

Chợt Nhựt Băng nhìn thấy mình đang ngồi trên mỏm đá nhô ra phía biển, hai chân còn lơ lửng trên không trung. Bên dưới đá ngằm mọc san sát. Cô hét to lên:

“Ý tưởng không tồi, ngồi đây ngắm bình minh, xác định quá kích thích rồi!”

Con gái thường thì sẽ sợ như này chứ? Miệng cô còn nói kích thích à?

“Em muốn chơi trò kích thích hơn không?”

Hôm qua thực sự có việc gấp không báo trước được. TT xin lỗi mọi người a...

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Khoảng cách giữa chân trời- Mặt biển

Nhựt Băng cảm thấy mối nguy hiểm đang đe dọa mình, cô chọn cách im lặng không nói gì.

Cũng nhờ anh ta nên Nhựt Băng đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Cô đưa mắt nhìn ra xa...

Mặt biển từng con sóng lung linh vỗ. Bầu trời màu ráng mờ, mây trắng chen ngang, bao la vô cùng.

Đứng trước khung cảnh bao la như vậy càng làm người ta thấy nhỏ bé, cô đơn.

Nhựt Băng quay sang nhìn Mạc Tu Nghiêu, hai người trầm mặc không biết nói gì.

Nhựt Băng mím môi, khẽ nói:

“Cảm ơn anh.”

“Có chút cảm xúc nào chưa?”

“Một chút.”

“Bây giờ đem linh hồn của cô hoà vào cảnh vật. Hãy để trời, nước làm nền cho bức tranh cô vẽ ra. Hãy để sóng, gió làm nhạc cho bản nhạc của cô.”

Nhựt Băng nhắm mắt, tự tưởng tượng trong đầu cảnh ban nãy, bên tai tiếng sóng ào ào, tiếng gió vi vu.

Cảm xúc trong cô dạt dào.

Chợt nghe âm thanh không từ tính bên cạnh vang lên.

“Mở mắt ra.”

Ánh dương đã nhô lên trên mặt biển- đẹp quá! Nhựt Băng đưa tay trước mặt. Ngón cái và ngón giữa tạo ra một khe hở, neho mắt nhìn mặt trời qua đó.

“Cô làm gì vậy?”

“Làm mặt trời trở lên to lớn hơn.”

Mạc Tu Nghiêu bật cười:

“Giáo viên địa lí của cô có dạy cô mặt trời gấp bao nhiêu lần trái đất thân yêu này không?”

“Anh nhìn bầu trời bao la rộng lớn như thế, vì ở quá xa mặt trời qua mắt chúng ta cũng chỉ là một quả cầu nhỏ bé mà thôi!”

Cô nàng nào đó thao thao bất tuyệt.

Mạc Tu Nghiêu lắc đầu:

“Có liên quan gì tới hành động của cô?”

“Nếu tôi không làm vậy, mặt trời quá bé nhỏ trước bầu trời bao la kia. Làm thế này nó sẽ to lớn nhất- là duy nhất.”

Một lúc sau Nhược Băng đột nhiên nói tiếp:

“Anh ấy rực rỡ như vàng thái dương vậy! Ánh sáng duy nhất trong những ngày tăm tối của tôi.”

Mạc Tu Nghiêu đắng chát cổ họng.

Phải, cô là ánh sáng duy nhất của anh- nhưng anh không phải, thậm chí với cô chẳng là gì cả. Trái tim chợt thất lại..

Giọng nói mang theo bi thương của cô chợt vang lên.

“Anh ấy mất rồi.”

Từng tế bào trong cơ thể Mạc Tu Nghiêu khẽ sống lại. Cho nên cô ấy đang là tâm sự với anh, kể lại quá khứ cho anh?

Cô ấy tin nhiệm anh đúng không?

“Mượn bờ vai của anh vài phút được không?”

Cô dựa người vào anh, hơi thở nam tính quanh quẩn bên chóp mũi làm cô thấy thích. Thích sao?

Vài phút? Em chỉ mượn tạm bờ đúng không? Anh có thể cho em mượn cả đời mà....Lời muốn nói chỉ có thể nuốt ở cổ họng.

“Khoảng cách giữa chân trời, mặt biển kia là đường chỉ mong manh đúng không?”

“Ừm.”

Em biết mà, nhưng đường chỉ mong manh em cũng không vượt qua được để đến với anh.

Giờ phút này em thực sự biết em đã động tâm, đã yêu anh mất rồi!

Vậy thì sao chứ?

Anh tận trời cao kia, ung dung cao quý. Mà em chỉ là con sóng nhỏ, có thể tan biến bất cứ lúc nào...

“Em muốn tắm biển không?”

“Được.”

.....

Cách đó không xa, người đàn ông to lớn nằm bất tỉnh trên mòm đá.

Ngực y huyết đỏ rực.

Đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt trắng bệnh vì mất màu nhiều.

Lúc sau mơ hồ mở khẽ mắt thì thấy tảng đá nhô ra biển phía xa, bóng dáng người con gái, cô đang đứng dậy, tóc gió thổi bay, lưng thẳng tắp kiên cường.

“Ric....”

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Chơi em trên biển!!!!

Nhược Băng thay xong bộ đồ tắm, khá là bảo thủ. Đứng cạnh anh vẫn có cảm giác, ngại!!!

Mạc Tu Nghiêu híp mắt lại, vuốt cằm, bày ra bộ dáng vô lại.

“Em yên tâm, tôi mù mà. Dù em có trần trụi trước mặt tôi cũng không thấy gì.”

“.....” Cmm, gần đây cô hơi dễ tính nên con hàng này được bước lần tới hả?!

“Cấm anh nhìn.”

“Không cần, dù sao có phải lần đầu đâu, ngày xưa...”

Mạc Tu Nghiêu định nói gì đó, bỗng những kí ức đen tối ủa vào trong anh.

Không khí đột ngột giảm lạnh, anh đi nhanh về phía trước.

Tên diên này? Thái độ thế này là gì? Anh đừng có lật mặt nhanh hơn lật sách thế được không?

Khoan đã, anh ta bảo không phải lần đầu thấy cô, không lẽ lúc cô ngủ say cời quần áo ra nhìn trộm?

“.....” Mạc Tu Nghiêu: ông đây lắm tiền, thích táo có táo, thích chanh có chanh, thích buồi có buồi. Ai thèm làm trò ý?

Ngày xưa? Không lẽ trước đây anh ta quen cô?

Không thể nào! Tuổi thơ ấu của cô chỉ có anh ấy, không quen người nào khác. Bây giờ cũng có bệnh nằm mơ giữa ban ngày đi!!!!

Ra đến bãi cát thì Mạc Tu Nghiêu khoanh tay đứng đó, bộ dạng cao lãnh!

Đkm nhà anh, ra biển không tắm, đứng ở đó như trời trồng làm cái lông gì?

“Em tắm đi, tôi canh cho em.”

Nhược Băng không hiểu lắm:

“Canh gì cơ?”

“Canh người rình trộm em tắm.”

Cô thiếu chút nữa chết vì sặc. Người này không thể ăn nói từ tế chút được à?

“Hay nhân lúc thủy triều chưa lên, chúng ta xây lâu đài cát trước đi.”

Mạc Tu Nghiêu coi thường, đây là trò trẻ con. Nếu để người ngoài biết Mạc tổng xây lâu đài cát thì...

Cũng may anh cho đàn em bố trí ở đằng xa ngăn người lại gần khu vực này...

Một lúc sau lâu đài bằng cát nho nhỏ được xây lên.

Nhược Băng đắc ý:

“Có đẹp không?”

Mạc Tu Nghiêu dờ khóc dờ cười, không biết nên khen hay chê đây!!!!

Cuối cùng anh vẫn là tôn trọng sự thật, thẳng thắn nói:

“Lẹp xẹp như túp lều của ăn mày.”

“.....!!!!!!”

Dù không đẹp anh nhìn tôi một câu thì chết à? Nhớ không nhầm thì có ai bảo theo đuổi tôi đấy!!

Mạc Tu Nghiêu đành phải trở ra tài nghệ của mình, ra sức xây lâu đài.

Ngược lại cô nàng nào đó lười biếng, ở bên cạnh ngồi nhìn, thỉnh thoảng đắp đắp vài cái.

Nhược Băng nhắm mắt hưởng thụ, giá thời gian cứ dừng mãi ở thời điểm này- thì tốt biết mấy.

Chợt có cảm giác đau đốn truyền từ ngón tay đến.

Fuckkk!!!!

Đến con cua này cũng bắt nạt cô.

Cư nhiên còn cặp cô, bà đây cướp vợ phá nhà mi hả?

Nhược Băng nhớ lại hình như vừa nãy bốc lên một đồng cát, có cua con thì phải? Không lẽ động vào tổ cua....

Cô cướp vợ, phá nhà nó thật!!!!

Cũng may cát gần bờ nên cua không to. Cơ mà so với những con cua khác trong khu vực cũng khá rồi, ba ngón tay đó!!!! Đau chết rồi!

Nhược Băng cố nhịn đau để không phát ra tiếng kêu.

Đôi mắt cô loé sáng.

Khà, khà, phải cho tên này một bài học mới được...

Nhược Băng giấu con cua, rón rén ra phía sau Mạc Tu Nghiêu.

“Em muốn làm gì?”

Làm cô giật thóp tim.

“Haha, thấy anh làm việc vất vả, để tôi đấm lưng cho anh.”

Mạc Tu Nghiêu nhiu mày, từ khi nào cô tốt như thế?

Không kịp để anh nghĩ nhiều, phía lưng đã truyền đến cảm giác khoan khoái. Bàn tay nhỏ xinh của cô đang đấm lên lưng anh.

Đang hưởng thụ chợt có cảm giác quần đùi bị tọc lên, có vật gì đó được ném vào quần anh!!!!

Mạc Tu Nghiêu đứng bật dậy, chạy thật nhanh ra phía biển.

Bên kia Nhược Băng bông đùa:

“Mạc tổng à, anh có muốn giải quyết nỗi buồn thì cũng đâu cần gấp như thế, biệt thự cũng gần thôi mà.”

Dường như sợ chưa đủ loạn, cô nàng nào đó tiếp tục ba hoa:

“Sao phải giải quyết ngoài biển chứ!!! Trục tiếp đi trước mặt tôi này, khụ, tôi đại nhân không chấp vật đâu mà. Trước tôi cũng nhìn thấy rồi đó thôi!”

Bóng dáng cao lớn bỗng xuất hiện trước mắt làm Nhược Băng run sợ.

Khuôn mặt Mạc Tu Nghiêu âm trầm tới cực điểm, em đủ ác, nếu anh không nhanh thì sẽ đoạn tử tuyệt tôn mất đúng không?

Nhanh như chớp Nhược Băng cảm nhận được bàn tay to lớn ôm chặt lấy eo mình, vững vàng bước ra phía biển- không để thời gian cho cô kịp phản kháng.

“Đồ điên này, anh buông tôi ra...”

Cô giãy dụa hết mình nhưng sức lực người đàn ông này quá lớn, cánh tay cứng như thép.

“Ừm...”

Thân thể Nhược Băng mất tự do rơi xuống vùng nước cao tầm 15cm.

Nước biển mặn chát sộc vào mũi làm cô chết sặc.

“Anh muốn làm gì.”

Mạc Tu Nghiêu lạnh lùng không cảm xúc rít kẽ răng.

“Chơi em trên biển.”

Có nên có H không các tình yêu?

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Dụ tình

Nhược Băng cảm giác đầu mình sắp nổ tung rồi!!!

Cmn tên này biến thái đến mức nào, đòi “chơi” cô trên biển?

Mạc Tu Nghiêu tháo khăn tắm đeo trên cổ xuống, ghì sức buộc hai tay Nhược Băng đằng sau.

Cô thật muốn ném tên này xuống biển cho cá mập ăn nhưng “có lòng mà không có lực”. Lúc phát hiện hai tay đã bị trói phía sau lưng thì đã muộn.

Mạc Tu Nghiêu neho mắt nhìn cô gái nhỏ vùng vẫy trong nước như con mèo nhỏ bị cắt hết móng vuốt.

Anh hạ quyết tâm phải chinh phục cô, khiến cô trở thành của riêng anh mà thôi.

Con gió pha lẫn hơi thở nóng bỏng của anh khẽ lướt nhẹ qua tai làm Nhược Băng khẽ rùng mình.

Mùi hương của anh lấp đầy trong các giác quan của cô. Ngón tay thon dài của anh thuận theo sợi tóc chạm vào xương quai xanh của cô khiến cô cảm thấy tê tê.

Nhược Băng giật mình, hét to lên:

“Anh điên rồi! Đây là biển, có ai không..”

Mạc Tu Nghiêu hát cảm:

“Tôi đã cho người phong toả nơi này.”

Anh tiến sát lại hơn, môi anh khẽ chạm vào cô, nhẹ nhàng chậm rãi, mang theo sự thăm dò, chờ đợi, một cảm giác bất an...

Trong không khí còn thoảng thoảng câu nói dịu dàng nhất từ anh mà cô được nghe.

“Đừng căng thẳng, tôi sẽ nhẹ nhàng.”

Thân thể hai người mỗi lúc một dính chặt vào nhau.

Sau sự đụng chạm mềm mại, mê mẩn hương ngọc lan từ anh, tâm trí cô bắt đầu hỗn loạn.

Nụ hôn của anh ngày một sâu, một tay ôm cô, một tay mân mê áo ngực của cô.

Đầu lưỡi của anh tiến sâu vào, khơi gợi khát vọng bản năng ở nơi sâu thẳm nhất của linh hồn.

Cả cơ thể cô nóng bừng lên, tình dục như con thủy triều ào ạt chiếm lấy lý trí cô.

Không được, chìm đắm trong thứ mật ngọt tình yêu này, cô sẽ không bao giờ thoát ra được...

Nhược Băng cắn khoé môi ra máu, đau! Nhưng cô không rơi dù chỉ một giọt nước mắt.

Mạc Tu Nghiêu giật mình, máu từ đầu rơi xuống sống mũi anh.

Anh cười thâm trong lòng, cô ghét anh động vào cô đến thế sao?

Như có gáo nước lạnh dội vào cơ thể nóng bừng của anh khiến anh thanh tỉnh.

Cùng lúc đó điện thoại vang lên ba hồi chuông liên tiếp.

Mạc Tu Nghiêu nhìn cô vài giây, giữa lông mày lộ ra cảm xúc gì đó khác lạ.

Sau đó anh xoay người nhanh chóng rời đi- một câu cũng không nói gì.

Nhược Băng lắc đầu.

Anh ta vốn chỉ có dục vọng chiếm hữu, không hề coi trọng cô. Cuộc điện thoại kia đã kéo anh ta đi.

Cô lại tự mình đa tình gì chứ?

Này cô hi vọng gì chứ? Từ bao giờ cô trở thành thấp hèn như thế?

Dương Nhược Băng à, mày tính mạng đi, người yêu mày đều vì mày mà chết. Giá trị tồn tại duy nhất của mày là báo thù.

.....

Mạc Tu Nghiêu ngồi trên chiếc

Koenigsegg CCXR Trevita. Anh lái với vận tốc 400 km/h.

Tuy con đường ngắn nhất ra sân bay quốc tế C không phải đường này nhưng đây là đường ven biển, ít người đi lại, anh có thể phóng như bay, khoảng 30 phút sau là đến.

“Đặt gấp vé máy bay đến Ý trong vòng 30 phút.”

Đầu dây bên kia nhanh chóng đáp lại với giọng cung kính.

“Lão đại, trong vòng 30 phút không có chuyến bay nào.”

“Dùng chiến cơ riêng, nhanh chóng liên hệ với chính phủ các nước tôi muốn mượn được bay.”

“Dạ, dạ, em biết rồi.”

Lại một cuộc gọi khác, là Kính Thiên Minh.

“Mạc Tu Nghiêu, bao giờ mới đến? Không nhanh tao đảm bảo Mạc gia là đồng sắt vụn.”

Mạc Tu Nghiêu khẽ cau mày, xem ra sự việc trầm trọng hơn anh nghĩ.

“Một mình Thiên lão đại có Thiên gia cũng không giải quyết được hả?”

Bên kia liên tục vang lên tiếng chửi thề.

“Fuck! Giải quyết được thì tao đã không gọi mày, ai ngờ Hắc Hy và Ly Mộ chúng nó bắt tay nhau.”

Hắc Hy và Ly mộ sao? Xem ra đã lâu anh không ra tay thì có người không biết điều rồi.

“2h sau tao đến nơi.”

Không kịp để bên kia trả lời, Mạc Tu Nghiêu ngắt kết nối.

Chiếc siêu xe càng tăng tốc trên con đường..

Mạc Tu Nghiêu bắt chợt nghĩ lại hành động ban nãy của anh, quả thật có hơi xúc động. Nhưng cô không hề rơi một giọt nước mắt....

Dù hoá thành tro bụi chẳng nữa, tôi phải làm gì để có thể nhuộm thắm trái tim em?

Chương sau sẽ giới thiệu bối cảnh thế giới trong truyện nha các tình yêu:3

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Tứ Trụ- Giới thiệu bối cảnh thế giới

Thế giới nhìn qua hòa bình nhưng bản chất của nó lại vô cùng hỗn loạn, phân thành hai cực: Hắc đạo và bạch đạo.

* Hắc đạo:

1. Mạc gia:

Lão đại: Mạc Tu Nghiêu là trùm mafia Ý thực chất nắm trong tay toàn bộ giới hắc đạo châu Âu.

Có đội quân tinh nhuệ đặc chủng Mạc gia quân do Hồi Sát, Hồi Huyết, Hồi Phi dẫn dắt.

2. Hắc Hy:

Lão đại: Trầm Uyên, 32t, được mệnh danh là ông trùm bóng tối, nắm trong tay Bắc Mỹ.

Dưới trướng có 4 đệ tử:

Đại sư huynh: Lăng Siêu Thần, 25t, tuyệt kỹ thể gia võ công, hacker.

Nhị sư huynh: Đường Từ Ngôn, 23t, tuyệt thế thần y.

Tam sư muội: Trầm Tịch Dương, 21t, khả năng ngấm/bắn siêu chuẩn, hacker.

Tứ sư muội: Thiên Ân, 20t, tuyệt thế thần y, khảo cổ học.

3. Ly Mộ:

Lão đại: Cris- luôn đeo mặt nạ bí ẩn. Có khả năng đặc biệt- công năng đặc nhiệm.

Phạm vi hoạt động: Bắc Mỹ, Trung Mỹ và châu Phi.

Dưới trướng có: Ly Cách, Ly Dạ, Ly Lăng.

4. Thiên gia:

Lão đại: Kính Thiên Minh.

Phạm vi hoạt động: châu Á.

Ngoài ra còn là gia tộc Kính gia lâu đời trăm năm lịch sử.

Bốn tổ chức trên hợp thành tứ trụ

Giới thiệu sơ qua về giới hắc đạo vậy a ~~

Cảm ơn đã ủng hộ ^^]

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Trở về với cát bụi đi Ric

Nhược Băng ngồi thẫn thờ nhìn biển hồi lâu. Mạc Tu Nghiêu anh ta vẫn không quay lại. Cô mong chờ gì chứ?

Mong chờ anh ta sẽ thương hại cô?

“Ha, chuyện cười...”

Giữa buổi sáng, nắng chiếu trên lưng nhỏ bé của cô gái. Cô không hề có ý muốn đứng dậy hay rời đi, chân cô hình như đã đông cứng mất rồi...

Cmm, bà đây đang là lụy tình hả?

Nhược Băng đứng thẳng dậy, cô phải đi ăn lót dạ- sáng nay còn chưa có ăn gì đâu!!!!

Nhược Băng không hề biết, từ giờ phút này trở đi, một tấm lưới khổng lồ đang giăng cô- rộng đến nỗi cô tưởng mình đang bay tự do...

Tất cả chỉ là kẻ trong kẻ, mưu trong mưu, là cô ngu ngốc!

Bọn người áo đen đứng từ xa thấy cô gái.

Một tên đàn em hỏi:

“Đại ca, đúng là cô ta rồi, y hệt tấm hình này.”

“Theo kế hoạch bên trên chỉ đạo mà làm.”

Nhanh như chớp, một đám người bao vây lấy Nhược Băng.

Lũ người này vũ trang đầy đủ, lúc này tay không đánh giặc, đành phải dùng khổ nhục kế, Nhược Băng tính toán, sĩ diện là cái lông gì, tính mạng quan trọng nhất!!!

“Các người là ai chứ? Tôi có gây thù chuốc oán gì với ai đâu.”

Tên đại ca tiến lên trước:

“Hi Ric, danh tiếng của cô trong thế giới ngầm lừng lẫy bao nhiêu? Cô không gây thù chuốc oán thì ai chứ?”

Nói xong hắn cười phá lên một cách ghê rợn.

Đàn em xung quanh cũng hòa theo.

Đã đến bước này Nhược Băng không còn đường lui nữa. Hình như cũng đã lâu rồi cô không vận động thì phải?

“Mẹ kiếp, hôm nay phải đầu roi máu chảy mới yên.”

Ngay lập tức không khí xung quanh thay đổi một cách quỷ dị.

Mới khi nãy còn ấm áp gió xuân- bây giờ lạnh lẽo như hầm băng.

Nhược Băng ánh mắt âm trầm nhìn lũ người đang quây tròn cô.

Khoé miệng nhếch lên thành đường cong hoàn mỹ, tà khí trên người lan ra, cả người trở lên yêu dã, đôi con ngươi đen nhánh mang màu sắc địa ngục, đôi phần khát máu.

Ánh mắt đã không còn trong sáng vô tội như khi nãy.

“Nói nhiều làm gì, lên.”

“Mày không muốn biết một số chuyện sao?”

Thân thủ Nhược Băng như sói hoang dã trong đêm, đôi chân dài đá lui tên cầm đầu đó.

“Bớt nói nhiều, tao không rảnh tâm sự với mày.”

Tên cầm đầu môi rỉ ra chút máu tươi. Hấn nhìn Nhược Băng với ánh mắt căm hận- còn có chút gì đó không cam lòng.

“Chúng mày lên cho tao, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Đánh con đàn bà tiện nhân này cho tao, giữ lại mạng chó của nó là được.”

Bên trên có chỉ đạo cần tiến hành theo kế hoạch, chỉ cần cô ta còn sống là được rồi!

Đám người này ta đều cầm côn, Nhược Băng nhanh chóng cướp lấy một cái, cười kiêu ngạo như nữ vương:

“May cho chúng mày không dùng súng.”

Dùi côn nặng nề liên tiếp đập khắp người lũ áo đen.

Động tác cô nhanh như con sóc nhỏ, vừa tấn công, vừa phòng thủ, thao tác hoàn mỹ.

Đây không phải sở trường của cô.

Nhược Băng giỏi nhất là ngắm chuẩn. Phi tiêu, súng hay bất cứ vật gì trong tay cô đều có thể trở thành ám khí.

Bụng cô khẽ kêu lên.

Khốn kiếp, địch càng đông còn Nhược Băng càng ngày càng đói bụng. Cô quan sát lũ này có ý định bắt cô chứ không giết cô. Nhờ sơ hở này có thể tạm cầm cự thêm 10 phút- phải nhanh chóng thoát thân.

Tên cầm đầu đứng cách khá xa, quỷ quyết cười:

“Tao xem mày còn cầm cự được bao lâu, con khốn, số mày may đó, nhưng tao sẽ cho mày nếm trải cảm giác sống không bằng chết.”

“Miệng chó của mày không phun ra được ngà voi.”

Nhược Băng chửi xong không để ý tên đó nữa, cô cần mở một con đường máu.

Địch thừa thốt nhất ở phía tây bắc.

Nhược Băng tập trung sức lực nhanh chóng giải quyết bọn chúng, đường ra càng lúc càng mỏng, sắp được rồi!

Trước khi đi, cô quay lại, đẩy mắt lạnh băng nhìn tên cầm đầu:

“Tao nhớ mày rồi.”

Tên cầm đầu thân hình khẽ run. Đôi mắt lãnh huyết không chút tình người như tu la dưới địa ngục.

Dưới chân cô ta đầy máu tanh của biết bao người- dẫm xương trắng của người khác mà đi.

Không thể để ả ta thoát được!

Tên thủ lĩnh từ hông rút ra khẩu súng lục, ngắm vào tim Nhược Băng mà bắn.

Giờ phút này hắn bất chấp tất cả, phải giết cô ta. Cùng lắm phía bên trên khiển trách là cùng.

“Trở về với cát bụi đi Ric.”

“Đoàng...”

Tiếng súng oanh tạc- không có giảm thanh, lẫn át cả tiếng sóng.

Nhược Băng khẽ giật mình, âm thanh từ quá khứ của Phi Ứng vang lên:

“Ric, cùng xuống địa ngục nào, cùng cha mẹ cô!”

Sao khổ vậy TT 2 vợ chồng chia ly mỗi người một phương thập tử nhất sinh!!!!!!

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Áo dây của cô- Tuột rồi!

Trước thời điểm súng lên đạn hai giây Nhược Băng đã cảm giác được nguy hiểm tới gần. Phản xạ tự vệ nhanh như chớp.

Bàn tay nọon lực, chiếc côn xé gió bay về phía tên cầm đầu.

“Đoàng...”

Tiếng súng oanh tạc nhưc tai vang lên.

Cảm giác đau đôn từ bả vai truyền xuống, kích thích xúc giác của cô.

Cmm, vừa nãy quả thật nguy hiểm.

Thằng cha này tính giết cô thật, súng ngắm chuẩn tim không lệch một mili.

Máu chậm rãi rỉ ra, màu đỏ hoa lệ thấm đẫm dây áo tắm.

Thật là đủ kích thích đi!!!

Tay không mặc bikini đánh giặc đã đành- đây còn bị trúng đạn nữa.

Tên cầm đầu mặt trắng bệnh, bàn tay bầm tím không ngừng run rẩy. Hẳn biết cánh tay này của hắn thực sự phé rồi!!!!

Ai biết con ả tiện nhân này tinh như chó thể cơ chứ? Cây côn sắt đập vào tay hắn nên quỹ đạo đạn mới chệch hướng.

“Giết nó cho tao.”

Một tên đàn em phân vân.

“Nhưng lệnh của bên trên...”

Chưa kịp nói hết câu, cú đá trời giáng đập xuống ngực hắn.

“Mày sủa lắm thế hả? Hay bị con ả này quyến rũ. Ở đây không tới lượt mày lên tiếng, tao là chủ.”

“À khoan, đừng dễ dàng giết nó, bắt nó “chơi” thật đã cho tao.”

Nhược Băng nhân cơ hội chạy thật nhanh theo hướng bờ biển.

Thể lực của cô rất tốt, không vấn đề. Bả vai bị thương dù có ảnh hưởng đôi chút đến tốc độ nhưng đôi chân cô vẫn nhanh nhẹn.

Hôm nay là ngày chó gì thế không biết? Tất cả tại tên khốn kia, không dung bỏ cô lại đây!!!!

Bà đây muốn gọi điện thoại cứu viện lắm!!!

Đệt, đi tắm biển mang theo điện thoại làm cái lông gì?

Phía sau một đám người chạy sau cô, chúng không hề gấp gấp- muốn chơi trò mèo vờn chuột với cô hả?

Trước mặt là những tảng đá ngầm. Không biết cô nên cảm thấy may mắn hay là xui xẻo đây?

Cũng không tồi, có thể ẩn nấp được.

Mặt trời chói chang, chạy chân trần trên cát đã rất lắm rồi!!!

Cmm, cư nhiên đá này còn khó xoi hơn, nóng chết bà đây rồi!

Nhược Băng cố nén nhện đau nhưc, cô để ý thấy ở vị trí khá khuất có một cái động nhỏ- vừa một người chui vào, không tồi nha!

Nhược Băng chui từ từ vào.

Hic, sao cô cảm giác mình giống cầu? Sửa vài tiếng xem nào ha ha...

Vào trong mới biết cái hang này diện tích không hề “nhỏ” như lối vào của nó.

Cô chui đằng chân vào trước, còn đầu vào sau. Cầm theo tảng đá trung bình, đến khi cả cơ thể vào trong cái động này tảng đá đó cùng lấp lối ra.

Bà đây xem bọn mày tìm bằng cách nào? Chỉ sợ bọn này dai như đĩa thì sao...

Chợt có cảm giác buồn buồn từ bàn chân truyền đến. Ai đó đang cầm chân cô.

Một giọng nói truyền đến:

“Áo dây của cô tuyệt rồi!”

Đó biết đây là airvvvv

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tiếp xúc thân mật

WTF?

Nhược Băng đề ý, áo dây của cô tuyệt thật!!!!!!!!!!

“Ha ha, thật quá kích thích....” Cô vô tình bật thốt lên, điên rồi à? Nhai đi nhai lại câu lưu manh của tên khốn kia làm gì?

Người ngồi đằng kia xác định không phải cùng phe với bọn kia, hẳn ta vì lý do gì đấy mà ở đây trước rồi. Cô đập mạnh vào cái tay đang chiếm tiện nghi của mình, vẻ mặt ghét bỏ.

“Đừng động vào tôi.”

Có tiếng cười khẽ từ phía đó truyền lại. “Như này mới đủ kích thích.”

“.....” tên này chắc chắn cũng phải có vấn đề rồi, ở đây chơi trò trốn tìm chắc, mà còn có hứng thú đi trêu ghẹo người khác.

Nhược Băng lúc này mới quan sát kĩ người này. Cũng may phía trên đỉnh hang có vài cái lỗ, ánh mặt trời miễn cưỡng có thể lọt vào.

Người đàn ông này thân sắc mặt mịn, tóc tai lấm lem, khuôn mặt dính chút cát nhưng không khó nhận ra vẻ đẹp trai của hắn, đây không là Triệu Tử Hiên thì là thằng nào vào đây.

Dường như nhận thấy ánh mắt thăm dò không có kị của cô gái, Triệu Tử Hiên ngẩng đầu nhìn chính diện cô, bĩu môi.

“Nữ vương điện hạ à, thật không ngờ chúng ta cũng khá có duyên đấy chứ! Gặp nhau tại đây.”

“Không phải nhà anh cố tình mai phục sẵn ở đây để gặp tôi đấy chứ?”

Triệu Tử Hiên nhún vai.

“Có thể lắm chứ, chờ cô để chơi trò kích thích cũng không tồi.”

Nhược Băng trực tiếp không đối co với người này, hiện giờ cô đang dựa lưng vào vách đá nên mới không lộ gì, không thể tiếp tục như này được. Cô khòch thăm, sao số bà đây chó thể cơ chứ, nãy chui vào chắc khay áo bị kẹt nên bung mẹ nó rồi....

Nhược Băng hất cằm cao ngạo: “Anh quay sang hướng khác cho tôi.”

Triệu Tử Hiên ngây thơ: “Làm gì.”

“.....” Trước thấy hắn dễ chơi, sao giờ phút này cô cảm giác hắn gọi đòn thế chứ? Hắn không biết cái lông ý, tuyệt đối là muốn sửa cô mà. Đối với loại người này phải bình thản mới được.

Nhược Băng bình tĩnh nói: “Tuột rồi, cài.”

Ba chữ ngắn gọn súc tích thôi mà cô cảm giác giảm mười năm tuổi thọ vậy.

Triệu Tử Hiên: “ Cái gì tuột?”

Nhược Băng: “Tuột em gái nhà anh!!!!!!”

Triệu Tử Hiên: “Tôi không có em gái, nếu có cũng không tuột như cô.”

Nhược Băng đã bốc hỏa đến nơi, trực tiếp phốt lờ anh ta, tay trái sờ ra phía sau lưng.

Triệu Tử Hiên thấy hành động của cô gái, xấu hổ quay đi.

“ Cô thật không biết liêm sỉ là gì?”

Nhược Băng khiêu khích: “Anh bảo muốn chơi trò kích thích với tôi cơ mà.”

“.....” Triệu Tử Hiên trực tiếp cầm nín không nói gì thêm. Anh cũng không phải kiểu đàn ông giữ thân trong sạch, đã ngủ với rất nhiều người, có loại hàng nào chưa nhìn qua? Giờ xem cô ta cài áo ngực thôi mà, đồ mặt cái lông gì không biết.

Cũng may hiện giờ bụng anh đang có vết thương, nếu không anh cũng “tâm sự cuộc đời” với cô rồi. Triệu Tử Hiên công nhận anh đang có hứng thú với cô- tuyệt đối chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi!

Triệu tử Hiên đang yên tĩnh ngắm nghiền mắt, chợt bên kia có chút động tĩnh, âm thanh mang chút xấu hổ của Nhược Băng vang lên.

“ Khụ...Khụ, tôi bị thương bả vai phải, không cài được, anh có thể....”

Nói ra câu này, Nhược Băng quả thực muốn tát cho mình vài cái bạt tai!!!!!!!! Nhưng cô không chần chừ được, phải mau chóng tìm cách thoát ra khỏi đây, ngoài kia còn có lũ lang sói đang rình rập. So với để mình tên này động vào lưng thôi, vẫn nhẹ nhàng chán so với việc bao người nhìn thấy. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình bất lực như vậy.

Triệu Tử Hiên nhận thấy vẻ ngại ngùng của cô, châm biến vài câu:

“ Không sợ tôi nhìn thấy hết à? Mà tôi đang nghi ngờ cô dùng cách này để câu dẫn tôi rồi bắt tôi chịu trách nhiệm đấy!”

Nhận thấy ánh mắt lạnh lùng từ cô gái đối diện, Triệu Tử Hiên “thỏa hiệp” tặc lưỡi: “ Thôi coi như tôi chịu thiệt, hi sinh chút đi.”

Đệt, thế không phải người chiếm tiện nghi là anh à? Làm như bà đây cưỡng gian anh không bằng ý. Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng.

Khi bàn tay Triệu Tử Hiên động chạm vào da thịt cô, cơ thể có cảm giác bài xích, nếu là tên khốn kia có sẽ cảm thấy dễ chịu hơn? Nhược Băng khẽ lắc đầu, cô suy nghĩ bậy gì thế, không lẽ cô cổ vũ tên khốn định chơi cô kia rồi bỏ đi không nói một lời sao?

Một lúc sau cũng xong, cả hai người đều có cảm giác bối rối, lưng Nhược băng chảy khá nhiều mồ hôi. Bàn tay Triệu Tử Hiên cũng không kém, còn run rẩy, anh thật muốn chặt quách nó đi cho xong...

Anh trêu đùa: “ Như này có tính là tiếp xúc thân mật không?”

Nhược Băng chưa kịp trả lời, phía bên kia truyền đến âm thanh.

“ Đại ca, anh nhìn xem, chỗ này có vết máu.”

Nghiều ca anh đi xa quá.vvvv vợ anh sắp bị cướp rồi kìa!!!!!!!!!!

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cô chỉ là món hàng?

Triệu Tử Hiền nhân cơ hội áp sát lại gần phía Nhược Bắg, dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy.

“Đừng sợ.”

Nhược Bắg tự động nhích xa Triệu Tử Hiền, kinh bị không thềm nhếch mép với đại ý: bà đây là ai chứ, sao phải sợ.

“.....” Triệu Tử Hiền hình như quên mất con mèo nhỏ đằng kia là vua xa lộ, nữ hoàng bóng đêm đó!!! Cần anh che chở sao?

Quả nhiên đứng như Nhược Bắg dự đoán, tảng đá che kín cửa kia nguy trang rất tự nhiên, có thể qua mắt được lũ người kia.

Chờ chúng đi khỏi đây rồi ra cũng chưa muộn.

Tiếng bước chân cách xa dần, chợt âm thanh tên thủ lĩnh vang lên.

“Khoan đã, mắt chúng mày bị đui à? Đến xem kĩ tảng đá bên kia cho tao, có vết máu của con ả kia.”

Tim Nhược Bắg nảy lên.

Mẹ kiếp, mắt thằng này phải gọi là mắt chó rồi!!!

Tiếng bước chân dồn dập tới gần, tầm mười người.

“Thằng kia, tảng đá này không lớn, mày nhấc lên cho tao xem.”

Có tiếng cười của một tên.

“Đại ca, không phải anh nghĩ cô ta đào hố nấp dưới đó chứ!”

Đúng là bà đây nấp nhưng không phải bên dưới mà sang ngang, và lại cái hang đá này có sẵn, không phải bà đây đào nha!!!

Có chút ánh sáng len qua khe đá, thôi xong rồi, phải liều thôi!!

“Đại ca, phía bên kia có tin tức của ả.”

Tên đại ca ra hiệu.

“Chúng ta đi.”

Nhược Bắg chưa kịp an ổn thì giọng tên đó lại vang lên.

“Ba người chúng mày, ở bên này trông chừng cho tao, những đứa khác theo tao.”

“.....” Cô quan ngại sâu sắc, kiếp trước tên này chính là lão cầu, thánh như vậy làm gì?

.....

Thời gian thấm thoát trôi qua, trời đã chập tối.

Ba tên canh ngoài cửa cũng đã sốt ruột, ở đây có ai đâu mà đại ca bắt mình canh chứ!!!!

Thủy triều đã lên.

“Đkm nhà bọn nó. Canh mãi làm cái qg gì.” Nhược Bắg chửi thề.

Triệu Tử Hiền vô lại cười, xem ra cô nàng này đã mất kiên nhẫn thật rồi, còn chửi tục nữa chứ, thật thô lỗ...

Nhược Bắg quắc mắt lườm.

“Anh cười cái gì? Muốn chết ở đây hả?”

“Chết cùng mỹ nhân, xuống dưới hoàng tuyền cũng làm quý phong lưu nha!”

Đối mặt với loại người này, cô không thềm nói gì, nghĩ nghĩ đối sách. Mẹ nó nữa, giờ mà ra, với tình trạng hiện giờ của hai người, không thể cùng lúc xử lí ba tên, sẽ rút dây động rừng mất.

“Đi ra thôi!” Triệu Tử Hiền tự tin nói.

“Hả?”

Triệu Tử Hiền bình tĩnh nói.

“Hả, hử gì? Trong người tôi có súng.”

“.....” Nhược Băng sắp phát điên với tên này mất rồi, cmn, anh cố tình chơi bà đây đúng không? Có súng ngay từ đầu vì cái lông gì mà gây người ở đây nửa ngày. Bảo sao anh ta thông dong ngồi đó.

“Cô còn không ra thì ở đây làm thức ăn cho cá đấy.”

“Nếu thủy triều không lên anh định ở đây đến tết đúng không?”

Triệu Tử Hiền gật đầu.

“Không tệ, cô đoán đúng rồi.”

“Đưa súng cho tôi.”

Ba tên áo đen đứng ở ngoài chán chết rồi! Trời đã tối rồi đấy, vì cái gì đám người kia lập công mà họ phải đứng đây ngắm biển.

Một tên yếu tim khuôn mặt xanh mét chỉ tay về tảng đá đằng kia.

“Tảng đá kia có quý, bọn mày xem...”

Hai tên kia cũng quay sang nhìn.

Bọn họ ban ngày làm không ít việc xấu, không lẽ ban đêm gặp quý?

.....

Cùng lúc đó.

Thủ đô Roma, Ý.

Mạc Tu Nghiêu ngồi trên ghế, thần sắc ung dung bình tĩnh- tưởng chừng trời có sập cũng không ảnh hưởng tới anh. Trên người anh toả ra khí chất cao quý khiến cho người khác cảm thấy áp bách, vị giả cường thế.

Chuông điện thoại kêu lên. Phía bên kia truyền đến âm thanh với ngữ điệu cung kính.

“Lão đại, Dương tiểu thư vẫn chưa về.”

Mạc Tu Nghiêu chau mày, thì ra đối với cô anh chẳng là gì hết.

Bỏ đi một câu cũng không nói gì với anh sao?

Đầu bên kia không thấy động tĩnh gì, khẽ run, khí lạnh qua điện thoại hắt ta cũng cảm nhận được.

“Vậy kế hoạch lão đại chuẩn bị muốn gây bất ngờ cho Dương tiểu thư thì sao?”

“Tùy ý.”

Mạc Tu Nghiêu ngắt luôn kết nối. Lòng dạ rồi bởi khó tả, giống như nắm vốc cát trong tay, càng dùng sức nắm chặt nó thì nó càng tuột khỏi tay nhanh hơn.

Trong bóng tối về mặt người đàn ông ngồi phía đối diện nghiêng ngả sâu sa- đây là Thiên lão đại, Kính Thiên Minh. Anh ta ưu nhã cười.

“Xem ra Nghiêu nhà chúng ta rơi vào lưới tình rồi. Nhưng đừng quên lời hứa của chúng ta. Cô ta dù sao cũng chỉ là món đồ hàng qua đường mà thôi!”

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vẽ sao cho em

Tàng đá bị đẩy sang một bên, đến khi ba tên áo đen hoàn hồn thì phát hiện có thứ gì đó găm vào tim mình, sinh mệnh dần tan rã.

Có tên chỉ kịp chỉ tay:

“Người...”

Rồi ngã lộn xuống đất.

Triệu Tử Hiền dù ở bên trong không nhìn rõ tình cảnh nhưng vẫn nghe thấy ba phát súng giảm thanh liên tiếp. Đến khi ra ngoài nhìn vị trí đạn ở tim không lệch một milimet, trong lòng anh khẽ tán thưởng, thân thủ thật nhanh, chuẩn, đủ ác. Tia sáng lóe qua mắt anh...

Đêm nay là một đêm không trăng không sao.

Triệu Tử Hiền ngẩn người nhìn Nhược Băng. Mái tóc dài như thác tung bay trong bóng đêm, lạnh lùng mà cao ngạo. Cô quay đầu lại nhìn anh, khẽ hát cảm, vênh lên thành một đường vòng cung mềm mại, đẹp đẽ.

Nhược Băng liếc mắt rào một vòng qua lũ người kia, cười mỉa mai.

“Ngu suôn.”

Triệu Tử Hiền lắc đầu.

“Ây, mỹ nhân cũng thật ác liệt nha, sao không tha cho người ta một con đường sống chứ?”

“Tha cho người muốn giết tôi? Thật xin lỗi, bà đây không từ bi đến vậy!”

Triệu Tử Hiền nghe rõ sát khí kinh người từ câu nói kia.

“Đừng hiểu nhầm, tôi muốn tốt cho cô thôi mà. Ồ, khẩu súng của...”

Chỉ “tôi” chưa nhả kịp ra thì Nhược Băng đã thu súng về, ý muốn nói từ giờ nó là của tôi.

Súng tôi ngu gì không lấy?

Hai người sóng vai nhau đi trên bờ cát vắng người.

Nhược Băng bật cười, trêu đùa anh ta.

“Nghĩ ra chúng ta cũng thật có duyên, lần trước là rừng rậm nhiệt đới, bây giờ là biển cả mênh mông.”

Triệu Tử Hiền im lặng không nói gì, Nhược Băng không nắm bắt được tâm tư người đàn ông này, trên người anh ta luôn có cảm giác thần bí.

Nhìn ra phía khơi xa, Nhược Băng choáng ngợp.

Hàng vạn quả cầu lửa đang bay lơ lửng trên bầu trời. Không phải trăng- cũng không phải sao chổi mà là đèn lồng.

Đất trời như bừng sáng, lung linh đến cực điểm, cô bẹo má mình, quay sang hỏi Triệu Tử Hiền.

“Tôi không nhầm mơ chứ, con mẹ nó, hôm nay là ngày hội thả đèn hoa đăng sao?”

Triệu Tử Hiền cũng thoáng ngây người.

“Vẽ sao trên trời.”

Nhược Băng hoảng hốt, một đoạn kí ức xa xăm chôn vùi đã lâu bỗng chạy nhanh trong đầu cô...

“Huhu, hôm nay anh hứa dẫn em đi ngắm sao mà.”

Cậu bé khó xử.

“Nhưng hôm nay không trăng không sao.”

Cô bé không nói lí, chạy nhanh đi:

“Không chơi với anh nữa, đồ không giữ lời.”

....

Tầm khuya, trên bờ biển

Cậu bé khẽ xoa đầu cô bé, nhẹ răng cười, đáng yêu vô cùng.

“Em nhìn kia, sao kia.”

Theo hướng chỉ tay của cậu bé, cô bé thấy “sao” thật. Khẽ chau mày hỏi:

“Tại sao lại chỉ có chín ngôi sao, những ngôi sao khác rụng hết rồi sao?”

Cậu bé ôn tồn giải thích.

“Muội muội ngọc, số chín đẹp, tượng trưng cho thiên trường vạn cửu, những ngôi sao khác lặn đi nhường chỗ cho chín ngôi sao đẹp để này rồi!”

“Tại sao vì sao này lại to hơn bình thường chứ.”

“Đồ ngọc, số lượng ít hơn thì chất lượng tốt hơn rồi.”

Thật ra là do thời gian không kịp, cậu bé chỉ làm được chín cái lồng đèn mà thôi, đành trợn mắt nói dối.

Cô bé cuối cùng cũng gật đầu, tươi cười thom lên mặt cậu bé.

“Sau này anh gả cho em nhé!”

Khuôn mặt cậu bé đỏ bừng như ớt đỏ, tỏ ra bình tĩnh.

“Phải là em gả cho anh mới đúng.”

Cô bé đưa ngón tay mũm mĩm nhỏ bé của mình ra.

“Móc ghéo nào.”

Hai thanh âm cùng vang lên.

“Móc ghéo nguyện suốt đời không thay đổi, nếu thay đổi sẽ bị trời tru đất diệt...”

Cậu bé đứng ra, khuôn mặt nghiêm túc.

“Sau này lớn, anh sẽ vẽ cả biển trời sao cho em, đem những thứ tốt đẹp nhất cho em.”

.....

Hàng loạt kí ức lướt qua đầu Nhục Băng, quá nhanh!

Cô muốn giơ tay bắt lấy nhưng không thể được. Hai đứa trẻ đó là ai? Cô là ai?

Thanh âm Triệu Tử Hiền vang lên.

“Ric, làm bạn gái tôi nhé!”

Ặc, chân Nhục Băng lão đạo, tên này phát điên gì rồi? Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Mắt anh ta thật sâu và đẹp. Trong mắt còn phản chiếu vô số ánh sáng, làm người ta hăm sâu trong đó.

Về sau Mạc Tu Nghiêu khi biết chuyện này, thật muốn tát cho mình vài cái. Chính anh vẽ đường cho hươu chạy. Tạo khung cảnh lãng mạn cho người ta tỏ tình vợ anh....Nhục Băng thì cười lâm lâm: “Ai bảo anh ngu...”

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hi tiểu sư muội!

7 giờ sáng, sân bay quốc tế.

Nhược Băng lê xác ra sân bay, bộ dáng mệt mỏi. Sau ngày hôm đó chỉ còn hai ngày.

Một ngày Nhược Băng nằm trong bệnh viện, cũng may cánh tay không có gì đáng ngại.

Một ngày sau dành hết tâm tư viết nhạc, tận hai giờ sáng mới xong.

Nhược Băng lẩm bẩm: “Mệt chết bà đây rồi.”

Từ hôm đó đến giờ tên đó như bốc hơi vào không khí vậy- một tin tức cũng không có. Cô tự giấu mình, mong chờ gì ở người ta chứ?

Bây giờ mới nhớ, tên thật của anh ta cô còn không biết? Mọi quan hệ này mỏng manh đến mức nào chứ?

Anh ta là con gió mát nhưng là của bầu trời bao la ngoài kia, không phải của cô. Anh ta chỉ lướt ngang qua mà thôi!

Mộng ảo cũng tốt, ít ra có thể giữ lại những hồi ức tốt đẹp. Đã đến lúc phải tỉnh mộng rồi...

Bạch Khánh Chi vẫy vẫy cánh tay.

“Nhược Băng, đến đây!”

Cô cũng gật đầu chào lại Bạch Khánh Chi. Mọi người đã đến đông đủ, đến lúc rồi. Trung Quốc, Thiểm Tây ta đến đây!

.....

Trên máy bay hạng A.

Bởi vì Lưu Huy lấy lý do “bồi dưỡng tình cảm” nên các thành viên của nhóm ngồi cạnh nhau.

Lạc Doanh Doanh khuôn mặt ngây thơ hỏi thăm:

“Nhược Băng à, nghe nói đêm qua cô mới gửi nhạc phổ cho anh quản lí. Còn mấy ngày qua biệt tăm tung tích, haizz, tôi thật tò mò không biết cô đem đến cho chúng tôi bất ngờ gì.”

Gân xanh nổi trên trán Nhược Băng, nói nhiều thế không biết? Để yên cho bà đây ngủ không được à?

“Đây là trách nhiệm của tôi.”

“Tôi chỉ mong cô sẽ không làm mọi người thất vọng thôi! Chúng ta cũng không thể bụng đói ăn quàng được.”

Bạch Khánh Chi lên tiếng, khoe môi tạo thành nụ cười trào phúng:

“Cô lo cho bản thân cô đi kìa, theo tôi thấy hình tượng của cô cổ trang sẽ như thế nào nhỉ? A, nữ phụ bánh bèo nai tơ hả?”

Khuôn mặt Lạc Doanh Doanh méo mó, vắn vẹo, chữ “Cô....” lặp lại liên tiếp.

Lạc Phi Tuyết ở đâu bỗng đứng lên tiếng:

“Nghe nói MV lần này sẽ có đại minh tinh người Mỹ gốc Hoa tham gia đó.”

Mặt Lạc Phi Tuyết ửng hồng, sùng bái nói tiếp.

“Nolan đó, người được mệnh danh là ảnh đế trẻ tuổi nhất Hollywood.”

Khi nghe cái tên Nolan, cảm giác quen thuộc bủa vây nhưng cô không lí giải được vì sao.

Mọi người đều có vẻ kích động hưng phấn, được hợp tác với ảnh đế đó. Riêng Nam Cung Y Nhiên thần sắc vẫn bình tĩnh, tựa như mọi việc đều không liên quan tới cô ta. Nhược Băng tò mò không biết đại nhân vật phong ba đến nhường nào mới lọt được mắt xanh của người đẹp.

.....

Bởi vì quản lí bất ngờ nhận được tin tức ảnh đế sẽ đến cùng thời gian với họ. Thế là một đám người mang theo nụ cười trên môi đứng đợi ảnh đế đại nhân.

Lúc này vang lên giọng nói hưng phấn của Luru Huy.

“Đến rồi, đến rồi! Nam chính trong MV lần này, Nolan.”

Bởi vì Nhược Băng đang ngồi ghế, phía trước lại có người che nên không nhìn thấy vị ảnh đế truyền kì kia. Hàng loạt tiếng thét chói tai.

“Aaaa....”

“Thần tiên ơi, chọc đùi mắt chó của tôi đi..”

“Ôi được nhìn nam nhan của ảnh đế ngoài đời, thật sự quá đẹp trai..”

Luru Huy quay lại nhìn.

“Kích động gì chứ? Các cô muốn đám fan lấy thịt dè chết chúng ta à?”

Cũng đúng thôi, nghe đồn anh ta có một lực lượng fan girl hùng hậu bậc nhất showbiz đó. Mà sắc mặt Luru Huy nhà anh chả kích động bỏ mẹ ra, chửi ai chứ..

Nhược Băng đứng dậy nhìn xem vị ảnh đế đó đẹp trai đến nhường nào thì giây tiếp theo cả người cô như bị sấm sét bổ thẳng xuống đầu.

Người kia là...

Kính bản to che quá nửa khuôn mặt người này nhưng dù có chết cô cũng không quên được.

Tại sao lại là đại sư huynh!!!!

Mái tóc được nhuộm đỏ, ăn mặc tùy ý với quần jeans, áo sơ mi, một tay nhét trong túi quần, Lục Khinh Trần tùy ý đứng đó nhưng mỗi động tác của anh mang theo sự khí phách, cuồng ngạo.

Anh giờ tay về phía Nhược Băng, nở nụ cười xấu xa.

“Hi, baby.”

“Aaaaaa....phát điên mất rồi!”

“Giết tôi đi, nãy anh ấy nhìn về phía tôi phải không?”

“ nằm mơ đi, chồng ơi em ở đây.”

Luru Huy mất ba trâu chín hổ mới giải tán được đám người kia.

Đờ cờ mơ, rõ ràng là nhắm vào cô mà!!!! Đoạn sau huynh ấy có nói khẩu hình bốn chữ “Hi, tiểu sư muội.”

Sao đại sư huynh lại không về cùng với sư phụ chứ?

Trọng điểm sao đại sư huynh là ảnh đế từ khi nào? Có quay một cái MV thôi mà, có để bà đây sống hay không? Lão thiên ơi...

Xin lỗi hôm qua có việc không báo trước TT hôm nay ta sẽ đăng 3 chương a ^^

Cầu yêu thương a ~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Tôi với đại sư huynh cưới trường tắm sông cùng nhau cơ

Bởi vì sợ bạo loạn nên Lục Kinh Trần đi trước. Đoàn làm MV cũng lên xe chuyên dụng làm phim tiến về khách sạn.

Trước khi đi, anh dành cho Nhục Băng ánh mắt thâm ý sâu sắc. Cô nàng nào đó tìm giật thót, ánh mắt này của đại sư huynh, tuyệt đối không tốt lành!!!!

Lưu Huy mở tiệc “tây trần” tất cả mọi người đều phải tham gia.

Tây trần cái lông gì chứ? Còn màu mè, thực chất là bữa tiệc ra quân thôi!!! MV còn chưa quay tiệc con khi ý.

Kì thực chỉ có mình Nhục Băng khóc trong lòng. Những người khác đương nhiên vui vẻ lên mặt rồi, được hít chung một bầu không khí, ăn chung một bàn với Lục ảnh để đó, phải nói là ngàn vàng khó mua.

Lưu Huy giới thiệu từng thành viên trong nhóm nhạc cho Lục Kinh Trần.

Mọi người đều chào hỏi xã giao. Đặc biệt là Lạc Doanh Doanh và Lạc Phi Tuyết một bộ dáng si mê đến điên cuồng.

Lục Kinh Trần cười chơi mắt- chỉ riêng Nhục Băng biết trong nụ cười đó có cần bao nhiêu đao kiếm.

“A, mới chỉ có bốn người, tôi nhớ không nhầm thì nhóm có năm người ha?”

Lưu Huy đưa mắt nhìn khắp nơi, góc khuất đằng xa một cô gái nhỏ đang ngồi đó, anh ta có cảm giác cô chỉ hận không thể biến mình thành không khí, vậy tay gọi:

“Nhục Băng đến đây nào, qua chào hỏi nam chính cùng quay MV với chúng ta lần này nào.”

Chào em gái anh!

Anh ta có cầu nhân kim tinh hà? Thế mà cũng nhìn thấy cô.

Kì thực trên thế giới có một loại người, dù có thu liễm khí tức bản thân lại thì vẫn chói lóa như thường- mà cô chính là loại người đó, chỉ cần một cái liếc mắt cả đời khó quên.

Lục Kinh Trần nhếch môi cười như có như không.

“Không phải tôi đẹp trai quá nên cô sợ chạy đó chứ?”

Mọi người đều cười phụ họa theo, Bạch Khánh Chi hòa theo Lục Kinh Trần.

“Nhục Băng à? Sao mình không biết cậu lại hám trai như vậy?”

Người khác cũng nhao nhao lên: “Cũng khó trách a, ai bảo Lục ảnh để soái như vậy làm gì chứ.”

“.....” các người muốn tôi tự sát ngay tại đây để bảo toàn khí tiết hả? Tôi còn chưa nói câu nào đâu.

Nhục Băng định lực phải nói là cực lớn, không thời gian ngăn khỏi phục sắc mặt như bình thường, mỉm cười hoàn mỹ.

“Chào Lục ảnh đế, rất vui được hợp tác với anh.”

“Chào cô.” Lục Kinh Trần đưa tay ra bắt tay cô.

Khoé miệng Nhục Băng co rút, ai muốn bắt tay với đại sư huynh chứ? Sư phụ, người ở đâu? Tôi giải thoát đồ nhi a ~

Nhưng theo phép lịch sự tối đa, cũng không thể để anh ta mất mặt trước đám fan girl nào tàn được, Nhục Băng “phong độ” bắt tay.

Lục Kinh Trần suýt quên cái gọi là ga lăng, quân tử động khẩu không động thủ rồi!!! Con nhóc này cư nhiên dám bóp tay anh. Còn định bóp nát xương tay nữa chứ!!!

Lục Kinh Trần cố giữ bộ dáng đẹp trai khí chất không so đo, giờ tay xoa đầu Nhục Băng.

“Tiểu sư muội, lâu rồi không gặp.”

Fuckk cả nhà anh!!! Con hàng này không lẽ tính khai ra mối quan hệ của họ?

Quần chúng xung quanh tò mò, đủ mọi ánh mắt nhìn cô, ăn tươi nuốt sống có, tò mò có, ghen tị có, phẫn uất cô, hăm dọa có...

Lạc Doanh Doanh khẽ nói.

“Hai người quen nhau sao?”

Lục Kinh Trần gật đầu phụ họa, giọng điệu hết sức mờ ám.

“Không chỉ là quen không đâu.”

Đại sư huynh muốn giết cô bằng nước bọt đúng không? Đám fan nữ trong đoàn làm MV đang bắt đầu xì xào, phần nộ rồi kia kìa.

Thấy tiểu sư muội nhà mình tức đến nổi hơi thở gấp gấp, ánh mắt loé ra tia sát khí, vị sư huynh “tốt bụng” nào đó mới từ từ nói.

“Bên Mi cô ấy làm hàng xóm nhà tôi một thời gian.”

Người người đều ai oán, vì cái lông gì mệnh của cô ta tốt vậy chứ? Làm hàng xóm nhà anh để nha!

Hừ! Nhược Băng phi nhỏ trong lòng, mới có như vậy các người đã học máu rồi hả?

Tôi với đại sư huynh còn cùng nhau cời truồng tắm sông cơ.

:3 Ai muốn cùng đại sư huynh cời truồng tắm sông không nào?

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đại sư huynh là Tử Qua?

Tuy nói thế nhưng Nhược Băng cũng khề thờ phảo. Cũng may sư huynh không công khai quan hệ của họ. Dù sau này cô có chứng minh được thực lực của mình thì người ta cũng sẽ nói cô dựa hơi anh để Nolan- Lục Kinh Trần.

Lưng áo cô đầm mồ hôi...

Cmm, huynh cố tình dọa bà đây đúng không?

“Ha ha, tôi chỉ may mắn ở cạnh nhà Lục anh để một tuần thôi.”

Nhận thấy ánh mắt giết người từ quần chúng xung quanh, Nhược Băng tự hỏi lòng mình có nói gì sai sao?

Bạch Khánh Chi huých cánh tay cô, khẽ nói.

“Ồ cùng Lục anh để một giờ đã thấy mất ngủ lắm rồi, cậu còn hảnh một tuần.”

Nhược Băng cười trừ cho qua: “Haha, vậy sao?”

Một đồng người vây quanh Lục Kinh Trần hỏi chuyện trên trời dưới đất.

Nhược Băng nhân cơ hội mọi người không chú ý kéo tay Bạch Khánh Chi ra một góc ngồi.

Bạch Khánh Chi nhìn cô, nhàn nhạt nói nhưng vẫn không thể che được sự quan tâm trong từng lời nói.

“Mấy ngày qua cậu đi tìm mỹ nam đến quên trời đất sao? Liên lạc cũng không được.”

“Không có, mình tập trung viết nhạc thôi mà.”

Bạch Khánh Chi ngửi thấy mùi gian tình thoảng qua ở đây, nghi ngờ hỏi: “Có thật không đó? Không phải cậu lén lút hẹn hò với anh chàng soái ca nào đó chứ?”

Nhược Băng nghiêm túc giơ tay lên: “Mình thề không có lén lút hẹn hò cùng ai hết.”

Tất nhiên cô không có rồi! Mối quan hệ giữa cô và tên khốn kia không tính là hẹn hò nha! Còn mỗi lần gặp Triệu Tử Hiên là y như rằng thập tử nhất sinh, Nhược Băng quan ngại sâu sắc, không biết anh ta có phải sát khí quá nặng hay không, chứ đừng nói đến hẹn hò.

Ngồi tâm sự thêm với Bạch Khánh Chi một lúc, bụng dưới truyền đến cơn đau, Nhược Băng đi ra ngoài trước, đến cửa toilet cứ nhiên thấy kịch hay nha!!!

Lạc Doanh Doanh khuôn mặt đỏ bừng e thẹn: “Lục ảnh đế, em hâm mộ anh đã lâu.”

Bên kia đại sư huynh không phản ứng gì, cười cười. Lạc Doanh Doanh tiếp tục: “Em có thể gọi anh là Kinh Trần không? Ngay cả trong mơ em cũng mong được gặp anh dù chỉ một lần.”

Lục Kinh Trần: “Cho nên?”

Lạc Doanh Doanh khoé mắt đã long lanh vài giọt nước. Phải nói là kĩ thuật của cô ta rất tốt, Nhược Băng cho ngàn like. Khóc không quá to, nước mắt không rơi nhiều dễ gây ác cảm cho người khác mà vừa đủ.

“Anh vẫn không hiểu tâm nguyện của em sao?”

Lục Kinh Trần nhướn mày, có vẻ anh đã hết kiên nhẫn: “Gặp tôi cô cũng gặp rồi, tôi chẳng phải giúp cô hoàn thành tâm nguyện rồi à?”

Lạc Doanh Doanh không chịu nổi sắc mặt lạnh lùng đó, luôn miệng: “Anh, anh...” Rồi chạy ngay đi.

Không biết hôm nay đại sư huynh bị trúng độc chứ? Mọi khi ở tổ chức đối với các em gái đại sư huynh vẫn từ tế ga lăng lắm cơ mà, hôm nay uống nhầm thuốc?

“Còn muốn đứng đó xem kịch miễn phí?”

Ờ ờ ờ ờ, đại sư huynh phát hiện ra rồi, ra thôi...Cô gái mái tóc dài ngao nghễ bước ra, chiếc cằm nhỏ tinh xảo ẩn dưới mái tóc đen dài tạo thành đường cong tuyệt vời.

“Đại sư huynh à, thật không biết thương hoa tiếc ngọc nha!”

“Tiểu sư muội, tiền.”

Nhược Băng ngó người, cô nhớ mình không nợ đại sư huynh một xu nha!

“Phí xem kịch.”

Lục Kinh Trần tiến lại gần Nhược Băng, tay nâng cằm cô lên: “Tiểu sư muội à, nam chính đẹp trai như thế, muội muốn quýt tiền hả?”

Nhược Băng: “Con mẹ nó, Lăng Siêu Thần, anh thêm tiền đến phát điên hả?”

Lăng Siêu Thần là tên trong tổ chức của đại sư huynh, lấy tên này, ai đó tự kiêu mình siêu như thần. Còn nó có ý nghĩa sâu sa gì hơn thì Nhược Băng chịu.

Lục Kinh Trần quả thật đang vô cùng bức bối trong lòng, khi này lạc Doanh Doanh cũng là nằm vùng. Khoảng một tuần trước, trơ mắt nhìn tiểu sư muội yêu quý của mình kết hôn với người khác mà chính bản thân anh lại bại trong tay kẻ đó. Dù tên đó dùng biện pháp hèn hạ nhưng anh đã thua.

“Đương Tiêu là ai?”

Nhược Băng: “Hả?”

Lục Kinh Trần: “Lúc trước ta nhìn thấy muội đứng top1 trong phong thần bảng, nhìn ra thì id Mạt Mạt.”

Nhược Băng khiếp sợ lùi về phía sau: “Đại sư huynh là Từ Qua?”

^^ 3 chương theo lời hứa a ^^

Câu yêu thương 3

#uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nguyệt khuất vân (trăng lấp sau mây)

Lục Kinh Trần về mặt uỷ khuất:

“Xin lỗi tiểu sư muội, để muội rơi vào tay tiểu tử họ Dương đó.”

Lời vừa nói, Lục Kinh Trần nhận ngay cú đấm vào mặt, không lẽ tiểu sư muội giận anh vì để muội ấy rơi vào tay kẻ khác sao? Vì thế anh không né, để mặt tiểu sư muội trút giận.

“Ờ cờ mờ, Lục tiện nhân này!”

Trên trán Lục Kinh Trần nảy lên vài vạch đen, tiểu sư muội kêu hấn là Lục tiện nhân?

“Tiểu sư muội là lỗi của ta.”

“Hôm nay không đánh anh cha mẹ không nhận ra, bà đây đổi thành họ Lục được rồi!”

Nếu không phải vì tiến độ quay MV, Nhược Băng đã cho đại sư huynh nằm viện nửa tháng rồi! Cmn, không tại huynh ấy thì cô tự nhiên không dám lên game vì tiểu mỹ nhân Mặt Mạt kia à? Cay đến học máu rồi!

Bên kia Lục Kinh Trần oan ức vô cùng, không hiểu tại sao tiểu sư muội ra tay tuyệt tình thế, đánh toàn chỗ hiểm nhưng người ta nhìn vào đều không thấy.

Chờ một lúc khi Nhược Băng đã nguôi giận, Lục Kinh Trần mới khom người, khẽ nói vào tai cô:

“Tiểu sư muội yêu dấu à, bớt giận đi, không sẽ nhiều nếp nhăn già sớm đó.”

Nhược Băng như bị điện giật, né xa cả mét:

“Tránh xa ra.”

Nhờ thánh ân của đại sư huynh mà chỉ số “thù hận” của cô đã lên level max.

Lục Kinh Trần nghiêng ngẫm sâu sa: “Tiểu sư muội không muốn hỏi lý do ta đến đây sao?”

“Đương nhiên tới nhìn ta rồi, bản cô nương xinh đẹp khả ái người gặp người nhớ, hoa gặp hoa nở mà.” Nhược Băng vênh mặt tự sướng. Trước mặt đại sư huynh khiêm tốn có ích à?

Về mặt Lục Kinh Trần khinh bỉ như kiểu vừa nghe chuyện cười nhất thiên hạ: “Sao bằng ta được, tiểu sư muội có thấy vẻ kích động của các em gái ngoài kia không?”

Nhược Băng cười ha hả, ngạo nghễ nói: “Đề bà đây giả trai xem, đom đóm đòi so với mặt trăng à?”

Lục Kinh Trần biết so về độ vô sỉ phải chạy theo tiểu sư muội mấy con phố nên trực tiếp chịu thua vào chủ đề chính.

“Ân Ân mất tung tích ba tháng rồi.”

Nhược Băng: “Cho nên sư phụ giao huynh nhiệm vụ tìm tứ sư muội?”

Lục Kinh Trần gật đầu: “Ta tìm tung tích đến Thiểm Tây Trung Quốc thì mất dấu vết. Vừa hay Mạc thị đề nghị hợp tác MV mới nên ta nhận lời.”

Nhược Băng: “Tứ sư muội mất dấu vết ở đâu?”

Lục Kinh Trần suy tư một lúc, nhân nhặt mở miệng: “Phía bắc núi Ly Sơn, nếu ta đoán không nhầm thì có liên quan tới vụ đào mộ Tần Thủy hoàng.”

Trông nết Nhược Băng co rụt, kích động, bàn tay của cô run lẩy bẩy nhưng nhanh chóng được giấu ra phía sau, không để đại sư huynh nhìn thấy.

“Nhiệm vụ tìm tứ sư muội giao cho ta được không đại sư huynh?”

“Tiểu sư muội, muội...”

Về kích động của Nhược Băng đã lọt vào tầm mắt Lục Kinh Trần. Bề ngoài Lục Kinh Trần cả phát cả phơ, không màng mọi thứ, kì thực loại người này nội tâm hết sức kín đáo.

Nhược Băng nhìn thẳng Lục Kinh Trần, đôi mắt trong veo như ánh trăng tỏ chín tầng mây.

Ánh trăng miên man soi rọi bóng dáng nhỏ bé của người con gái.

Giờ phút này.

Gió thổi, trăng lấp sau áng mây, trời đất bỗng dung tối mịt mù.

Khoảnh khắc ấy.

Lục Khinh Trần mấp máy môi, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Tiểu sư muội, hận thù trong quá khứ không thể bỏ qua sao?”

Nhược Băng trầm mặc, một lúc sau mới đáp:

“Có những việc không nên làm, có những việc nhất định phải làm. Mối hận thù này khắc sâu vào xương tủy không thể tiêu tan được. Con đường ta đã đi, chết không hối hận!”

Bóng lưng cô thẳng tắp, kiên cường. Gió thổi lướt qua tóc cô mang theo hận thù, cắn phẫn ngút trời.

Ánh mắt cô vừa lạnh lẽo, vừa nóng bỏng, giống như mạn đà châu sa bị thiêu trong lửa đỏ, tan ra sát khí và tử khí chôn âm phủ.

Lục Khinh Trần bất giác giơ tay lên không trung, vốn định vén tóc mai Nhược Băng. Sau cùng vẫn là không làm được. Dừng sức ôm cô vào lòng, khăn khăn nói:

“Tiểu sư muội đừng luôn quật cường như thế. Nếu mệt mỏi quá hãy đến đây, vòng tay đại sư huynh luôn rộng mở.”

Hơi ấm này, câu nói này của đại sư huynh, Nhược Băng bỗng dung rơi lệ. Nhưng ánh mắt cô càng kiên định, bàn tay siết chặt...

Trong góc khuất đằng xa, Lạc Doanh Doanh nấp trong đó, chưa hề rời đi, ánh mắt đỏ ngầu.

“Dương Nhược Băng, là cô động đến đồ của tôi. Đừng trách tôi vô tình.”

Lạc Doanh Doanh đứng dậy, cất điện thoại vào trong áo, khôi phục vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên, lẫn vào trong đám đông...

^^

Yêu thương ta đi a ~ thiếu thốn tình thương TT

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nhìn trộm mỹ nam tắm

Phòng hoá trang

Nhược Băng thay đồ, dựa theo phân vai của Lưu Huy- kiêm đạo diễn MV lần này thì trang phục của Nhược Băng màu trắng tinh khiết.

Cô được hoá trang thành hiệp khách giang hồ, tóc đuôi ngựa buộc cao, khí chất ngời ngời, tuấn lãng bức người.

Nhược Băng đóng phân đoạn lúc nữ chính mới xuyên không đến Tần quốc, nữ phản nam trang để tiện hành động.

Lưu Huy ban đầu lo lắng Nhược Băng quá xinh đẹp sẽ không phù hợp với hình tượng này nhưng thật không ngờ cô lại chuyển tông hợp như thế, anh ta hết sức hài lòng, ân cần dặn dò:

“Nhược Băng à, lúc nữa cô thoải mái lên nhé! Đây là phân đoạn nữ chính Sở Ly lần đầu gặp nam chính Tần Dạ Bạch. Bản chất xuyên từ thế kỉ hai mươi mốt, lại hiểu nhầm Tần Dạ Bạch là nữ nhân nên Sở Ly đem lời trêu ghẹo. Cô càng lưu manh, vô lại càng tốt, không cần giữ hình tượng làm gì.”

Đúng lúc này Lục Khinh Trần từ phòng hoá trang đi ra, mọi người đều đơ người, Nhược Băng cũng kinh ngạc không thôi!

Gia hoá sư huynh này cư nhiên thật biết cách quyến rũ người khác. Trường sam màu đỏ rực rỡ, mặt mày như hoa, tóc dài ngang lưng, trên trán còn điểm

một vết chu sa màu đỏ- yêu nghiệt cực điểm. Quả thật xứng danh “Đệ nhất mỹ nam cổ đại”

Lục Kinh Trần thấy tiểu sư muội nhà mình thoáng ngẩn người, ghé sát vào người Nhục Băng, mở miệng đắc ý:

“Đại sư huynh anh tuần bức người làm tiểu sư muội mê mẩn hả?”

Nhục Băng khinh bỉ nói: “Như gái lầu xanh, màu đỏ loè loẹt diêm dúa.”

Lục Kinh Trần: “Muội quá đáng, ăn hiếp mỹ nam tử a.”

Nhục Băng nhếch miệng tự tin nói: “Đại sư huynh yên tâm, phân cảnh đầu này, toàn là muội trêu ghẹo chà đạp huynh.”

Phân đoạn của Lạc Doanh Doanh ở phía sau Nhục Băng, nhìn thấy hai người bên kia thì thầm âu yếm to nhỏ, gương mặt vốn đã trang điểm đẹp đẽ của Lạc Doanh Doanh lúc này trở lên méo mó, dữ tợn vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Đương Nhục Băng...”

Lạc Phi Tuyết từ đầu bước ra, cười cười: “Cô tưởng mình là thiên kim ở Lạc gia hả?”

Lạc Doanh Doanh tiến lên phía trước, đẩy ngã Lạc Phi Tuyết, kiêu ngạo nói:

“Tôi đường đường là đương kim tiểu thư Lạc thị còn cô là cái thá gì? Ha? Đứa con ngoài giá thú? Mẹ cô chỉ là con hồ ly tinh phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.”

Lạc Doanh Doanh sắc mặt khê biến, song bình thân nói:

“Mẹ tôi làm được hồ ly tinh thì phải trách mẹ cô quá kém đi. Cao quý hả? Chẳng phải bây giờ vị trí của cô cũng ngang tôi đó thôi!”

.....

Các em gái ở trường quay xôn xao.

“Oaaaaaa...”

“Xem kia, Lục ảnh đế cời trần, cơ bụng sáu múi kia.”

“Ôi...tôi học máu mồm mắt, Lục ảnh đế quyến rũ chết, muốn lên giường với ảnh đế quá! Không, chỉ cần sờ thôi cũng được.”

“Cô kích động gì, có sờ cũng không phải cô được sờ đâu!”

“Tức chết tôi rồi!”

Lưu Huy giờ tay ra hiệu mọi người im lặng, sau đó hô to: “Chuẩn bị phân cảnh một, bắt đầu.”

Gió đêm lạnh lạnh mang theo hương quế nhàn nhạt cuối thu cộng với hương cúc thoang thoang.

Sở Ly hít một hơi thật sâu, chậm rãi bước vào đình viện. Hôm nay đến nơi này, nàng phải thu thập một số tin tức, bước chân nàng nhẹ nhàng dừng lại hồ nước phía trước.

Xa xa hơi nước bốc lên như sương khói, lượn lờ trên mặt nước.

Tàn Dạ Bạch tựa người vào bậc thang bằng ngọc, thân thể ngâm trong nước, tóc đen dài xoả tung phía sau lưng, trên da thịt trắng như ngà kia, đọng lại nhiều giọt nước trong veo, mặt hơi hơi phỉm hồng, trong hơi nước mờ ảo, từng giọt từng giọt từ từ chảy xuống,

Cảnh trí như vậy, tuy chỉ nhìn được từ sau lưng cũng khiến người ta kinh diễm không thôi...

“Người đến là khách sao không đi ra?”

^0^ ta cũng thích rình mỹ nam tắm(((

Ủng hộ ta đê:3 hôm nay ra ba chương nè □□□□

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Ác bá cường đoạt tiểu bạch thỏ

Giọng nói trong suốt cộng thêm gió thoảng qua tai thật khiến người ta khó phân nam nữ. Người trong nước kia một thân hồng y ướt sũng. Cũng kìa lạ nha, tắm không cởi đồ sao?

Sở Ly neho mắt nhìn người đằng xa.

Ánh trăng dịu dịu, mờ mờ tỏ tỏ dung nhan người kia.

Sở Ly sống qua hai kiếp, tự nhận bản thân là đại mỹ nữ nhưng nhìn người kia cũng phải ngả mũ.

Mái tóc đen không bị nước vấy bẩn, tùy ý để sau ót, không gây ra chút trời buộc, lộ ra vẻ phóng đảng, hào sảng, nếu người bình thường để tóc tùy ý như vậy có lẽ sẽ rất lộn xộn, nhưng trên người hắn, không hiểu sao lại không có cảm giác này, phảng phất mọi chuyện nên như vậy mới đúng.

Một đôi mắt hoa đào mê người nổi bật trên khuôn mặt hắn, lại khiến mọi người ngạc nhiên chính là đôi con ngươi tinh khiết màu xanh da trời kia, sâu như biển, tinh khiết như nước trời, nhưng lại ẩn đầy vẻ tà mị, đuôi mắt có chút cong lên khiến hắn trông rất đa tình, khóe miệng nhếch lên một đường cong như ẩn như hiện vô cùng hấp dẫn người.

Sở Ly buộc miệng thốt lên: “Đẹp quá, khuynh nước khuynh thành.”

Tần Dạ Bạch khở sở trong lòng, người ta khen hắn ngọc thụ phong lâm, hồng y che trời- chưa có ai nói hắn khuynh nước khuynh thành, từ này không phải dùng cho nữ nhân sao? Thôi thì hắn cứ thuận nước đẩy thuyền vậy.

“Vị công tử này đêm hôm khuya khoắt, có việc gì sao?”

Sở Ly vuốt cằm tà tà cười: “Hôm nay trăng thanh gió mát, ta tìm cô nương nói chuyện phong lưu không được sao?”

Tần Dạ Bạch đưa mắt quan sát nữ nhân to gan lớn mật dám xông vào tầm điện của hắn- còn nhận nhầm hắn là nữ. Đừng tưởng nàng phần nam trang hắn không nhận ra...

Nàng kia y phục trắng hơn tuyết, phát phơ trong gió, tay áo bào trắng tung bay, tạo ra cảm giác đẹp đẽ như ảo như mộng. Mái tóc đen như mực, sợi dây cột màu trắng như lẩn vào mái tóc đen. Đứng im lặng, thân nhiên dưới tán cây, cả người như ẩn dưới ánh trăng bàng bạc.

“Cốc chủ có lệnh, bằng mọi giá phải bắt được người đó, nhanh qua phía bên kia.”

Trong phút chốc Sở Ly đạp chân, nhanh chân về phía Tần Dạ Bạch, tay ôm “mỹ nhân” trong ngực.

Phía bên kia nhanh chóng chạy sang một tốp người áo đen, thân thủ nhanh như chớp.

Tần Dạ Bạch muốn nói gì đó, đột nhiên không thốt ra được. Hắn bị người ta cường hôn.

Dưới góc độ của máy quay, đôi nam nữ hôn nhau nồng nhiệt- duy chỉ hai đương sự biết, đây là hôn giả nha.

“Thì ra chơi trò uyên ương hồ điệp. Chúng ta đi, sang hướng khác nhìn xem.”

Lúc này Sở Ly mới rời khỏi môi Tần Dạ Bạch, chép miệng:

“Ngọt, ngọt...”

Tần Dạ Bạch cau mày: “Ngươi cút khỏi ta.”

Sở Ly bày ra bộ dáng thương tâm, nói: “Nương tử, hiện tại nàng ở trong lòng ta, vậy mà còn nỡ nói lời thương tâm như vậy. Tên của ta là Sở Ly, gọi ta là Sở Ly ca cũng được, nương tử cần phải nhớ rõ, nếu lần sau lại quên, vì phu lại phải thương tâm rồi.”

Tần Dạ Bạch hắn sống hơn hai mươi năm, chưa từng gặp nữ nhân không biết xấu hổ thế này, đẩy nàng sang bên kia, trên mặt không nhịn được hiện lên một tầng đồ ỉm.

“Ta không phải nương tử của ngươi.”

Sở Ly nhìn Tần Dạ Bạch, bày ra bộ dáng thâm tình nói:

“Ai da, mỹ nhân này, động chạm ta cũng động rồi, nàng ngại gì chứ? Lại đây vi phu bồi nàng nào.”

“Cắt.”

Ngay cả khi Lưu Huy hô “cắt” mọi người vẫn chưa hết ngỡ ngàng, kích động không thôi!!!!

Họ muốn xem tiếp cảnh Sở Ly ca phụng bồi tiểu nương tử Tần Dạ Bạch mà, thật giống ác bá cường đoạt tiểu bạch thỏ, huhu bắt đền đạo diễn...

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đường vào mộ thất đế vương

Gần địa phận núi Ly Sơn, Thiểm Tây, Trung quốc.

Ánh trăng bàng bạc lãnh lẽo xuyên qua từng tán cây khiến người ta lạnh lẽo sống lưng.

Nhược Băng đứng trước cái hố sâu, cỏ mọc um tùm. Nếu không phải nhờ tấm da dê cổ mà kẻ sau lưng gửi cho cô thì có ba đầu sáu tay cũng không tìm được.

Lăng mộ Tần Thủy hoàng đến tận bây giờ vẫn chưa khai quật xong lớp vỏ ngoài- chứ đừng nói sâu bên trong địa cung. Chờ đám khảo cổ học đó khai xong, chắc lúc đó Nhược Băng cũng thành đồng xương trắng mất rồi.

Nhược Băng buộc chắc dây thừng vào tảng đá to bên cạnh, men theo hố xuống bên dưới.

Để thuận tiện hành động, Nhược Băng mặc bộ đồ da bó sát cơ thể, ôm lấy từng đường cong hoàn mỹ của cô.

Càng xuống sâu, càng lạnh.

Trước đây mỗi lần đạo trộm mộ, Nhược Băng đều đi cùng tứ sư muội- Thiên Ân. Cô gái này có thiên phú về đồ cổ còn khả năng y thuật tuyệt đỉnh, đi với tứ sư muội- không lo chết.

Lục Kinh Trần đã dẫn dò hai người đi cùng. Nhưng đây là ân oán của riêng cô- cũng đã giao kèo với kẻ đằng sau kia là phải giữ bí mật. Quy tắc làm người đầu tiên phải giữ chữ tín! Lối đi này chỉ có một bản vẽ, đại sư huynh tuyệt đối không vào được.

Xuống khoảng chừng hai mươi mét, chân Nhược Băng cũng đã chạm được tới đất.

Nhược Băng lấy đèn pin ra soi, bốn bề là tường kín mít- không hề có lối đi tiếp theo.

Nhược Băng đặt balo xuống, lấy chai rượu, đổ vào bức tường vài giọt.

Bức tường kiên cố phía trước bắt đầu sùi bọt, sau đó tự động tan chảy dần, mở ra con đường nhỏ đủ một người đi phía trước.

Rượu hay nói một cách khác là rượu etylic, công thức hoá học là C₂H₅OH, dùng để lên men dấm chua. Đây là phương pháp cổ truyền, cách phá giải đương nhiên giới đạo mộ cấp cao sẽ lưu truyền, dùng đất sét, lòng trắng trứng, vôi, đá trộn lẫn vào với nhau tạo thành bức tường này. Thứ này còn rắn hơn cả bê tông, dùng biện pháp mạnh sẽ chỉ khởi động cơ quan ngầm bên trong mà thôi, tuyệt đối chết không có chỗ chôn.

Tuy nhiên vạn vật tương khắc lẫn nhau, có độc ắt có thuốc giải, cái thứ này tuy cứng nhưng gặp dấm ăn sẽ tự động tan ra. Chỉ cần đổ một ít bức tường sẽ tự tan dần.

Đi qua khe nhỏ bức tường kia là một dãy đá cẩm thạch.

Nhược Băng thật muốn chửi thề, cmm, Thủy hoàng để à? Có nhất thiết phải xa xỉ thế không? Chỉ là một mật đạo đi vào thôi mà lát đá cẩm thạch rồi. Không khí càng ẩm thấp hơn, âm khí càng nặng nề.

Nhược Băng ngừng đầu thì nhìn thấy bức bích họa hình dáng thân người đầu trâu quái dị khắc trên vách đá, ánh đèn mờ mờ khiến bút pháp sống động trở nên rùng rợn hơn, cả những văn tự cổ xưa...

Đáng tiếc, cô không học chữ cổ, mấy thứ này e chỉ có tứ sư muội giải được.

Lối đi sâu hun hút, ánh sáng chiếu không tới điểm cùng. Nhược Băng hít một hơi thật sâu, đã đâm lao thì phải theo lao rồi!

Đi khoảng một giờ, phía trước chia làm hai ngã rẽ, đều có hai tấm biển chỉ đường.

Đờ cò mò, nó giống hệt nhau đấy!

~~ Đêm khuya thấy run run!!!!

Cầu ôm ấp, an ủi a ~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Giải cổ mộ: Nơi này hoa trắng cách biệt

Hai lối đi chia thành hai cánh cửa. Trên vòm mỗi cánh cửa có ngọn đèn rọi ánh sáng mờ ảo. Đây là ngọn đèn ngàn năm không tắt trong cổ mộ. Nhược Băng không nhầm thì thứ chất lỏng màu xanh nhạt kia chính là nguyên nhân lửa cháy mãi. Có người vì tò mò động vào nó mà bị phân huỷ cả người...

Theo sử kí Tư Mã Thiên ghi lại thì dầu này là dầu cá nhân ngư!

Ngọn đèn này có kết cấu hai tầng, khoang chứa bên trong đồ đầy dầu thấp, bắc đèn được ngâm trong giấm, tầng ngoài chứa nước, có tác dụng làm mát dầu.

Người xưa quả thật sức phát minh kinh khủng. Bởi lượng dầu được thắp không phải tiêu hao nhanh do đốt cháy nhiều mà chủ yếu do bay hơi.

Ngoài ra bắc đèn được ngâm trong giấm có thể duy trì được mức nhiệt thấp, nước bao bên ngoài giúp dầu không tăng nhiệt.

Nhược Băng tiến lại gần phía bên tay phải trước. Hoa văn ở đây mềm mại, uyển chuyển hơn nhiều so với phía bên ngoài. Nổi bật nhất chính là tảng núi băng được điêu khắc sống động.

Nhược Băng lại bước tiếp sang phía bên kia- cùng y hệt như thế.

Fuck!!!! Thế này thì đi kiểu quái gì?

Phải bình tĩnh, mấy cái lăng mộ này toán đánh đổ người. Nhưng thực sự đều có huyền cơ.

Không một đích đến nào mà không có đường đi- mấu chốt có tìm ra nó không thôi!

Tảng băng?

Đúng rồi! Thành ngữ “bề nổi tảng băng”

Đừng nhìn bề ngoài mà bỏ qua cái sâu bên trong nó.

Bề nổi phải chăng là mặt ngoài, vậy ý của câu này là...

Nhược Băng bình tĩnh từ trong balo lấy ra con dao nhỏ, cạo lớp đá bên ngoài hoa văn tảng băng đó.

Dòng chữ cổ ngữ dần hiện ra.

Cô thật muốn đập nát cái cổ mộ này rồi, cổ ngữ bà đây đọc kiểu quái gì?

A, khoan. Đây là chữ Trung Hoa phồn thể. Chữ phồn thể được dùng ở thời cổ đại, kí tự nhiều hơn, phức tạp hơn cũng khó nhớ hơn chữ giản thể được cách điệu đi.

Tuy nhiên nếu có thể biết chữ giản thể thì từ đó suy ra chữ phồn thể đối với Nhược Băng không hề khó.

“Cánh hoa tàn dưới chân nàng

Phía trước là thiên đường.”

Đây là cánh cửa bên trái.

Nhược Băng tương tự làm với cánh cửa bên phải.

“Gió và nước không thể dập tắt được ánh sáng vĩnh cửu.

Phía trước là địa ngục.”

Ở giữa hai cánh cửa lại là dòng chữ.

“Nơi này hoa trắng cách biệt

Nguyệt huyết lệ

Không hẹn ngày về.”

!!!!!!! Cái cổ mộ quái quỷ gì thế này

Bà đây đi đào mộ chứ không phải giải đố đầu hủ.

Nhược Băng lấy chai nước ra uống, không thể vội vàng được.

Cả cổ mộ im lặng đến đáng sợ. Bóng đêm như con quỷ đang giờ móng vuốt, chỉ cần sơ sẩy- vạn kiếp bất phục.

Chọn năm mươi- năm mươi ư? Nhược Băng không tự tin vận may mình tốt như vậy...

Lúc này đây bỗng dung cô nhớ hương ngọc lan thoang thoảng trên người nam nhân kia và đêm hôm đó, lan trắng bay trong gió...

Động mà không động, xa cách như u lan, trong trẻo mà lại lạnh lùng cao ngạo, lại giống như là một tiên nhân không cần thận bị ngã xuống phạm trần, toàn thân như được tắm trong ánh trăng, không có chút tục khí nhân gian nào!

Bỗng nhiên có hơi lạnh từ đầu đến khiến Nhược Băng khẽ rùng mình.

Cô vánh tai nghe gió thổi từ hướng nào.

Quả thật có gió từ cửa bên phải, ứng với câu “Gió và nước không thể dập tắt được ánh sáng vĩnh cửu.”

“Cạch....”

Có tiếng động phát ra từ lối Nhược Băng vừa đi.

Phản xạ có điều kiện cực nhanh, Nhược Băng rút khẩu súng lục từ bên hông ra không đến hai giây.

Khẩu PSS màu bạc loé sáng..

“Là ai?”

Nhược Băng nắm chặt PSS, dù là người hay quỷ- cô cũng không sợ.

Đến đi! Ta phụng bồi người...

~~ phần cổ mộ này khó viết a-.- nên ra hơi chậm..

Ta cũng hơi sợ!!!! Ủng hộ ta đi mà TT

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nguyệt huyết lệ, chúng ta kết hôn đi!

Bên kia vẫn không có động tĩnh.

Nhược Băng từ từ tiến về phía ban đầu.

“Tách...”

Nhược Băng khựng chân lại, hoá ra là nước rơi phát ra tiếng động.

“Cánh hoa tàn dưới chân nàng

Phía trước là thiên đường.”

“Nơi này hoa trắng cách biệt

Nguyệt huyết lệ

Không hẹn ngày về.”

“Gió và nước không thể dập tắt được ánh sáng vĩnh cửu

Phía trước là địa ngục.”

Đều là sử dụng những hình ảnh ước lệ mây gió trăng hoa tuyết núi sông...

Người khác lên muốn ám chỉ điều gì chứ? Cánh hoa tàn rõ ràng đối lập với thiên đường, ánh sáng vĩnh cửu đối lập với địa ngục. Tại sao không đối vị trí cho nhau?

Nhược Băng nhìn kĩ một lần nữa, đã có chút manh mối.

Hai dòng chữ hai bên lực đạo rất mạnh, nét chữ thể hiện sự cuồng ngạo, khí phách của bậc quân vương. Nếu cô đoán không nhầm thì do đích thân Tần vương khắc.

Dòng chữ ở giữa mềm mại, dẻo dai, uyển chuyển- đây là chữ do nữ tử khắc lên nhưng không kém phần cứng cỏi, mạnh mẽ, hào sảng- như hiệp khách giang hồ.

Sử sách tương truyền dù trước hay sau thống nhất lục quốc Tần Thủy Hoàng cũng không hề lập hoàng hậu. Hậu cung ba ngàn mỹ nhân chỉ là mây bay.

Có phải là do nữ tử kia không? Nàng ta khắc “hoa trắng cách biệt” là họ không đến được với nhau. “Trăng huyết lệ” trăng máu, nước mắt...Đây là...?

Chờ đã, bút pháp này...là của tứ sư muối. Dù khắc lên đá, có đôi phần khác đi nhưng Nhược Băng chắc chắn nhận ra người cộng sự nhiều năm gắn bó của mình. Cô cảm giác có một bí mật kinh thiên động địa đang chờ hé mở...

“Đi ra.” Nhược Băng lớn giọng nói.

“Nhược Nhược, có phải dù ở nơi đâu em cũng cảm giác ra anh đúng không? Nhớ anh hả cưng?”

Mạc Tu Nghiêu bước ra, một thân quần áo đen tuyền đẹp trai nhưng trên mặt luôn thường trực nụ cười vô lại.

Nhược Băng khẽ nhủ mày, người này sao lại ở đây, còn nữa hình như cô cũng nhớ anh ta thật.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Mạc Tu Nghiêu vịn lại:

“Tôi còn phải hỏi tại sao em lại ở đây đây! Cô mộ này nguy hiểm trùng trùng, em có bản lĩnh đến đâu cũng phải lo cho tính mạng của mình chứ.”

“Anh lo cho tôi hả?”

“Vợ anh anh không lo, anh lo cho ai chứ?”

Mạc Tu Nghiêu tiến sát về phía Nhược Băng, khẽ nhắc cằm cô lên.

“Chuyện lúc trước anh xin lỗi, đừng giận.”

Nhược Băng thô lỗ đẩy mạnh anh ra: “Giận em gái anh ý.”

Mạc Tu Nghiêu giờ tay đầu hàng.

“Bình tĩnh nào mỹ nhân, chờ xong việc này, chúng ta kết hôn đi.”

Nhược Băng khẽ chấn động, con hàng này trong cổ mộ đầu nhúng nước đến phát điên rồi đúng không?

Mạc Tu Nghiêu thấy bên kia không động tĩnh, nghiêm túc nói.

“Lời anh nói tuyệt đối là thật, Nhược Nhược chúng ta kết hôn đi. Cả đời không chia lìa.”

Nội tâm Nhược Băng dậy sóng. Anh ta đây là thật lòng thích cô đúng không? Không phải trêu đùa?

“Chậm đã, tên anh tôi còn chưa biết đâu.”

Về mặt Mạc Tu Nghiêu xẹt qua tia bối rối rất nhanh, song vẫn thản nhiên đáp:

“Nhược Nhược, thoát khỏi đây quan trọng, chờ ra ngoài chuyện gì anh cũng nói cho em được không?”

Nhược Băng mỉm cười tươi như hoa, từ từ tiến gần về phía Mạc Tu Nghiêu, liên tục nhắc lại câu:

“Thật sao?”

Cô đến gần, ôm lấy anh, thì thầm ở tai anh.

“Anh có yêu em không?”

Sau đó là tiếng cười trong trẻo như chuông của Nhược Băng vang vọng khắp nơi.

Mạc Tu Nghiêu ngẩng đầu nhìn trong mắt cô. Hàng mi dài cong cong, đẹp khôn xiết. Dưới bờ mi dài là ánh mắt sâu hun hút- không nhìn thấy đáy.

“Đoàng...”

Tiếng súng phá nát không gian im lặng. Mạc Tu Nghiêu ôm bụng đâm máu, chỉ tay về phía Nhược Băng.

“Em...”

Ánh mắt cô tràn đầy sát khí và u ám tột độ...

Ai đoán ra chuyện tình tứ sự muội không?

:3 mà cho Băng nhà ta bắn Nghiêu cho thích

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hoa ảnh. Có trách do mày động vào người đàn ông của tao

Mạc Tu Nghiêu chỉ tay về phía Nhược Băng, khuôn mặt trắng bệch.

“Tại sao?”

Nhược Băng nhanh như cắt, dùng chân đá mạnh vào người Mạc Tu Nghiêu.

“Còn hỏi bà đây sao à? Hàng giả mãi chỉ là hàng giả. Không nể tình khuôn mặt này, bà đã cho thêm vài phát súng rồi!”

Mạc Tu Nghiêu chấn động, lắc đầu.

“Em nói gì vậy?”

“Hạ màn đi thôi, thích diễn trò với bà đây hả?”

Mạc Tu Nghiêu ho ra búng máu, nháy mắt thay đổi, vẻ mặt dữ tợn, vắn vẹo như quỷ.

“Làm sao mày biết?”

Nhược Băng phui tay, kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống- như một nữ vương cao cao tại thượng.

“Từ lúc đầu tao đã nghi ngờ rồi!”

Mạc Tu Nghiêu lắc đầu tựa như đây là chuyện khó tin nhất thế gian:

“Không thể nào! Làm sao mà...”

“Đúng là mày diễn đạt, không chút sơ hở, tao còn suýt tưởng thật nữa cơ. Nhưng không có bức tường nào không lọt gió. Tao đang đeo mặt nạ da người, làm sao anh ấy nhận ra tao được?”

Mạc Tu Nghiêu- à không phải gọi là Hoa ảnh.

“Vậy mày phát hiện ra tao ngay từ lúc đầu rồi đúng không? Ban nãy...”

Nhược Băng gạt đầu phụ họa, châm biếm nói:

“Đúng rồi, mày khôn hơn chút rồi đấy! Ban nãy tao chỉ thử chơi đùa thêm với mày chút thôi mà!”

Hoa ảnh cười: “Mày khá lắm! Nhưng chẳng qua mày cũng chỉ chết vì tình thôi! Đừng nói với tao mày không động tâm. Lúc nãy có phải mày cũng ảo tưởng, ước ao đây là sự thật đúng không? Nên mày đắm chìm không muốn thoát ra ha hahaha.”

Nhược Băng bồi cho hắn vài cú đá nữa: “Vậy thì sao? Đáng nhẽ ngay từ đầu mày không nên động tới ‘người đàn ông của tao’ mày nhắm to rồi!”

Khi nói xong năm chữ “người đàn ông của tao” Nhược Băng khề giật mình. Cô quả thật chết vì tình sao?

“Mày rút cuộc là thứ gì?”

Hoa ảnh nhàn nhã dựa đầu vào tường: “Sao tao phải nói cho mày.”

Thấy Nhược Băng không nói gì, Hoa ảnh hỏi thêm:

“Hay chúng ta làm giao dịch, đôi bên có lợi.”

Nhược Băng nâng súng, nhắm thẳng vào tim Hoa ảnh, động tác chưa đến một giây.

“Đoàng....”

Cô nhếch mép khinh bỉ:

“Dựa vào mày? Dựa vào việc mày giả mạo người đàn ông của tao?”

!!!!

Năm chữ “người đàn ông của tao” hình như cô nói đến phát quen rồi!!! Phải sửa mới được...

Xong Nhược Băng cười phá lên, đáy mắt lạnh lẽo như mặt hồ phủ băng.

“Tưởng tao không đoán ra à? Mày là ảo ảnh sinh ra từ chấp niệm của con người, tao mà giao dịch với mày sẽ càng lún sâu vào ảo ảnh, cuối cùng chìm trong mộng mị không lối thoát, tan biến nào, trò chơi- kết thúc rồi!”

Khuôn mặt Mạc Tu Nghiêu dần mờ rồi biến mất, không gian xung quanh như thủy tinh dần vỡ vụn.

Tìm Nhược Băng như có thứ gì khề đâm vào, khuôn mặt này, bao giờ cô có thể được ngắm nhìn, được chạm vào anh đây....

Thoát khỏi ảo cảnh, Nhược Băng vẫn đứng trước hai cửa động.

Nếu cô đoán không sai, ảo cảnh này không tự nhiên mà có, chắc chắn cô động vào thứ gì rồi!

A, phải rồi, lúc bức tường kia tan dần, mơ hồ cô nghĩ thấy mùi hương nhè nhẹ, nếu không chú ý sẽ rất khó phát hiện ra.

Có lẽ là nó gây ra ảo cảnh khi này, chờ chờ chờ, số cô lúc nào cũng chớ găm thế!!

Nhưng trực giác nhạy bén cho Nhượng băng biết- trong chỗ tối kia có người.

“Đi ra, không được trách.”

Tầm vài phút sau, tiếng bước chân lại gần...

~~ Mọi người vote cho ta đi mà:(:(có tinh thần up nhanh.

CHương 72 chắc khuya r up ^^ Yêu huynh đệ tỷ muội nhiều 3

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Người tới giả lai bất thiện

Người đàn ông trung niên bước ra, mỉm cười chào Nhượng Băng, vỗ tay nói:

“Không hổ là Trầm Tích Dương, đệ tử mà Trầm lão đại yêu quý nhất, thánh giác thật nhạy bén hơn người thường. Rất hân hạnh được gặp cô, tôi là Cyril.”

Nói đoạn Cyril ra hiệu.

“Còn không ra chào hỏi Trầm tiểu thư, tính mùa rìa qua mắt thợ sao chúng mày?”

Nhượng Băng nhủ thầm, vẻ mặt nghiền ngẫm sâu sa nhìn về hướng đám người kia vào. Một tiểu đội tám người lấy Cyril làm chỉ huy.

“Ra mắt Trầm tiểu thư.”

Nhượng Băng vuốt ve khẩu PSS, nhàn nhã nói:

“A, các người là đạo tặc?”

Cyril gật đầu: “Đúng.”

Ngay lập tức khẩu PSS loé ánh sáng bạc, chìa thẳng vào đầu Cyril.

“Không lẽ người không biết quy tắc đạo mộ hay sao? Các người đi lên sau tôi là muốn không công hưởng lộc? Đến cuối cùng cho tôi một kích trí mạng hử?”

Đám người kia thấy Nhượng Băng chỉ súng vào Cyril, cuống quýt lấy súng ra, một hồi máu tanh sắp sửa bắt đầu...

Cyril giờ tay ra hiệu, lạnh lùng quát:

“Tao bảo chúng mày lấy súng à? Bỏ súng xuống cho tao.”

“Trầm tiểu thư à, ban đầu quả thật chúng tôi có suy nghĩ đó. Coi như chúng tôi mù mắt không thấy núi Thái Sơn. Hay là chúng ta giao dịch đôi bên có lợi đi.”

Nhượng Băng nhếch cằm, cười cười, nụ cười tưởng chừng vô hại mà chứa đầy sát khí trong đó, hôm nay quả thực kì lạ, rất có nhiều người muốn làm giao dịch với cô.

“Giao dịch? Dựa vào cái gì tôi phải làm giao dịch với các người? Mạng của các người nằm trong tay tôi, có tư cách giao dịch với tôi?”

Cyril rất bình thản, không hề sợ hãi, ánh mắt người này nhìn Nhượng Băng làm cô khẽ rùng mình- tựa như lớp mặt nạ da người của cô bị xuyên thấu- vào tận sâu trong linh hồn cô.

Lũ người này là một đám tiểu tặc nhỏ nhoi? Có quý mới tin...

“Đúng là chúng tôi không có tư cách bàn điều kiện với Trầm tiểu thư, tuy nhiên lăng mộ này sâu bên trong còn những gì không ai đoán trước được. Bớt đi một người, chỉ bằng thêm một người, Trầm tiểu thư nghĩ sao?”

Nhược Băng gật đầu, song lại thở dài: “Nhưng ai biết được vào giờ khắc quan trọng các người cần tôi một phút nhớ đòi thì sao?”

Cyril chưa kịp lên tiếng, một cô gái trẻ lên tiếng:

“Nể tình cô là Trầm tiểu thư nên chúng tôi mới không phản kích? Cô nghĩ mình giỏi sao? Nếu không có Trầm lão đại đằng sau chống lưng cô nghĩ bọn tôi sợ cô chắc? Cô là...”

Cyril tát vào má cô ta thật mạnh, giận dữ quát: “Im miệng cho tôi. Chỗ này đến lượt cô lên tiếng.”

Nhược Băng không tức giận, chế giễu nói: “Ha? Vậy tức là cô đang ghen tị không có nơi chống lưng tốt như tôi?”

Bích Ngọc không phục, trợn mắt nói: “Cô...Giới hắc đạo lưu truyền thầy trò các người ân ái...”

Lời kế tiếp còn chưa nói ra, Bích Ngọc đã nhận thêm cú tát trời giáng nữa của Cyril, lực đạo rất mạnh, người cô ta lùi về phía sau vài bước. Nếu không có người đỡ chắc hẳn đã chóng vờ rồi!

Cyril vội quay sang Nhược Băng.

“Trầm tiểu thư, cô đừng để ý. Xem ra nể mặt tôi tha cho cô gái nhỏ này.”

“Chúng ta không tính là quen biết vì cái lông gì tôi phải nể mặt?”

“Khụ...khụ...” Cyril sắc mặt khó xử, đám thuộc hạ bên kia cũng bất bình không thôi, cô gái này quá kiêu ngạo.

“Tôi đảm bảo sẽ không động đến đồ Trầm tiểu thư thích. Chúng tôi cũng sẽ nghe lệnh cô.”

Nhược Băng mỉm cười hài lòng thu súng lại, đừng tưởng tôi khôn biết các người từ đâu đến...

Muốn diễn kịch sao? Muốn cướp đồ của tôi sao? Tôi phụng bồi đến cùng!

“Đi thôi!”

Có người lên tiếng.

“Nhưng có hai cửa đi cửa nào.”

Nhược Băng chỉ tay.

“Bên này đi.”

Cyril là nhân vật vô cùng quan trọng, mọi người ghi nhớ nha =)))

Có bạn hỏi Nghiêu ca có xuất hiện ở đây không, câu trả lời là CÓ!

Hôm nay ra 2 chương a~~ Bù 1 chương hôm qua!!!!

Vote + cmt cho ta đi plsss

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chuyện cũ như mưa, sự phụ người lừa con nít

Nhược Băng chỉ tay vào bức tường đá cẩm thạch.

Mọi người đều ngạc nhiên, vẻ mặt kì quái nhưng không ai dám nói gì.

Riêng Bích Ngọc nhân cơ hội châm biến:

“Haha tôi tưởng Trầm Tịch Dương danh vọng lẫy lừng trong giới sát thủ như thế nào cơ. Thì ra chỉ là hư danh.”

“Nào heo thì cầm miệng.” Nhược Băng lạnh giọng nói.

Nhược Băng tiến lại bức tường đó, lấy dao găm cạo cạo. Quả nhiên sau lớp cẩm thạch là hoa văn hoa cát cánh. Cô đẩy nhẹ, mở ra cánh cửa rồi bước vào.

“Tin hay không tùy các người.”

Đám người phân vân, đặc biệt Bích Ngọc luôn miệng nói:

“Các người đừng tin cô ta, tuyệt đối là chỗ chết, đây chắc chắn là đường vào cơ quan ngầm nào đó.”

Nhược Băng không ngoảnh đầu lại đi thẳng. Bóng lưng thẳng tắp của cô ngao nghể dưới ánh sáng mờ nhạt, cao quý khiến người ta không tài nào chạm đến được- cũng khiến cho người ta không kìm lòng tin tưởng.

Bọn họ đều hướng mắt xin ý kiến của Cyril.

“Đi theo cô ta.”

Đã vào đây mọi người đều đánh cược vận mệnh của mình, một đường sinh, chín đường tử.

Bích Ngọc chần chừ không bước vào. Vì cô ta là nữ nhân duy nhất trong đoàn, bộ dáng cũng dễ thương ưa nhìn, tất nhiên dành được sự hảo cảm của mọi người.

Có người tốt bụng nói:

“Bích Ngọc à, con đường phía trước chông gai, cô là phụ nữ, hay là đi theo đường kia ra. Phía bên trên sẽ có người tiếp tế.”

Cyril: “Im miệng, còn cô không đi thì cút.”

Bích Ngọc tức giận dậm chân, hậm hực nói: “Tôi sợ gì chứ? Đi thì đi.”

Tia sáng loé qua rất nhanh trong mắt Nhược Băng khiến cho người ta khó nắm bắt. Phía bên trên có người tiếp tế sao? Quả thực hổ cha nha!!!! Dù kích thích...

Đường đi dài, không khí lại im lặng đến đáng sợ.

Có cậu thanh niên trẻ tuổi tiến lên bắt chuyện với Nhược Băng.

“Trầm tiểu thư, tôi là Châu Úc Thành, xin phép chỉ giáo, tôi rất tò mò, sao cô lại không đi một trong hai con đường kia?”

Ánh mắt cậu thanh niên mang theo tia nhiệt huyết của tuổi trẻ và niềm đam mê hứng thú.

Nhược Băng khẽ ngăn người, cô cũng từng có nhiệt huyết, đam mê? Hận thù này bao giờ cô mới buông bỏ? Nếu như trả thù xong, mục đích sống của cô là gì?

Tiếng nói trong trẻo của Châu Úc Thành gọi Nhược Băng về thực tại.

“Trầm tiểu thư, có thể giải thích được không?”

Đôi mắt cậu ta mở to, hứng thú nhìn cô.

Haizzz, Nhược Băng than thầm trong lòng, như này bảo sao cô từ chối cho được? Huống chi cậu ta cũng chưa làm gì tổn hại đại cô.

Nhược Băng gạt đầu.

“Tôi tìm được ba câu nói trên hai cánh cửa kia:

“Cánh hoa tàn dưới chân nàng

Phía trước là thiên đường.”

“Nơi này hoa trắng cách biệt

Nguyệt huyết lệ

Không hẹn ngày về.”

“Gió và nước không thể dập tắt được ánh sáng vĩnh cửu

Phía trước là địa ngục.””

Châu Úc Thành: “Chúng có ý nghĩa gì?”

Giọng nói cô trong như ngọc vang lên giữa không gian im ắng:

“Cánh hoa tàn dưới chân nàng, ở đây ám chỉ những gì có trong cánh cửa đó. Truyền thuyết ghi lại nạn đại hồng thủy, sinh linh bị nhấn chìm trong biển nước. Vào đây tuyệt đối sẽ bị nước chìm chết. Câu thứ ba: gió và nước không thể dập tắt được ánh sáng vĩnh cửu. Cậu đã đọc thần thoại Hi Lạp chưa?”

Người thanh niên bộ dáng kích động gật đầu lia lịa: “Tôi có đọc.”

Nhược Băng tán thưởng trong lòng, học văn người này không tệ, nói tiếp:

“Trong thần thoại Hi Lạp, Prometheus vì thương loài người bị thần Zeus ghê lạnh đã đem trộm lửa đến cho loài người. Ánh sáng vĩnh cửu ở đây là lửa, giúp con người xua đuổi bóng đêm lạnh lẽo, đó chắc hoá thiêu đen thui. Hai cửa thủy hoả này dù có đi vào cái nào cũng chỉ có một con đường- chết!”

Nhược Băng giải thích cặn kẽ mang theo nhiệt huyết mà cô không phát giác.

Kì thực trong lòng cô dậy sóng.

“Tam sư tỷ, nước và lửa cái nào xuất hiện trước.”

Cô gái chống tay lên bàn nhìn sư muội của mình: “Muội nói xem?”

“Là nước đúng không sư tỷ? Nạn đại hồng thủy nhấn chìm vạn vật trong bốn bể, tẩy rửa nhân gian ô uế.”

“Trong thần thoại Hi Lạp, Prometheus lấy cắp lửa đem cho loài người kia, sau đó loài người mới phát triển như ngày hôm nay.”

“Không đúng, không có nước sao có thể sống được. Tỷ sai rồi!”

“Muội sai mới đúng.”

Thế là cuộc tranh cãi của hai đứa trẻ tầm mười tuổi không đến hồi kết, chúng tìm đến sư phụ giải quyết. Vị sư phụ nào đó lắc đầu:

“Không phải câu hỏi nào cũng có một đáp án duy nhất, có khi đáp án không nằm trước mặt ta, các con phải cảm nhận. Sư phụ nói này, nạn đại hồng thủy bắt đầu từ cơn mưa lớn, mưa sẽ có sấm sét, sấm sét tạo ra lửa. Vậy nên hai cái đồng thời song song, các con không cần tranh cãi.”

....Giọng nói từ xa xâm vọng về.

Nhược Băng khẽ bật cười, sư phụ khi đó rõ ràng lừa con nít.

Chuyện cũ như mưa...Tất cả đều đã không thể quay trở lại..

Duy chỉ câu nói “Không phải câu hỏi nào cũng có một đáp án duy nhất” đọng mãi trong tâm trí cô.

Hai cánh cửa há đều không phải đáp án đúng đó sao?

Từ sư muội, rốt cuộc muội đang ở đâu?

^_^ tỷ muội huynh đệ thấy sư phụ lừa con nít không? Có thấy đáng yêu không?

Còn tứ sư muội chuyện tình có ai đoán ra chưa?

Chương này dài lắm đó vote cho ta đi plsss 20 sao ra chương tiếp!!!!

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Trăng máu!

Châu Úc Thành vỗ tay “bộp bộp” luôn miệng khen ngợi:

“Trầm tiểu thư thật lợi hại.”

Mọi người ở phía đằng sau đầu óc như được gột rửa- thì ra là vậy.

Riêng Bích Ngọc trời chết không chịu, bĩu môi:

“Dám ba trò xàm xí có gì giỏi, cũng chỉ là may mắn mà thôi!”

Có người lên tiếng bức xúc:

“Bích Ngọc cô đừng làm ồn, Trầm tiểu thư đã cứu chúng ta đó.”

Đáy lòng Bích Ngọc cũng cảm giác may mắn, may mắn vì cô ta không cứng đầu, đi vào hai cửa kia.

Tuy nhiên miệng cô ta vẫn lẩm bẩm “Chưa chi đã bênh cô ta, đúng là hồ ly tinh.”

Đối với bàn luận của mấy người này, Nhượng Băng từ chối cho ý kiến.

Châu Úc Thành đột nhiên nhớ ra thứ gì đó, hỏi:

“Còn câu

“Nơi này hoa trắng cách biệt

Nguyệt huyết lệ

Không hẹn ngày về”

thì sao Trầm tiểu thư? Có phải đây là mấu chốt giúp cô tìm ra cách cửa này?”

Nhượng Băng gật đầu khen ngợi: “Cậu cũng tinh ý đó chứ!”

Châu Úc Thành gãi đầu, khuôn mặt đỏ bừng vì được khen, lí nhí giọng: “Trầm tiểu thư đừng trêu đùa tôi mà.”

Nhượng Băng lắc đầu cười:

“Được rồi! Cậu biết “nguyệt huyết lệ” là gì không?”

Châu Úc Thành: “Nguyệt là mặt trăng, huyết là máu.”

Cậu thanh niên mở to đôi mắt như phát hiện ra cả một thế giới mới:

“A, đúng rồi, ở đây có phải nói đến hiện tượng trăng máu không?”

Nhượng Băng: “Phải mà cũng không phải. Mặt trăng cũng như mặt trời, mọc đằng đông và lặn đằng tây.”

Châu Úc Thành ngớ người, nói cái này có ý gì thì nhìn sang tay Nhượng Băng đã lấy cái la bàn ra từ lúc nào.

“Tôi đọc trong một quyển sách cổ có ghi khoảng năm 250 TCN khi Tần Thủy hoàng Doanh Chính còn ở thời ấu thơ, hiện tượng trăng máu xảy ra một lần. Sử sách chép:

“Khi Chiên Con mở ấn thứ sáu, tôi thấy một trận động đất khủng khiếp xảy ra, Mặt trời trở nên tối đen như một bao tải làm bằng lông đen, cả Mặt trăng trở nên đỏ như máu”

Đây là điều báo xấu của ngày tận thế.”

Ánh mắt mọi người xung quanh co rụt, đang trong lãng mộ mà Trầm tiểu thư nói mấy chuyện kinh dị này, có liên quan gì đến mộ thất này sao?

Nhược Băng không để ý bọn họ, tiếp tục nói:

“Năm 230 TCN, hiện tượng trăng máu lại xảy ra lần nữa. Trong Kinh Phật “Nhân vương hộ quốc Bát Nhã Ba La Mật Đa kinh”, người đời sau có chép lại lời Phật khi trò chuyện cùng vua Ba Tư Nặc. Theo đó, trên thế giới có bảy đại nạn có thể xảy ra. Đứng đầu trong số đó chính là “nhật nguyệt thất độ”, tức là sự thay đổi màu sắc của Mặt trăng Mặt trời, bao gồm cả Mặt trăng máu. Khi hiện tượng này xảy ra, đại họa sẽ ập tới và hủy diệt cuộc sống bình an của người dân.

Theo những tài liệu ghi lại trong cuốn “Đại Chính Tàng Kinh”: “Nếu có nhật nguyệt bạc thực, hoặc ngũ tinh hình sắc biến dị, hoặc sao chổi bùng phát thì đó là dấu hiệu của tai họa, dịch bệnh hoành hành, quỷ thần bạo loạn, quân giặc dị quốc xâm lược.””

Nhược Băng dừng lại, Châu Úc thành tò mò thúc dục, cô không nói gì, lấy chai nước khoáng trong balo ra.

“Cậu tính để tôi chết khát hay sao?”

Châu Úc Thành vội xua tay: “Không có, tôi chỉ là tò mò việc này sao Trầm tiểu thư có thể đoán được cánh cửa vào này.”

Nhược Băng cất chai nước lại vào balo, hất cằm nói: “Cậu có thấy lỗ thông gió trên đỉnh đầu, trung tâm giữa hai bên không?”

Châu Úc Thành gật đầu.

Nhược Băng cười thần bí: “Máu chốt là ở chỗ đó!”

^_^ Ở truyện này mình giải thích mấy cái này hơi khó hiểu, sẽ nói kĩ ở truyện khác, cùng hệ liệt- nhưng nói về cuộc tình của tứ sư muội Thiên Ân nha ~

Còn mấy cái hiện tượng trăng máu mình chém nha, không có trong sử sách! Nhưng thông tin về Tàn Thủy Hoàng là thật!

~ 15 sao tối nay ra chap tiếp nè!!!!

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hoạ trong cát *

* Hoạ ở đây vừa có nghĩa là vẽ, vừa có nghĩa là tai hoạ nha ^^

Châu Úc Thành nghĩ ngợi, cái lỗ thông gió trên đầu có liên quan gì đến vị trí cánh cửa mà họ đang đi chứ?

Nhược Băng: “Được rồi, trong cuốn sách cổ đó ghi rằng hai lần trăng máu có điểm chung rất đặc biệt- vào giờ Thìn (19h tối) là thời gian kết thúc hiện tượng này. Mặt trăng ở vị trí chênh khoảng 45 độ so với mặt đất.

Vừa hay ánh trăng xuyên qua ô thông gió đó, chiếu thẳng vào vị trí bông hoa cát cánh- lối vào này.

Câu khắc trên đá “Hoa trăng cách biệt” còn ám chỉ bông hoa cát cánh này. Tôi còn chưa chắc chắn cho đến khi bông hoa cát cánh hiện ra- kèm theo một vết máu!”

Châu Úc Thành nghiêng người nhìn cô gái trước mắt, thần phục khả năng phân tích, tư duy nhạy bén của cô.

Phụ nữ xinh đẹp chi dễ thường thức còn phụ nữ thông minh mới khiến đàn ông động tâm!

Kì thực Nhược Băng còn chưa nói hết với bọn họ. Lúc ở trong huyễn cảnh do Hoa ảnh tạo ra. Nói là huyễn cảnh nhưng mọi thứ đều chân thực. Vì cái gì khi đó Hoa ảnh một mực dựa đầu vào góc tường đó cho đến khi mọi thứ tan biến?

Hắn ta chính là che đi vết máu kèm bông hoa cát cánh...

Sự đời mà, những thứ càng cố che giấu, lại càng làm người ta dễ phát hiện!

Đi khoảng thêm nửa giờ phía trước lại một cánh cửa đá. Cách cánh cửa một mét là cát khô- kì quái nha! Không lẽ Thủy hoàng để bị nhân công bót xén nguyên liệu? Nên phải lót cát làm đường?

Lần này Nhực Băng dễ dàng tìm được vị trí chốt cơ quan. Chưa kịp mở thì Bích Ngọc đứng lên chặn:

“Chờ đã. Theo thông tin tôi điều tra được lăng mộ Tần Thủy Hoàng có rất nhiều thủy ngân, biết đâu sau cánh cửa này...”

Nhực Băng chưa kịp nói gì, Bích Ngọc ưỡn ngực vênh vác:

“Trăm tiểu thư à, lần này cô cũng quá sơ suất đi, là chín mạng người chúng tôi đó!”

Có người lên tiếng: “Chúng ta cũng đi khá dài rồi, liệu bên trong cánh cửa này có phải con sông thủy ngân? Có nên đeo mặt nạ chống độc không?”

Người khác phụ họa: “Phải đó, các nhà khoa học còn đo được nồng độ thủy ngân ở đây gấp bên ngoài tới 280 lần. Ngửi một ngүm đã nghèo rồi!”

Nhực Băng bĩu môi: “Ngu ngốc, tùy các người. Và lại tôi cũng chưa nói chịu trách nhiệm giữ tính mạng của các người!”

Thế là một đám người đeo mặt nạ chống độc- trừ Châu Úc Thành, Cyril và Nhực Băng.

Châu Úc Thành sáng mắt nhìn cô:

“Trăm tiểu thư, tôi tin ở cô.”

“.....” Ánh mắt tôn thờ đó là sao? Đừng tin tôi vậy chứ, nhờ có gì sơ sót kéo theo thiếu niên tuần tú chết cùng, mấy cô gái trẻ căm hận tôi chết mất!!!

Nhực Băng mím môi không nói gì, ấn chốt cơ quan, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Biển cát rộng lớn...

“Khụ...khụ...”

Châu Úc Thành muốn cười ra tiếng mà vẫn nén nhịn. Đừng đùa, bao nhiêu người thế kia lấy thịt đè người cậu ta cũng đủ đi rồi.

Lăng mộ không gió, hạt cát nhỏ nhoi bất động, đeo mặt nạ chống độc làm cái lông gì? Chống cát độc chắc hắc hắc ^0^

Đám người thấy bầu không khí kì quái, cũng không ổn lắm. Hình như là bọn họ lo quá xa đi!

Mọi người đều cười dần ra vì đeo mặt nạ chống độc khá cồng kềnh, bất tiện còn ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Bích Ngọc xấu hổ không thôi! Cô ta muốn hạ bệ à Trầm Tịch Dương đó, ai dè tự lấy đá đập chân mình...

Nhực Băng thầm than trong lòng, trước kia vì tứ sự muội ngực hơi lép ảm ức không thôi, suốt ngày lăm bằm nữ nhân ngực to có gì hay chứ? Nữ nhân ngực to nào ngán! Xem ra ứng nhiệm trên người Bích Ngọc.

Lúc Nhực Băng thấy lớp cát kia đã đoán được phía sau cánh cửa đá là gì. Ban đầu đây là đất, trải qua hai nghìn năm đất khô không có nước nên hoá cát là việc hết sức bình thường. Đồng hồ đeo tay của cô cũng không phát hiện nồng độ thủy ngân bất thường, ha ha, vì cái lông gì phải giải thích cho đám người kia.

Con đường bằng đất rộng chừng 30 cm đủ cho một người đi xuyên qua.

Nhực Băng lên tiếng: “Chỗ nào có hoa văn hoa cát cánh thì tuyệt đối không được dẫm vào, còn lại cứ đi bình thường. Tôi đi trước các người đi sau.”

Trải qua những việc ban nãy, bọn họ cũng có lòng tin nhiệm với Nhực Băng, gật đầu nghe theo.

Một đoàn người lúi cúi nhau xuyên qua biển cát.

Nếu cứ như vậy sẽ yên bình đi qua. Chỉ là...

“Cách...” Thanh âm kim loại rơi xuống đất.

Bích Ngọc bần thần, định giờ tay nhặt chiếc nhẫn mà bạn trai mới tặng cho mình lên.

Từ đâu phát ra tiếng động nặng nề, thanh âm xuyên thẳng qua hàm một dài u tối, rồi lại dội ngược về từ cửa mộ phía đằng xa, dư âm vang vọng kéo dài nặng nề, tựa như tiếng bước đi loạng choạng của người khổng lồ từ thời viễn cổ, trở về sau giấc ngủ ngàn năm trong lòng đất.

Rõ ràng là một hầm mộ kín bưng, nhưng không biết một con gió lạnh thổi đến từ đâu, khiến ai nấy cũng phả rùng mình, ánh sáng leo lét bên trong hầm mộ hắt lên gương mặt xanh xao của từng người, trông như ma quỷ.

“Chết tiệt! Chạy!”

Thời gian cấp bách không cho cô nghĩ nhiều...

^_^ Nghiêu ca sắp xuất hiện rồi ai hóng anh chị đoàn tụ không?

Hôm nay tròn một tháng ra truyện nè 3

Cảm ơn các tình yêu ủng hộ trong thời gian qua =^ ^=

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Dung cốt tận xương! Chờ anh

“Àm...”

Hai đầu con đường đất hoá cát với một tốc độ nhanh khủng khiếp tựa như chiếc đồng hồ cát đang trôi đi vô tình. Cát rơi- người chết.

Mọi người lùi dần về phía trung tâm con đường, sắc mặt tái nhợt.

Có những người mở miệng là nói đã theo con đường đạo mộ này là không sợ chết- giờ khắc đối mặt với tử thần này họ mới nhận ra sự sống quan trọng đến nhường nào.

Nhược Băng bình tĩnh đến cực điểm, lúc này phải giữ cái đầu lạnh.

Hồ sâu xoáy cát, gió lốc mù mịt.

Đây chắc chắn là trận pháp của người xưa. Ất để lại đường ra.

Đáy mắt cô loé sáng, rút nhanh khẩu PSS nhắm chuẩn trung tâm con xoáy.

Một nắm đấm bất chợt lướt ngang qua người Nhược Băng. Tuy nhiên lực đạo của cánh tay, độ nhanh nhạy không ăn thua với cô, Nhược Băng lé người, thân hình dẻo dai như con rắn.

“Mẹ kiếp, giờ phút này cô muốn hơn thua với tôi?”

Bích Ngọc khuôn mặt đen xì, liều mạng nói:

“Có chết tao cũng phải kéo mày theo.”

Đôi mắt Nhược Băng nheo lại, gằn từng chữ: “Mày đánh giá cao mình quá đấy!”

Bích Ngọc cười phá lên một cách dữ tợn: “Ha ha tao sớm biết sẽ không đấu lại mày, đều tại mày anh trai tao mới chết. Trầm Tịch Dương, chết đi.”

Bích Ngọc lôi ra quả lựu đạn cỡ nhỏ. Fuck!!!! Trong khoảng không gian chật hẹp thế này chết cả lũ.

“Mày biết anh tao là ai không? Anh tao là...”

“Đoàng...”

Tiếng súng vang lên. Nhưng không phải của Nhược Băng mà của Cyril. Cyril đập bay Bích Ngọc xuống biển cát mênh mông, điềm điềm nói như chưa có việc gì xảy ra.

“Trầm tiểu thư tiếp tục việc cần làm đi.”

Nhược Băng phức tạp nhìn Cyril, Bích Ngọc rõ ràng định nói gì đó quan trọng thì Cyril chặn họng, đây là giết người diệt khẩu.

Không suy nghĩ nhiều thêm, Nhược Băng nhắm về phía trung tâm xoáy cát bắn.

“Đoàng....”

Nhưng cô không kịp thở ra hơi, xoáy cát vẫn không ngừng hoạt động.

Dựa theo nguyên lí của trận pháp, chỉ cần tác động vào vùng trung tâm là hoá giải được- tuyệt đối không sai.

Tại sao xoáy cát vẫn không dừng?

“Trăm tiểu thư, cô....”

Nhược Băng day trán, cô đã sai ở đâu?

Cát lún ngày càng nhiều...

Khoảng ba phút nữa mọi thứ sẽ chìm trong biển cát. Con quái vật khổng lồ đang há miệng chờ khoảnh khắc nuốt chửng họ...

....

Cùng lúc đó, ở phía của Đông- ngược với cửa Tây mà Nhược Băng đi.

Nổi bật giữa đám người nọ là người đàn ông cao lớn. Hắn trên người tự phụ, kiêu ngạo có thừa cùng khí thế bức người khiến người ta không thể thờ ơ đến sự tồn tại của hắn.

Khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ bạc kia như được tạo hoá tinh tế mãi dũa, hàng lông mày rậm mười phần anh khí, sống mũi cao thẳng.

Đôi mắt đen thẫm sâu như hồ nước, mang theo sức hấp dẫn chết người. Đôi môi mỏng mà thanh thiển khẽ nhếch lên.

Hắn mang vẻ ôn nhu hoàn mỹ tuấn tú lại lạnh lùng bức người. Hai loại khí chất hoà quyện trong con người này một cách hài hoà.

Vị này chính là Mạc lão đại của mafia Ý hay cũng chính là Mạc Tu Nghiêu.

Hắn cao cao tại thượng dẫn đoàn người xuyên qua biển cát.

Khi này chìm trong Mộng ảnh, dù là mộng thôi nhưng có thể thấy bóng hình của cô, kỉ niệm của hai người, Mạc Tu Nghiêu cũng thấy ám áp từ tận đáy lòng..

Cũng đã khá lâu rồi hắn chưa gặp lại cô gái nhỏ nhỉ? Rất nhanh thôi, chờ lấy được thứ cần tìm trong đây Mạc Tu Nghiêu hắn sẽ đem đến cho cô mọi thứ tốt nhất trên thế gian, sẽ không có hành vi kích động làm tổn hại cô nữa.

Nhược Nhược à, chờ tôi lấy được thứ trong lăng mộ này, chờ tôi buông xuống gánh nặng trên vai, chờ tôi không còn nợ gì Thiên gia nữa, sẽ quay về bên em!

Sắp xong tôi..

Không hiểu sao trong khoảnh khắc nào đó, tim Mạc Tu Nghiêu khẽ thất lại, dự cảm không lành ngồn ngạn trong tâm trí anh.

Anh khẽ lắc đầu. Cô ấy đang quay MV, có thể có việc gì được chứ?

Vận mệnh trên người, cùng là một lăng mộ- hai người lại ở vị trí đối diện nhau, hai trái tim đều hướng về nhau, hai linh hồn tưởng chừng dung hoà làm một. Nhưng họ vĩnh viễn không biết đến sự tồn tại của nửa kia....

Tình yêu của họ- là dung cốt tận xương!

^^ Nghiêu ca quay lại rồi nha

Cầu ủng hộ!!!!

Mọi người nhiệt tình vote tôi nay ta ra chương mới tiếp nè!!!!

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Hậu duệ Tần gia

Cũng cùng lúc đó bên phía cửa Bắc.

Tiếng bước chân dồn dập. Ánh sáng mờ nhạt chiếu lên vai hai người đàn ông.

Lục Khinh Trần sắc mặt mệt mỏi, anh đang quay dở MV thì mới nhận ra không thấy tiểu sư muội đâu mất rồi! Linh cảm không lành Lục Khinh Trần phóng chiếc siêu xe đời mới nhất đến ngay núi Ly Sơn này.

Đồng thời gọi điện thoại cho người bạn tốt nhất của anh Tần Cảnh Dật.

Tần Cảnh Dật quan sát sắc mặt người anh em chí cốt của mình, cười cười:

“Lục tiểu tử à, xem ra cũng có ngày tôi được chứng kiến cậu mặt biến sắc, này, chậm thôi!”

Lục Khinh Trần gất gỏng:

“Đây không phải đùa đâu, tiểu sư muội đi được một ngày rồi, cái lăng mộ quái quỷ này nhà cậu ai biết có những thứ nguy hiểm chết người gì?”

Tần Cảnh Dật đang cười, sắc mặt bỗng lạnh lùng: “Người dám xông vào lãnh địa Tần gia tôi, tuyệt đối chết không có chỗ chôn!”

Lục Khinh Trần biết Tần Cảnh Dật nói không đùa. Đây là lý do bao nhiêu năm nay rất nhiều kẻ trộm mộ tiến vào đây đều không có đường về, anh dụ giọng:

“Cảnh Dật à, chỗ anh em bao nhiêu năm, nể tình tôi được không?”

Tần Cảnh Dật xoay người, nháy mắt đã ôn hoà tươi cười:

“Được, nhưng nơi này không nhỏ đâu, bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc, không biết sư muội nhà cậu cửa nào. Bám sát tôi, không chính bản thân cậu cũng chết không chỗ chôn!”

.....

Thời gian đếm ngược từng giây...

Còn hai phút...

Diện tích đất càng ngày càng hẹp, chín người không đủ chỗ đứng, đã có một người hi sinh táng thân trong biển cát bụi.

Nhược Băng cắn chặt môi, phải tận dụng triệt để thời gian- tìm ra mất trận pháp này, không người chết sẽ càng nhiều. Dù cô không có tình cảm gì với họ, nhưng đã đi một đoạn đường, cô tất nhiên không mong họ chết.

Còn một phút...

Tia sáng loé lên trong đầu cô.

Phải rồi, vùng trung tâm chính là mất trận. Không sai nhưng không phải trung tâm xoáy cát kia- mà là trung tâm dải đất này!

Thật không ngờ cửa sinh trong cửa tử, nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất!

Vị trí Nhược Băng cách trung tâm mấy người. Vừa hay Châu Úc Thành ở gần đó, cô hét lên:

“Cậu, tìm chốt cơ quan ngay dưới chân cho tôi.”

Châu Úc Thành ngớ người, bắt gặp ánh mắt tin cậy của cô gái kia, nhanh cúi người xuống.

Châu Úc Thành động tác nhanh nhạy cảm xà beng đào xuống tầm 2cm là một quả cầu bằng cát. Nói là bằng cát nhưng cứng hơn bê tông ấy, Châu Úc Thành nói to:

“Quả cầu bằng cát cứng.”

Nhược Băng: “Đập nát nó.”

Châu Úc Thành cảm xà beng đập, cư nhiên nó vẫn không vỡ: “Vẫn không được.”

Còn ba mươi giây...

Hai người đứng cản trước mặt Nhực Băng, che khuất tầm nhìn của cô. Có một cách liều lĩnh- cũng hết sức nguy hiểm- đó là nhảy ra biển cát, với kĩ thuật bắn súng của cô thừa sức ngắm chuẩn quả cầu cát dù đang rơi tự do.

“Tôi đếm một, hai, ba...chúng ta cùng tác động vào quả cầu.”

Châu Úc Thành không kịp suy nghĩ nhiều, gật đầu: “Được...”

Nhực Băng nắm chặt tay, cô đặt lòng tin vào cậu bé này...

“Ba...hai...một.....”

Thân hình Nhực Băng như con báo, phi thân ra phía biển cát.

Cùng lúc đó là âm thanh của tiếng súng, tiếng xà beng hoà vào nhau.

“Đoàng...”

“Keng...”

Quả cầu đất mới chỉ nứt ra, Nhực Băng thảm thán không ổn, cô quả thực xong rồi! Là cô quá tự tin, quá kiêu ngạo đúng không?

Không kịp bắn phát súng nữa...

Mọi người hãy chờ xem, đại sư huynh nhanh chân hay là Nghiêu ca nhanh chân a~~

Ủng hộ 15 sao ta ra chương mới nè □□□□

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ngược dòng kim đồng hồ

Châu Úc Thành kích động, không ngờ Trầm tiểu thư phi thân ra biển cát kia, quả cầu cát chỉ nứt, cần một ngoại lực nữa tác động.

Bàn tay Châu Úc Thành run rẩy, cuối cùng vẫn dùng hết sức đập nát quả cầu bằng cát....

Có thứ âm thanh từ tính gì đó rất nhẹ, nếu không nhờ vào thiết bị đo sóng âm thanh trên tay Nhực Băng, cô cũng không biết có thứ như vậy tồn tại.

Trận pháp được hoá giải rồi...

Xoáy cát đang dần đóng lại, con quái vật đang dần ngậm miệng lại. Nhực Băng khẽ thở dài một hơi, cô sống rồi!

Thân hình cô rơi tự do xuống gần xoáy cát. Nhực Băng phui áo đứng dậy, cẩn trọng đi về phía dải đất kia. Cmm, ai biết chỗ cát này còn có cơ quan chết người nào nữa, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Trầm tiểu thư, cẩn thận.” Châu Úc Thành hét lên, không kịp nghĩ nhiều chạy về phía Nhực Băng.

Có thứ gì đó nắm chặt lấy cổ chân cô, lôi cô về phía xoáy cát.

“Đoàng...”

Nhực Băng lên đạn bắn vào cánh tay Bích Ngọc đang nắm chân cô.

Bích Ngọc một thân bê vết máu tươi, cắn chặt răng chịu đựng, quyết không buông tay.

Là con tiện nhân Trầm Tịch Dương này hại chết anh trai cô, cũng huỷ hoại cuộc đời cô. Ông trời có mắt cho cô cơ hội báo thù!

Khi này tưởng như Cyril đã giết chết Bích Ngọc, kì thực chỉ bắn vào vào ngực cô ta, nghĩ rằng đẩy cô ta xuống biển cát là xong, không ngờ Bích Ngọc sống dai như con gián!!!!

Ngón tay dài sơn màu đỏ của Bích Ngọc cắm sâu vào da thịt Nhục Băng, máu tươi rỉ trong cát, mùi tanh nồng len lỏi trong không khí.

Tiếng cười ghê rợn của Bích Ngọc vang lên:

“Mày biết tao họ gì không? Tao họ Triệu, Triệu Bích Ngọc.”

Nhục Băng khẽ rung mình, vài giây trước cô định một phát xuyên tim kết liễu Bích Ngọc, giờ đây ngón tay run rẩy, không tài nào bắn nổi...

Những kí ức đáng sợ năm ấy bủa vây trong tâm trí cô- tựa như căn phòng kín mít nhốt cô trong đó. Dù có gào thét thế nào cũng không thoát được, không có ai tới cứu cô cả.

“Không...không, cô nói bậy, cô chết rồi mà, anh ấy cũng chết rồi!”

Một người dù bề ngoài có mạnh mẽ tới đâu, sâu bên trong nội tâm vẫn có điểm mềm. Bích Ngọc đã nắm được điểm đó của Nhục Băng, hung dữ nói:

“Mày không hiểu, bao năm qua tao sống như thế nào, không còn gia đình, không ai nương tựa. Tao sống chỉ vì ngày hôm nay, trả mạng cho anh trai tao. Đều do Dương gia mày tạo nghiệt.”

Nhục Băng lắc đầu:

“Không đúng, mày nói dối, anh ấy chưa chết, anh ấy chỉ đi du học, mày nói dối.”

Khoảng cách tới xoáy cát ngày một gần, miệng hố sập đóng lại.

Bích Ngọc kéo mạnh chân Nhục Băng, miệng liên tục khiêu khích cô:

“Mày đáng chết, anh ấy vì mày mà chết.”

“Trầm tiểu thư, cẩn thận.” Châu Úc Thành lao nhanh đến, dùng xà beng đập mạnh vào bàn tay Bích Ngọc. Âm thanh gãy xương giòn vang lên.

Bích Ngọc đau điếng, thả tay ra. Châu Úc Thành thuận đà, đẩy Bích Ngọc vào xoáy cát. Trước khi bị hố đen kia nuốt chửng, anh quay lại nhìn Nhục Băng lần cuối, trên môi nở nụ cười rục rờ:

“Trầm tiểu thư, bảo trọng.”

Thật ra anh còn muốn nói rất nhiều, muốn nói thích cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, dù cô cười hay lạnh lùng, anh đều thích- nhưng lời không thốt được ra khỏi miệng bởi vì Châu Úc Thành biết loại người như anh không xứng với cô ấy. Nếu có thể anh muốn đứng sau cô ấy, âm thầm bảo vệ cô ấy, tiếc là trời cao không cho cơ hội! Sinh mạng này, anh không tiếc....

Sự việc diễn ra quá nhanh, chỉ trong vài giây. Đến khi Nhục Băng định thần thì cậu thiếu niên rục rờ như ánh mặt trời kia đã bị bóng tối nuốt chửng- vĩnh viễn.....

“Không, Châu Úc Thành, đồ ngu ngốc nhà cậu...”

Ủng hộ ta tiếp đi các tình yêu ^^

Đề cho Nghiêu ca Băng tỷ sớm ngày đoàn tụ.vvv không là ta ác lắm đó!!!!!!

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ngoại truyện về Châu Úc Thành

Tôi sinh ra trong một gia đình không được trọn vẹn.

Hồi nhỏ, thấy mấy đứa trẻ khác có bố mẹ bên cạnh chăm sóc, âu yếm tôi đều ghen tị vô cùng.

Chúng đều chế nhạo tôi “đồ không cha” và gọi mẹ tôi là “hồ ly tình cướp chồng người khác”

Khi đó tôi không hiểu mẹ, oán giận bà lắm! Miệng đòi thế gian thật đáng sợ biết bao, đã đẩy tình mẫu tử chúng tôi đi xa.

Năm tôi mười tuổi đã làm mọi công việc thấp nhất trong xã hội.

Bọn họ đều nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ. Không biết từ bao giờ tôi đã thấy không còn quan trọng nữa, tôi chỉ muốn một điều duy nhất là sống!

Năm tôi mười hai, mẹ tôi nói muốn lấy chồng. Tôi đã gặp ông ta- một người đàn ông tốt.

Thế nhưng với tất cả thành kiến trước đó, tôi đã sỉ nhục bà không biết liêm sỉ. Tôi nói nhà này, một là có ông ta, thì không có tôi hoặc có tôi thì không có ông ta.

Sau đó tôi bỏ nhà đi lang bạc khắp ba năm.

Tôi được vào tổ chức, nơi đây đã thay đổi con người tôi.

Tôi trở về nhà, mẹ vẫn mỉm cười nhìn tôi như ngày nào...

Nhưng là qua bức ảnh. Mẹ mất rồi!

Sau khi tôi đi một thời gian mẹ phát bệnh. Ngày nào mẹ cũng mong chờ tôi về...

Hoá ra mẹ rất thương tôi, mẹ không hề lấy ông ta.

Và năm xưa mẹ cũng là bị người ta cưỡng hiếp.

Khoảnh khắc đó tôi như chết lặng.

Tôi khóc như điên dại suốt ba ngày. Tôi muốn chết nhưng người đàn ông suýt trở thành ba tôi- chú Huy đem đến động lực sống cho tôi. Tôi phải trả thù..

Tôi dành thời gian hai năm để phá huỷ tất cả mọi thứ liên quan đến người đàn ông đã gây đau khổ cho mẹ tôi. Nợ máu đã được trả bằng máu..

Nhưng cuối cùng thì sao?

Thân thể tôi không còn sạch sẽ...

Tôi không hề thấy hạnh phúc dù chỉ một giây....

Cho đến khi gặp được cô ấy.

Khi nhìn vào đôi mắt ấy, tôi thấy hình ảnh trước kia của mình, hận thù nặng sâu trong đáy mắt.

Khoảnh khắc ấy không hiểu sao tôi muốn cô ấy vui vẻ, muốn xua bớt phần nào hận thù trong cô ấy.

Tôi rất ít khi cười, nhưng không hiểu sao cười rất tươi với cô ấy.

Nhưng điều cô ấy nói tôi cũng đoán được phần nào nhưng vẫn cố giả vờ không biết gì- chỉ để nghe giọng nói trong trẻo của cô ấy.

Tình yêu mà tôi cứ nghĩ cả đời không có được, lại đâm chồi trong một ngày...

Lúc đào ra quả cầu bằng cát, tôi đã biết trong đó có thủy ngân nên mới cứng như thế...Chỉ cần động vào thủy ngân một giọt thôi cũng đủ chết người.

Đến cuối cùng tôi vẫn muốn cô ấy sống. Trăm tiểu thư xinh đẹp, tôi vẫn không thể nói rằng tôi yêu cô ấy.

Cô ấy cao quý như hoa lan không nhiễm bụi trần, là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tôi, tôi không muốn nhuộm bẩn cô ấy. Tôi không xứng...

Có thứ gì đó bủa vây lấy tôi, rút dần linh hồn tôi...

Tạm biệt...

Tôi yêu em...

#Châu Úc Thành

Còn Châu Úc Thành xuyên không, không chết, có hài lòng các nàng chưa? Uyên ca nhân hậu nhất hệ mặt trời:vvv

Vì ta đang có việc buồn(((

Nên có thể hôm nay không ra truyện nữa. Cảm ơn mọi người 3

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Hoa rơi trong mộng, bóng hình thân quen!

Lại một lần nữa, một người chết trước mặt cô...

Lại một lần nữa, một người vì cô mà chết...

Nhược Băng nắm chặt tay? Cô sống là vì cái gì? Là báo thù và để người yêu thương cô chết vì cô sao? Không đúng!

Cô chán an bản thân, nhiệm vụ của cô bây giờ là lấy được bí dược kia, tìm ra kẻ thù giết gia đình cô...

Cô kiên cường không rơi một giọt nước mắt. Cho đến khi...

Cho đến khi nhìn quả cầu cát vỡ vụn. Một số chỗ còn dính thứ gì đó màu bạc, đây là thủy ngân hoá rắn.

Bình thường hít phải một liều lượng ít thủy ngân người ta cũng tiêu rồi. Chưa nói gì đến Châu Úc Thành, cậu ta cư nhiên da tiếp xúc trực tiếp với thủy ngân, vô phương cứu chữa...

Nhìn cái là biết thủy ngân rồi, Châu Úc Thành không thể nào không biết!

Nên lúc đó cậu ta đáng nhẽ không cần cùng Bích Ngọc chết trong xoáy cát đỏ mà vẫn dậm đầu vào...

Châu Úc Thành, cậu đủ ác!

Đến nguyên nhân cậu vì sao chết cũng muốn giấu tôi? Quả cầu cát này được cát vùi qua loa, nếu không phải Nhược Băng tinh ý thì cả đời này cũng không biết.

Nhược Băng cất một lọn tóc, khẽ thả tay. Tóc bay trong cát, ánh sáng chiếu rọi loé lên tia hi vọng.

Châu Úc Thành, vĩnh biệt!

“Đi thôi!”

Nhược Băng thẳng bước mà đi. Khuôn mặt cô bình tĩnh thong dong đến cực điểm. Châu Úc Thành vì cô mà chết, cô lại càng phải sống.

Đừng tưởng cô không biết lũ người đằng sau nghĩ gì trong đầu, cái gì mà vô ơn, cái gì mà máu lạnh! Đều là mây bay...

Người sống cuối cùng mới là kẻ chiến thắng!

Thần sắc Cyril phức tạp, ánh mắt sâu sa không biết suy nghĩ điều gì.

....Trên con đường dài lấy được bí dược, mỗi người một suy nghĩ, một tính toán, cuối cùng ai lấy được thứ thuốc “trường sinh bất lão” của Thủy hoàng đế?

Không cần biết có trường sinh được hay không, nhưng một khi thứ này xuất hiện, hắc đạo đổ máu tanh, sẽ làm bao nhiêu người chết...

.....

Xung quanh là màn đêm tối.

Thi thoảng ở một góc sẽ có ánh sáng nhè nhẹ của viên dạ minh châu- trong trẻo như ánh trăng nhưng diện tích chiếu sáng cũng không quá lớn.

Mẹ kiếp! Nhược Băng chửi thề. Cái lăng mộ này quả thật treu ngời, cô cùng đám người này đã quanh quẩn khu vực này ba tiếng đồng hồ rồi!

Tượng đất nung đứng cạnh nhau san sát, xếp thành từng vòng tròn, lối đi không quá lớn cũng không quá nhỏ, đủ một người đi. Nhưng kì lạ thay, dù Nhược Băng có trí nhớ siêu phàm nhưng cũng không thể nhớ hoàn toàn vị trí từng tượng đất, quá nhiều nét mặt hình dáng khác nhau, đã thế hình như tượng đất còn dịch chuyển như có quỷ. Quá khôn kiếp rồi!

Chỉ có duy nhất một đường đi, mỗi vòng tròn sau lại nhỏ dần một ít. Hãy tưởng tượng con đường bạn đi là hình xoắn ốc, cuối cùng nhất định có đích đến, thế nhưng theo vị trí Nhược Băng đánh dấu trước khi vào, họ đã đi lại bốn lần rồi~

Nhược Băng tự nhủ trong lòng dựa theo tính toán của cô, bây giờ mới tới ngoại cung, nếu không nghĩ cách thoát ra khỏi ngoại cung thì chết chắc rồi chứ đừng nghĩ đến việc vào nội cung, tâm cung lấy “vật đó”.

Hồi tưởng những thông tin cô thu thập ở ngoài về lăng mộ Tần Thủy Hoàng- đội quân đất nung được phát hiện ngày 29-3-1974 khi một người dân đào giếng ở phía Đông núi Lệ Sơn- nơi có khoảng cách 1,6 kilomet phía đông mộ Tần Thủy Hoàng.

Chỉ tính riêng con số 2000 tượng đất mà các nhà khoa học phát hiện kia chẳng phải quá ít à? Đây còn chưa kể sâu bên trong còn có nữa nha, như ở nơi này chẳng hạn! Chỉ ít cũng phải vài trăm rồi...Nhiều tượng đất như thế nếu đặt từng cơ quan một ở bên dưới sẽ rất rắc rối và dễ gây hỗn loạn, khoa học ngày xưa cũng chưa hiện đại như thế. Vậy vấn đề ở đâu mà cô vẫn chưa ra được nơi này?

“Chúng ta chia ra đi, mấy người đi về phía bên trái, tôi đi về hướng bên phải xem sao.”

“Được.” Cyril gật đầu dẫn theo đám người kia theo hướng trái mà đi.

Nhược Băng vừa đi trong lòng vừa tính toán, cứ có một khoảng sáng rồi đến một khoảng tối. Bước chân cô khựng lại, phía trước có người, không lẽ là đám người Cyril?

Người này cách Nhược Băng một đoạn, cho đến khi gương mặt y hiện ra dưới ánh đèn dạ minh châu. Khuôn mặt kia, đôi mắt kia, cái cau mày kia sao lại quen thuộc đến thế?

Đây không phải là mơ mà là anh có đúng không.....

Hai anh chị đã gặp lại nhau rồi nhá các tình yêu ^_^ Đây tuyệt đối là Nghiêu ca hàng thật giá thật:vvv ca cam đoan không phải ảo ảnh gì đâu!!!!!!!!

Các nàng muốn trưng phùng kiêu gì? Ôm? Hôn? Hay đánh nhau một trận?

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt

Nhược Băng muốn gọi tên anh. Nhưng cô sợ, sợ chỉ là ảo giác do bản thân tự tưởng tượng ra. Có thứ cảm xúc hỗn độn trong lòng ngực cô, thật khó tả!

Mạc Tu Nghiêu cảm giác có ai đó đang nhìn mình, tự lắc đầu rồi cười khổ, anh nhớ cô gái nhỏ đến phát điên rồi sao? Thất thần gì chứ?

Một ngày có hai tư giờ, một giờ có sáu mươi phút, một phút có sáu mươi giây...Không giây nào anh không nhớ về cô, chỉ hận không thể lập tức gặp cô, ôm cô vào lòng, thì thầm với cô: “Anh nhớ em”

Mạc Tu Nghiêu kiên định bước tiếp, phải đẩy nhanh tiến độ mới được.

Nhược Băng nhắm mắt tự nhủ nếu mở mắt ra thấy anh, nhất định sẽ chạy thật nhanh đến ôm anh vào lòng, chiếm hữu hương ngọc lan chỉ thuộc về riêng anh...

Mở mắt ra lại thấy trống rỗng vô cùng, thân ảnh ban nãy là biến mất. Nhược Băng chạy nhanh về phía trước, muốn gọi to tên anh, lại chợt nhận ra cô vẫn chưa biết tên anh? Chỉ có thể khẽ nói với hư không:

“Em nhớ anh.”

“Con đường phía trước mịt mù, bóng tối từ phía bủa vây...”

Em chỉ tiếc người nắm tay anh không phải em

Nơi này hoa trắng cách biệt

Không hẹn ngày về...”

Kết hợp với hai câu thấy trong cổ mộ, Nhượng Băng ngân nga giai điệu, rất nhớ anh, chỉ có thể mượn nhạc giải sầu, đem tương tư vào tiếng hát.

Mạc Tu Nghiêu đang đi chột khựng chân lại, anh hình như nghe thấy tiếng hát trong trẻo của cô. Trầm mặc một lúc, ra hiệu cho đám người kia.

“Tôi sẽ theo sau.”

Anh bước thật nhanh lại chỗ đứng ban nãy. Chỉ có bóng tối và ánh đèn dạ minh châu. Anh quả thực điên rồi!

Cùng một con đường nhưng hai người mãi không thể thấy nhau.

Lúc tôi đến tìm anh, anh đi.

Lúc anh đến tìm tôi, tôi đi.

Chỉ là Mạc Tu Nghiêu không hề biết, anh vừa vào trong mật đạo thì Nhượng Băng quay lại, ngăn người nhìn hư không. Cô chột quay lưng lại, khẽ đặt tay vào bức tường trước mặt.

Cách nhau một bức tường, Mạc Tu Nghiêu cũng đặt tay mình lên. Kì lạ thay, vị trí của hai người trùng khít nhau. Nếu như, nếu như không có bức tường này, có phải hay không họ sẽ nhìn thấy nhau, yêu nhau rồi yên bình lấy nhau?

Sẽ không có những giông tố, hiểu nhầm sau này?

Tiếc là trên đời không có nếu như...

Cứ ngỡ là xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt...

Một lúc sau Nhượng Băng xoay người bước đi, không thể phân tâm nữa, cô phải tìm ra mật đạo sớm nhất.

Đi mãi lại quay về vị trí ban đầu- không hề gặp bọn người Cyril.

Mấu chốt của cái lăng mộ này ở đâu? Tại sao chứ?

Nhượng Băng suy nghĩ. Có giả thuyết cho rằng lăng mộ Tần Thủy Hoàng hình xoắn ốc như thành Cổ Loa, vì thời đại bấy giờ hình xoắn ốc mang một biểu tượng gì đó rất tốt đẹp.

Nhưng Tần vương kì cục như thế, ai biết được ông ta có theo quan niệm người đời hay không?

Đúng rồi, đôi mắt Nhượng Băng loé sáng, sao cô không nghĩ ra sớm hơn chứ? Vốn dĩ đây là đường tròn, xoắn ốc con khỉ gì?

Đây là hiện tượng ảo ảnh thị giác, sao người xưa có thể biết được?

Trùng hợp chăng? Lăng mộ này quả thật có quá nhiều điều kì lạ...

Nếu là đường tròn thì không có lối ra? Nếu có thì lối ra ở đâu chứ?

Khi này Nhượng Băng vừa đi vừa đếm được 256 pho tượng đất nung.

Ha? Chắc là vậy rồi, quả nhiên!

Từ vị trí cửa vào, Nhượng Băng bắt đầu tính, đến pho tượng thứ 128 thì dừng lại, lấy đèn pin chuyên dụng ra soi, một lúc sau thì tìm thấy cơ quan.

Đúng là lăng mộ trên người, chỗ này vừa nãy cô đứng còn đặt tay lên nó. Quái quỷ là không phát hiện lối ra...

Vòng tròn thứ hai chỉ có 128 pho tượng, lối ra ở pho tượng thứ 64.

Ha? Hai lũy thừa?

Vòng tròn thứ ba có 64 pho tượng, lối ra ở pho tượng thứ 32.

Vòng tròn thứ tư, có 32 pho tượng, lối ra ở pho tượng thứ 16.

Vòng tròn thứ năm- cũng là vòng tròn cuối cùng, có 16 pho tượng vây quanh nhau.

Đệt!!! Vào tới tận đây chỉ để xem 16 pho tượng này xếp thành hình tròn. Không có lối đi nữa, vậy chắc chắn có mật đạo thông xuống dưới lòng đất để vào trong nội cung!!!

Nhược Băng quan sát cả lăng mộ, ánh mắt dừng lại vị trí một pho tượng, chậm rãi bước lại gần.

Đây là...một chiếc đồng hồ.

Giống y hệt chiếc đồng hồ trên tay Nhược Băng, đây tuyệt đối là đồ của tứ sư muội. Nhưng là...

Nhưng là chiếc đồng hồ này đã cũ kĩ lắm rồi- tựa như bị hàng nghìn năm thời gian bào mòn.....

Muội rốt cuộc đang ở đâu Ân Nhi?

^_^ Đừng hỏi vì sao Nghiêu Băng không gặp nhau là anh đi trước chị một bước. Nhưng cùng đích đến, sớm muộn cũng gặp nhau!

Nhớ vote cho ta nha

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Con đường vô tận

Thời gian không để Nhược Băng nghĩ nhiều thêm nữa, cô nhặt chiếc đồng hồ từ dưới đất lên, cẩn thận bỏ vào trong balo:

“Haizz, để tìm hiểu sau vậy.”

Mười sáu tượng đất nung, mỗi cái một dáng vẻ, khuôn mặt, tư thế khác nhau xếp thành vòng tròn.

Nhược Băng tiến đến phía trung tâm vòng tròn, ngồi xuống đặt tai xuống mặt đất, một tay cô gõ gõ.

“Cách...cách...”

Quả nhiên âm thanh to, vang hơn.

Người xưa nói “thùng rỗng kêu to” chẳng hề sai chút nào. Bên dưới càng rộng thì càng kêu to, chứng tỏ rằng dưới đây chính là khoảng không gian rộng lớn.

Nhược Băng quan sát kĩ càng mười sáu tượng đất nung, cơ quan để mở tầng ngầm bên dưới chắc chắn nằm ở đây.

Mỗi pho tượng dường như diễn tả thất tình lục dục của con người. Thất tình gồm: hi nộ ái ố ai lạc dục- mừng giận thương ghét buồn vui muốn. Còn lục dục gồm: sắc dục, hương dục, thanh dục, vị dục, xúc dục, pháp dục.

Mười sáu tượng đất này, rốt cuộc cơ quan nằm ở đâu? Không thể đoán bừa được, động phải cơ quan ngầm không những tự tiêu hủy lối ra mà còn khởi động bầy như mưa tên hay gì đó.

Nhược Băng quan sát kĩ, trên đầu mỗi tượng đất ở đây còn đặc biệt gắn thêm một viên dạ minh châu trên đầu. Ánh sáng dạ minh châu ở đây đục hơn phía ngoài kia, nếu không để ý kĩ sẽ không phát hiện ra được. Không lẽ vấn đề nằm ở viên dạ minh châu này?

Nhược Băng lấy đèn pin chuyên dụng trong balo ra. Cô soi từng chỗ một trên pho tượng cổ. Quả nhiên soi đến một pho tượng có nét mặt giận dữ, dòng chữ mờ ảo màu trắng đục nổi bật lên trên thân tượng.

“Hỡi kẻ phá tan giấc ngủ nghìn năm của hoàng đế, nhà ngươi sẽ bị trừng phạt, máu tươi và nước mắt sẽ bao quanh lấy ngươi.”

Quả nhiên khi này chính ánh sáng của viên dạ minh châu đã hút ánh sáng của dòng chữ này, nên cô mới không nhìn thấy. Mà...

Fuck!!!!

Đây chính là lời nguyện trong các lăng mộ.

Ma mới tin lời nguyện này, Nhược Băng lại càng không sợ nhưng có gì đó len lỏi vào trong trái tim cô, dự cảm về một tương lai lạnh lẽo ít ỏi nhiều không xa...

Máu và nước mắt ư?

Máu thì dễ nhưng nước mắt thật khó. Chuyện khiến cho Nhược Băng khóc đã ít lại càng ít. Sau mười năm phút cô vẫn không nặn ra nổi một giọt nước mắt nào...

Giờ tự tưởng tượng ra mấy cảnh đau buồn trong quá khứ, hăm mình vào đó, Nhược Băng không làm được. Cô cười trừ, cứ ngỡ là có thể vượt qua nó nhưng thật ra vẫn rất sợ nhớ đến nó. Quá khứ đáng sợ kia như cái gai trong lòng, để đó không được, nhổ ra cũng không xong.

Nhược Băng nhớ đến một cách cô từng đọc trên mạng, không chớp mắt trong ba mươi giây. Chớp mắt là cách làm ẩm mắt tự nhiên, đôi mắt không chớp trong một khoảng thời gian sẽ bị khô và buộc phải tiết ra nước.

Quả nhiên giọt nước mắt long lanh như pha lê rơi xuống. Cùng lúc Nhược Băng cầm dao cắt nhẹ vào ngón trỏ của mình...

“Tách...”

Thanh âm của máu và nước mắt cùng rơi xuống. Một cái lỗ nhỏ từ dưới mặt đất mở ra, nuốt chửng chúng.

Không gian yên lặng đến nỗi chỉ có tiếng thở đều khe khẽ của Nhược Băng, không biết ngọn gió từ đâu thổi đến, mang theo hơi lạnh buốt khiến bầu không khí càng âm trầm.

Nhìn qua lăng mộ kín mít, đến một con muỗi cũng không lọt vào- kì thực độ ẩm và không khí được khống chế rất tốt, có thể bảo đảm thông gió và khô ráo quanh năm. Mặc dù nhìn sơ qua, lòng lăng mộ kín mít nhưng thật ra rất thoáng. Đây không phải là chuyện ly kỳ gì cả.

Vài phút sau, mặt đất chậm rãi tách làm hai phần. Nhược Băng nhanh chân bước vào bậc thang xuống dưới sâu lòng đất kia.

Cô thận trọng bước đi, trong tâm cũng tràn ngập sự hưng phấn khó tả. Bức tường ở hai bên hành lang được làm bằng vàng, cứ cách một đoạn lại thò ra thật vào, chỗ thật vào là bức tượng binh sĩ canh gác- tuy nhiên không phải bằng đất nữa mà bằng kim loại. Nhược Băng không làm thì tượng làm bằng đồng đỏ, áo giáp làm bằng vàng ròng, thật quá sa xỉ!!!!

Nhược Băng lầm bầm: “Bây giờ lấy dao ra cạo chỗ vàng này, một lượng nhỏ thôi cũng đủ vinh hoa phú quý cả đời đấy!!”

Cầu thang rất dài, bậc thang nối đuôi nhau đi xuống tưởng chừng như không có tận cùng...

Xin lỗi mọi người vì mấy ngày qua ta không đăng chap mới ^^

Đừng ghét bỏ ta mà ~~~

Vote cho ta đi ta chắc chắn 2 anh chị sẽ gặp nhau.

#UyenCa

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Láy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Căn phòng thứ nhất

Rốt cuộc sau cùng cầu thang cũng có điểm dừng. Trước mắt Nhược Băng là một căn phòng, cô không còn sự lựa chọn nào khác, nơi này dù biết là đầm rồng hang hổ cô vẫn bắt buộc phải tiến vào!

Chỉ riêng cái cánh cửa chói lóa một vùng trời tối đen kia thôi Nhược Băng đã rớt hai hàm răng rồi!!

Ờ cò mò, cánh cửa này làm bằng kim cương đấy! Thời cổ đại không phải không có kim cương mà số lượng rất hạn chế, kích thước nhỏ hơn nữa cũng rất khó tìm, người ta gọi là đá kim cương. Huống chi viên kim cương to dùng cắt thành cánh cửa này...

Tần Thủy Hoàng này cũng quá xa hoa rồi, chỉ là một cánh cửa ngoài nội cung thôi mà!

Nhược Băng tiến sát lại gần cánh cửa. Hoa văn phù dung nổi bật từng đường nét ẩn hiện, tinh vi vô cùng, nếu đây không phải phiến đá, cô còn nghĩ đây là hoa thật cơ.

Lần này Nhược Băng không mất chút công sức đã nhìn thấy dòng chữ rồng bay phượng múa bên trên cánh cửa.

“Hoạ này do phu quân Doanh Chính tự tay khắc tặng nương tử duy nhất của ta Bạch Ân-

Kí tên: Doanh Chính.”

Nhìn những dòng chữ khí phách nhưng cũng tràn đầy tâm tình kia như có dòng nước ấm chảy vào tim Nhược Băng. Hoá ra...

Hoá ra Tần Thủy Hoàng lục quốc kinh sợ oán thán lại có một mặt dịu dàng như vậy...

Hoá ra Tần Thủy Hoàng lưu danh sử sách là vị vua tàn bạo nhất cũng có một mặt ôn nhu như vậy...

Hoá ra Tần Thủy Hoàng một đời không lập hậu là vì như thế...

Cổ đại nam nhân đều vô tình, đừng nói tới vị vua mang hùng tâm tráng chí nhất thống thiên hạ là Doanh Chính.

Ấy thế mà có thể vì một vị nữ tử mà hoạ lên bức bích hoạ như thế, viết lên dòng thâm tình như thế.

Không phải xưng “trẫm” mà xưng ta, vị hoàng đế này đã đặt mình thành phu quân bình thường của cô gái- hơn nữa còn là nương tử duy nhất.

Chuyện tình đẹp như này tại sao sử sách không hề ghi lại? Tại sao hậu thế không biết đến thê tử duy nhất của Tần vương?

Cát bụi đã chôn vùi quá khứ xa xăm...

Về câu hỏi này quả thật Nhược Băng không có lời giải đáp.

Nhược Băng lắc đầu cảm thán, dựa vào những dòng chữ ban đầu ngoài kia,

“Nơi này gió trăng cách biệt, Nguyệt huyết lệ

Không hẹn ngày về.”

Chỉ sợ mối tình này không có kết thúc tốt đẹp cho nên ba ngàn hậu cung mỹ nhân nhiều như cỏ, Tần vương vẫn không chọn ra một người để lập hậu...

Nhược Băng tiến lên phía trước, đẩy mạnh cánh cửa. Thật không ngờ, cô tưởng cánh cửa này sẽ nặng lắm, ai ngờ mới chạm nhẹ đã mở ra. Nhược Băng mất đà, theo quán tính người ngã nhào về phía trước.

Cô dùng hết sức cân bằng thân thể, bất buộc phải dùng một tay chống xuống đất để cố định người.

Bàn tay có cảm giác đau nhức truyền đến. Cơ thể Nhược Băng nhanh như một con sóc, chạy nhanh về phía trước.

Cô không đủ thời gian quan tâm phía trước có nguy hiểm gì, chạy thực mạng. Sau lưng cô truyền đến từng trận gió vút qua.

Khoảng chừng ba phút sau khi đã yên tĩnh cô mới dừng lại, quay lại nhìn phía sau.

Hai bên bức tường mũi tên chằng chịt, búa vây như mạng nhện. Dù có ba đầu sáu tay Nhược Băng cũng không tránh hết được.

Nhược Băng thờ phào, cũng may cô phản ứng nhanh. Chưa đến một giây ngay sau khi chạm vào hòn đá, cô đã biết đây là bẫy khởi động cơ quan, chậm trễ một giây nữa là cô thành con nhím mẹ nó rồi!!!

Cũng tại cánh cửa chó má kia!!!

Nhược Băng chưa kịp định hồn vì vừa thoát khỏi tay từ thần thì thứ kim loại lạnh lẽo kề sát vào cổ cô, âm thanh lạnh lẽo từ địa ngục truyền đến trên đỉnh đầu.

“Vút súng xuống, có tin súng của cô nhanh hay dao tôi nhanh?”

Ha ha, người này tinh như cầu ý, Nhược Băng mắng thầm trong lòng. Cô đang định rút súng cho người này một phát chí mạng, đáng tiếc bị phát hiện rồi...

Gặp rồi nhá mn ~

Cho Nghiêu ca làm vậy cho công bằng^0^

Vote cho ta đi mà ~~

Ta không dám ngược anh chị nữa đâu!!!!

#UyenCa

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Lời của tôi, cô dám không nghe?

Lưỡi dao sắc bén kia đâm dần vào da thịt cô, mạng sống quan trọng nhất, Nhược Băng vứt khẩu PSS xuống đất, từ từ giơ hai tay lên đỉnh đầu.

Bảo sao cánh cửa kim cương kia mở một cách dễ dàng như vậy, hoá ra đã có người đến trước cô.

Cũng tại người này hại cô suýt chết, bây giờ còn kẻ dao vào cổ cô.

Cảm giác được lưỡi dao sắc bén kia không còn tăng thêm lực đạo Nhược Băng mới thở phào. Chỉ tại vừa thoát khỏi cửa tử cô buông phòng bị nên người này mới dễ dàng tiếp cận cô.

Nhược Băng ngẩng đầu lên nhìn người kia. Dáng người đàn ông cao lớn, bả vai rắn chắc tưởng chừng có thể chống cả bầu trời. Mặt nạ bạc như ánh trăng che toàn bộ khuôn mặt người đàn ông nhưng người ta có thể tưởng tượng ra dung nhan yêu nghiệt kia, cả khí chất trong trẻo lạnh lùng cao quý toả ra trên người anh ta.

Đặc biệt ánh mắt mơ hồ sâu thẳm ẩn sau mặt nạ bạc không chút cảm xúc.

Mạc Tu Nghiêu nói:

“Ngoan ngoãn đưa túi balo kia cho tôi.”

Giọng nói của anh lạnh như con gió mùa đông thổi qua ngọn núi tuyết, mang theo hơi thở khiến người khác cảm thấy lạnh giá.

Một phần vì trở lại thân phận trùm mafia hắc đạo, con người anh phải thế. Một phần khác là thiết bị thay đổi giọng nói ở cổ anh.

Tác phong của người này chứng tỏ thân phận anh ta không đơn giản. Nhược Băng đành phải đưa balo cho anh ta.

Mạc Tu Nghiêu nhận lấy balo, cẩn thận quan sát khuôn mặt cô gái xa lạ trước mắt. Đôi mắt trong suốt động lòng người, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng. Không hiểu sao anh cảm giác có thứ gì đó rất quen thuộc ở cô gái này.

Nhược Băng nhận thấy ánh mắt tìm tòi quan sát của anh, cô khẽ rung mình, vội vàng xua tay nói:

“Anh có thể thả tôi ra được chưa?”

Đáy mắt Mạc Tu Nghiêu khẽ dao động, anh bỏ lưỡi dao sắc bén ra khỏi cổ cô, gạt đầu:

“Được.”

Nhược Băng thở phào nhẹ nhõm, cô chưa từng bị uy hiếp bởi một người như thế, ban nãy dạo chết khiếp cô rồi.

Lão thiên, có phải lúc trước cô cầm dao đâm vào tim tên khốn kia nên giờ bắt cô chịu phạt đúng không? Mà đó là hàng giả, hàng thật khi gì đâu!!!!

“Chúng ta làm giao dịch được không?”

Một giọng cười hào sảng từ bên kia truyền đến, âm thanh lạnh lùng vang lên:

“Cô có tư cách làm giao dịch với tôi?”

“Khụ...khụ...”

Nhược Băng cảm giác muốn đào cái hố chôn mình mất rồi, thật xấu hổ chết đi được, cư nhiên bị người ta từ chối phủ như thế!!! Không phải ai muốn làm giao dịch với cô cũng được đâu.

Mà hình như câu này quen quen, lúc trước cô nói với ai rồi nhỉ? Không lẽ đây là luật nhân quả báo ứng không truyền thuyết?

Mạc Tu Nghiêu cao cao tại thượng đứng đó nhìn cô, anh ta lấy thứ gì đó trên balo của anh ta. Rồi đột nhiên anh tiến lại gần Nhục Băng làm cô phát hoảng, người này không lẽ định giết người diệt khẩu?

“Nhích thêm một phân, cô chết với tôi!”

Giọng nói bá đạo vang lên.

Nhục Băng chân cứng đờ tại chỗ, ai bảo cô là con cá nằm trên thớt người ta, tùy ý người ta chém giết?

Anh đứng trước mặt cô, vừa giờ tay thì đã vang lên tiếng của cô.

“Đại ca ơi, xem như nể tình khuôn mặt xinh đẹp này anh tha cho tôi đi.”

Cảm giác lạnh lẽo từ cánh tay chạm vào da thịt cô, cổ cô tê tê dại dại- một cảm xúc rất khó tả.

“Lời của tôi, cô dám không nghe?”

Nhục Băng chưa kịp phản ứng thì có thứ gì đó ẩm ướt dán lên cổ cô. Cô tròn mắt:

“Anh...”

=^-= Nghiêu ca bá đạo chưa

H trong lăng mộ?

Ta không biến thái đâu nha!!!

Vote đề!!!! Ta cho ngọt rồi mà TT

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Là tôi sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm!

“Đứng yên.”

Mạc Tu Nghiêu lạnh lạnh quát.

Nhục Băng uý khuất đứng yên không dám nhúc nhích.

“Đầu thì nhắm mắt lại cho tôi.”

Một chút gì đó ôn hoà xen lẫn khiến tim Nhục Băng khẽ đập chệch một nhịp. Người này cũng có mặt dịu dàng đó chứ...

Cảm giác tê dại truyền dần theo từng ngón tay của người đàn ông.

Dù cách một lớp mặt nạ Nhục Băng vẫn cảm giác được hơi nóng phả vào cổ cô.

Mạc Tu Nghiêu vuốt ve cái cổ cao trắng ngần của cô, khẽ lau đi vết máu vừa nẩy do anh gây ra. Anh cẩn thận, tỉ mỉ, ôn nhu như thể đây là vật quý báu nhất thế gian vậy.

Nhục Băng cảm giác ở người đàn ông này có chút gì đó quyến rũ, lại có một chút ma mị làm người ta muốn đắm chìm trong đó dù biết vạn kiếp bất phục. Không hiểu sao cô cảm giác hơi thở kia thân thuộc đến thế, không thể nào là anh được, cô lại ảo giác rồi!

Cô làm sao vậy chứ?

Đứng trước một người xa lạ cô lại không nói thành lời. Nhưng, anh ta đúng là người xa lạ ư?

Vì sao cảm giác quen thuộc này cứ lấn chiếm tâm trí cô?

Vì sao cô lại có cảm giác khó hiểu này?

Nhược Băng nhắm mắt lắc đầu, bên kia ân cần hỏi han:

“Sao thế? Ngại à?”

Nhược Băng lạnh lùng nói:

“Đừng động vào người tôi!”

Mạc Tu Nghiêu không những không bỏ ngón tay đang vuốt ve chiếc cổ xinh xắn kia, trái lại thuận tay ôm cô vào lòng.

Nhược Băng tính nhân cơ hội tấn công vào yếu điểm của anh ta. Ai ngờ còn chưa kịp ra tay thì người đàn ông này đã bẻ cổ tay cô về phía đằng sau.

Nhược Băng trấn áp bản thân bình tĩnh, cười cười nói:

“Anh buông tôi ra nói chuyện tử tế được không?”

Mạc Tu Nghiêu thân nhiên hỏi:

“Ý cô là bây giờ chúng ta không nói chuyện tử tế mà làm gì sao?”

Nhược Băng: “.....”

Kì quái là rõ ràng giọng nói của người đàn ông này rất xa lạ nhưng lại khiến cho cô an lòng. Cảm giác an ổn trong vòng tay của một người xa lạ càng khiến Nhược Băng bất ngờ.

“Anh...đừng...”

Mạc Tu Nghiêu cúi gắt:

“Cô im miệng lại cho tôi.”

Đờ cờ mờ!!! Nhược Băng chui thăm trong lòng, cô theo nguyên tắc người không phạm ta, ta không phạm người, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Ai động vào bà đây trước còn bày đặt quát tháo, chờ cô lấy lại đồ xem!!!

Cảnh vật xung quanh tối tăm, ánh sáng le lắt của dạ minh châu càng khiến vạn vật thêm mờ mờ ảo ảo.

Hai bóng người một cao một thấp sánh đôi nhau. Đây đáng lẽ là bức họa đẹp, đáng tiếc hiện giờ đang trong lãng mộ...

Này cũng hơi quý dị đi...

Vài giọt máu tươi rỉ ra, Nhược Băng cắn khoé môi.

“Đau chết bà đây rồi!”

Từ nhỏ đến lớn cô luôn sợ đau- dù chỉ là một vết thương nhỏ. Cô chăm chỉ học nghệ một phần vì không muốn mình bị người khác tổn hại, đáng tiếc...

Mạc Tu Nghiêu ôn nhu nói, giọng anh lúc này bớt phần nào lạnh lùng, mang một chút trầm ấm.

“Đừng sợ, ngoan...”

Cả thân thể Nhược Băng cứng lên với sự va chạm xa lạ từ người đàn ông. Không hiểu sao đứng trước mặt anh cô bỏ đi tầng phòng bị của mình, kêu đau...

Một chút sau Mạc Tu Nghiêu nghiêm nghị nói:

“Là tôi sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Nhược Băng suýt nữa chết sặc nước miếng...

^0^ Cảm giác sao sao mọi ngườivvv

Có thoả mãn mọi người chưa?

30 sao ta ra chương tiếp nè:v

Mặn thế còn gì!!! Sẽ có điều bất ngờ ở chap sau.

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Lão đại chúng tôi là hoa đã có chủ

Nhược Băng bắt chấp hình tượng hét lên:

“Chịu trách nhiệm cái lông nhà anh.”

Mạc Tu Nghiêu: “Nguyên tắc của tôi là làm sai phải chịu, cô muốn cũng được, không muốn cũng chẳng sao, tôi vẫn chịu.”

Đệt!!!! Chưa bao giờ Nhược Băng muốn tát một người xa lạ đến thế, cô phát cáu:

“Chịu, chịu con mẹ nhà anh ý, một vết thương nhỏ ở cổ thôi mà!!! Có chết bà đây được đâu.”

Mạc Tu Nghiêu tức giận, cánh tay tăng thêm chút lực đạo nhưng chợt nhớ ra vết máu đỏ chói mắt ở cổ cô là do anh gây nên thì Mạc Tu Nghiêu tâm mềm lại.

“Tôi nói chịu thì chịu, cô nói nhiều thế làm gì?”

“Mà ai nói không sao? Vết thương này nếu không kịp bôi thuốc kịp thời sẽ để lại vết sẹo rất xấu.”

Người đàn ông này bị điên hả? Lúc cần anh ta nói, anh ta không nói, lúc không cần thì cứ thích nói.

“Anh nhiều lời như đàn bà vậy?”

Mạc Tu Nghiêu bức bối trong lòng, cô gái nhỏ đã không nhận ra anh thì thôi, còn dám bảo anh nhiều lời. Kì thực một mặt bức cô không nhận ra mình, một mặt anh lại cảm giác may mắn, nếu như cô biết anh là ông trùm hắc đạo, bàn tay dính đầy máu tanh của kẻ khác, liệu cô có chán ghét, ghê tởm anh không?

Vừa nãy khi nghe thanh âm trong trẻo đó, anh đã nhận ra là cô nhưng lại rất sợ, đó là ảo ảnh do anh tự vẽ ra. Đến tận khi xúc cảm từ ngón tay chạm đến do chạm vào da thịt cô, anh mới tin đây là thật.

Xem ra cô gái nhỏ của anh- không hề đơn giản như những gì cô biểu hiện. Dù thân phận sau lưng cô là gì, cô là ai, anh đều không quan tâm....

Mạc Tu Nghiêu trầm nghĩ, không hiểu sao, đối với cô, anh luôn có sự nhẫn nại đến kì lạ.

Khi nãy cô vô tình nói mấy câu mờ ám như thế, cái kia của anh đã sớm phản ứng, Mạc Tu Nghiêu cũng bất lực, ai bảo anh không làm gì tổn thương cô được, thế nên đành tự thân nhẫn nhịn.

Rốt cuộc miếng cao dán đã được cố định trên cổ cô. Đây là cao dán chuyên dụng dành riêng cho các vết thương hở miệng, chảy máu. Nhược Băng cảm giác mạch máu từ chi cô được lưu thông, thứ gì đó man mát dễ chịu toả ra từ cổ cô.

“Lần sau anh muốn làm gì có thể nói trước được không?”

Mạc Tu Nghiêu nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng nói, giọng nói anh không còn lạnh lùng mà trầm khàn, mang theo từ tính, chỉ cần nghe đã thấy say mê.

“Cô nghĩ tôi muốn làm gì?”

Nhược Băng nghiêng đầu đối diện trực diện với anh ta.

“Đồ điên.”

Mạc Tu Nghiêu khinh thường nói:

“Tôi mà phải làm trò đó với cô ở cái lăng mộ xác chết này?”

Nói xong anh quay lại đi thẳng, giọng nói anh còn vương lại:

“Cô chần chừ đứng đó làm gì? Không đi cùng tôi cô nghĩ mình có thể tay không đánh giặc?”

Nhược Băng ngây người, người này cư nhiên đa nhân cách, tự nhiên nói quá nhiều, quá nhanh làm não bộ cô không kịp xử lí.

Đầu tiên anh ta nói “Không thèm làm trò đó với cô ở cái lăng mộ xác chết này”

-tức là ở nơi khác anh ta sẽ làm?

Fuck!!! Cô thật muốn tát cho mình cái bạt tai, nghĩ vậy rồi...

Cô nhanh chóng đuổi theo anh ta...

....

Đi khoảng một đoạn thì phía trước một đám người đứng chờ.

Họ đều cung kính cúi nửa người chào người đàn ông này.

“Lão đại.”

Mạc Tu Nghiêu gật đầu, không nói một lời, trở về hình tượng lạnh lùng thường ngày.

Ai nấy đều ánh mắt kì quái nhìn Nhược Băng, lão đại bọn họ đi một lúc về, tự nhiên mọc đầu ra một vị mỹ nhân?

Đã được ngài ngự giá thân chinh đón còn xách đồ...Lão Thiên ơi, chộc mù mắt chó của họ đi? Cô gái này quả thực phúc đức tích góp mười tám đời tổ tông cộng lại.

Ấy thế mà vị có “phúc đức mười tám đời tổ tông cộng lại” kia lại không hề biết, còn chửi thề lão đại họ sùng kính. Nếu để đám người này biết được, lột da tróc gân cô còn chưa đủ...

Lần này đi Mạc Tu Nghiêu đi chỉ đem theo cánh tay phải chủ chốt là Hồi Phi, còn Hồi Sát, Hồi Huyết ở lại lo việc của tổ chức.

Trong ba người, Hồi Phi là kẻ lém lỏm nhất, cũng vui tính nhất. Hiếm thấy không khí xung quanh nhẹ nhõm, Hồi Phi không nhịn được trêu đùa Nhược Băng.

“Cô gái à, cô nên cẩn thận, lão đại chúng tôi là hoa đã có chủ, hơn nữa chị dâu ý, hung dữ vô cùng.”

Nhược Băng vừa cầm chai nước nên uống thì suýt chết sặc. Nhận thấy thêm ánh mắt sắc bén của vị lão đại kia quét đến.

Cô hét ầm trong lòng, tôi làm cái lông gì mà anh lườm chứ!!! Tôi vô tội.

~~ Đừng trách ta, do Nghiêu ca sĩ bộ không thèm làm trong lăng mộ đấy nhé

Giờ hai anh chị sẽ sát cánh bên nhau ~~

Gần đây bạn học TT vẫn tranh thủ viết truyện, mọi người vote cho ta động lực nha

#UyenCa

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thế sự vô thường

Nhược Băng quá oan ức rồi, cô không làm gì mà vẫn nằm vùng trúng đạn là sao? Làm như cô là hồ ly cướp chồng người ta không bằng ý.

Cô cũng tưởng tượng ra vị lão đại cao ngạo này, tính cách thì tệ như thế, vậy mà cũng có phu nhân được. Tưởng tượng ra tình cảnh mặt nóng áp mông

lạnh, Nhược Băng cảm thông sâu sắc đến vị phu nhân hay ghen trong truyền thuyết kia.

Chắc tên đàn ông này cũng căn bã, bên ngoài gió trắng nên cô ấy mới ghen như thế...

Hồi Phi cảm giác ban nãy lão đại lườm anh, lẽ nào anh nhầm? Anh vội lên tiếng hoà giải bầu không khí khó xử này.

“Tôi là Hồi Phi, xin hỏi quý tính đại danh của cô?”

Ha ha...

Nhược Băng cười khan trong lòng, giới hắc đạo có ai chưa nghe qua cái tên Hồi Phi của Mạc gia? Anh là một trong những cánh tay đắc lực nhất của Mạc lão đại.

Không cần nghĩ Nhược Băng cũng đoán ra được người đàn ông uy hiếp cô lúc nãy là ai, Hồi Phi gọi anh ta là lão đại. Ở Mạc gia có ai có mặt mũi đến nỗi để anh ta gọi thế- trừ phi chính là vị Mạc lão đại trong truyền thuyết kia, tên tiếng anh của anh ta là Adonis, dịch nghĩa là chúa tể. Quả thực anh ta chính là chúa tể của châu Âu.

Nhược Băng từng nghe sư phụ nói Adonis và Cris, hai ông trùm hắc đạo cũng là hai kẻ dấu mặt kĩ nhất. Trên mặt luôn đeo mặt nạ, nếu Adonis đeo mặt nạ bạc ánh kim thì Cris mặt nạ hắc tít màu đen.

Các tổ chức thế giới ngầm đều phân chia rõ thế lực, phạm vi hoạt động của mình. Chỉ cần liên quan đến lợi ích thì ắt có tranh đấu.

Diễn hình nhất, mối thâm thù đại hận nhất phải kể đến Mạc gia và Ly Mộ. Tất nhiên hai kẻ cầm đầu hai tổ chức cũng không ưa gì nhau.

Đây cũng là kim hãm nhau, thế cân bằng được thành lập.

Mạc gia và Thiên gia vốn thân thiết từ xưa, cộng thêm giao tình tốt của Mạc lão đại Adonis và Thiên lão đại Thiên gia. Vì thế gần đây cân bằng của tứ trụ trăm năm có nguy cơ sụp đổ.

Nhược Băng mơ hồ nhớ sư phụ từng nói đáng nhẽ đã sụp đổ từ mười năm năm trước. Khi mà Mạc gia, Thiên gia chuẩn bị liên hôn để Mạc lão đại kia lập hôn ước với con gái duy nhất họ nhà Thiên.

Đây quả thực là cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối, đáng tiếc một trận hoạ hoạn đã chôn vùi tất cả. Thiên phu nhân cùng Thiên tiểu thư chôn mình trong biển lửa.

Nhược Băng cảm thán, thế sự thật là vô thường.

Bản thân cô cũng thế còn gì? Rảnh rồi đem tâm tư đi thương hại người khác?

Trước đây không phải Dương gia cũng là gia tộc có thế lực mạnh đó sao? Cuối cùng không phải sau một đêm diệt tộc còn gì? Hơn một trăm mạng người già trẻ lớn bé bỗng chốc biến mất trên cõi đời- không chừa lại một dấu vết!

Mà kẻ đứng sau lưng thao túng tất cả vẫn còn đang nhón nhơ ngoài kia, cô sao có thể nuốt được nỗi hận này?

Giọng nói của Hồi Phi thúc giục phía bên kia:

“Cô gái, tôi chỉ hỏi tên thôi mà, cô không nói cũng được.”

Nhược Băng tỉnh lại, người ta hỏi cô cũng không thể thất lễ, nếu không nói cũng khiến người khác dễ nghi ngờ. Cô cười tươi như hoa nói:

“Xin chào. Tôi là Ric.”

“A, hoá ra là vua xa lộ, nghe danh đã lâu, thật không ngờ lại là mỹ nhân xinh đẹp.”

Nhược Băng tuyệt đối không thể nói mình là Trầm Tịch Dương của Hắc Hy.

Đừng có đùa trái tim nhỏ bé của cô thế chứ! Do gần đây Thiên gia và Mạc gia liên kết quá chặt- buộc Hắc Hy phải đưa ra sự lựa chọn.

Một là bắt tay với Thiên gia, Mạc gia cùng nhau nuốt chửng Ly Mộ.

Hoặc hợp tác với Ly Mộ, giành lại thế cân bằng.

Tất nhiên sư phụ chọn cách thứ hai, hợp tác với Ly Mộ. Nếu diệt xong Ly Mộ, với giao tình giữa Mạc gia, Thiên gia kia, xử xong Ly Mộ sẽ bắt tay vào tóm gọn Hắc Hy. Thế nên mới có việc gần đây Ly Mộ và Hắc Hy phối hợp tấn công vào thủ đô Roma Ý, căn cứ mấu chốt của Mạc gia. Nhược Băng chỉ nghe đại sư huynh nói qua chứ không quan tâm mấy chuyện này lắm.

Hơi lạnh phía bên kia làm Nhược Băng giật mình, cô cười một chút thôi cũng nghiêm trọng chết người vậy à? Vị Mạc lão đại này có phải phát điên rồi không?

“Tôi cười có khó coi vậy sao?”

Hồi Phi thấy không ổn vội đứng ra tránh tầm mắt Mạc Tu Nghiêu nhìn về phía Nhược Băng, quay sang cô ôn hoà nói:

“Không hề, cô cười hết sức xinh đẹp- chỉ là lão đại nhà chúng tôi chỉ muốn thấy phu nhân cười thôi!”

Nhược Băng vuốt cằm, ra vẻ đã hiểu, giọng nói kéo dài:

“À.....Tôi đã hiểu, Mạc lão đại, thất lễ rồi!”

Cô nhìn Hồi Phi cười càng chói mắt hơn.

Hồi Phi không hiểu tự nhiên anh ta thấy lạnh sống lưng lắm, như có hàng nghìn mũi tên băng đang cắm vào lưng anh vậy!

~~ ta muốn kết thúc cái lãng mạn này lắm rồi mà sao cứ dài lê thê a!!!

Nhớ Vote cho ta nha =^^=

Gần đây đi học TT mong mọi người thông cảm

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Mạc lão đại ngài đẹp trai quá!

Mạc Tu Nghiêu bức tức không thôi, cô ấy đã cười tên với tên này thì thôi đi, hần còn dám đứng che cô khỏi tầm mắt anh? Chán sống rồi đúng không?

Anh dơ chân đá vào bụng Hồi Phi, lực đạo không hề nhẹ, quả thực không lưu tình chút nào, Hồi Phi bất ngờ nhìn:

“Lão đại.....”

“Đi quá chậm, còn dám cản đường tôi?”

Hồi Phi ôm bụng, anh ta quả thật oan ức mà, là cô ấy đứng trước đó chứ! Với lại không hề anh vừa lập công giúp lão đại hay sao?

Anh ta chả nghe phía bên Mạc thị lão đại đã đón được phu nhân về nhà, hai người tình chàng ý thiếp, chỉ còn thiếu tờ giấy chứng nhận quan hệ vợ chồng nữa thôi!

Sự thật chứng minh những tin bài quất này quá đáng sợ, một truyền mười, mười truyền trăm, thử hỏi độ chính xác còn bao nhiêu?

Hồi Phi oan ức lắm thay...

Nhược Băng mới để ý cô đang đứng trước căn người ta đấy!

Tội lỗi, tội lỗi, Nhược Băng đứng sang một bên nhường đường, tay ra tư thế mời.

Cô nào dám cười, chỉ có thể duy trì bộ dáng nghiêm túc trước vị này.

Mạc Tu Nghiêu không nói gì, lạnh lùng bước qua như một con gió.

Đoàn người tiếp tục đi. Tất nhiên Nhược Băng phải ngoan ngoãn đi theo rồi, đồ của cô còn nằm trong tay Mạc lão đại, không có chúng, trong lăng mộ này chẳng phải hiến mạng hay sao?

Đích thân Mạc lão đại đến đây tìm kiếm chắc chắn phải là thứ quý giá, đừng nói cũng là thứ cô đang cần đấy nhé!!!!

Trong đầu Nhược Băng hiện lên vô số tia tính toán, nếu thực sự như vậy, bằng mọi giá cô phải lên kế hoạch kỹ càng mới được....

Kì thực căn phòng này cũng không quá nguy hiểm so với những cái bẫy tầng tầng lớp lớp ngoài kia thì vẫn được coi là an toàn chán đi. Căn phòng này

theo phán đoán của Nhựt Băng chỉ toàn bấy thô sơ mưa tên, đá tảng, đại loại là thế.

Chỉ cần chú ý không động vào cơ quan thì vẫn an toàn. Lúc cô sắp vào cửa đều là vị kia ban tặng.

Phía trước dừng lại.

Nhìn từ xa Nhựt Băng đã thấy ánh sáng chói lóa của cánh cửa kim cương kia. Cô từ từ tiến lên.

Dù cánh cửa lần trước cũng thế nhưng lần này Nhựt Băng cảm thấy choáng ngợp hơn nữa. Cánh cửa này còn lớn gấp rưỡi cánh cửa trước. Cô thở than trong lòng, lão thiên a!!! Chọc mù mắt chó của cô đi!

“Ừc....” Nhựt Băng cứ nhiên nuốt nước miếng.

Lặng một yên tĩnh không tiếng động, âm thanh này lại gây tiếng vang vô cùng lớn. Mọi người xung quanh tất nhiên đều nghe thấy.

“Ha...ha...ha...Tôi...” Nhựt Băng vội lên tiếng che lấp đi sự xấu hổ của mình.

Cô chưa kịp nói xong, Mạc Tu Nghiêu quay lại, dù không nhìn thấy trực tiếp nhưng Nhựt Băng có thể cảm giác, người này đang cười trộm cô.

“Cô làm sao?”

Nhựt Băng không kịp suy nghĩ nhiều, miệng nhanh hơn não:

“Tất nhiên là thấy Mạc lão đại ngài quá đẹp trai nuốt nước miếng thêm thường cũng không có vấn đề gì đi? Dù sao tôi cũng chỉ là kẻ hèn, ngại chấp tôi làm gì?”

Lời nói xong Nhựt Băng mới nhớ mình lỡ lời, thôi xong!!!!

Nhưng mà so ra bệnh mê trai vẫn nhẹ hơn bệnh háms tiền đúng không?

Mạc lão đại bên kia thần thần bí bí nói Nhựt Băng thót tim.

“Phu nhân nhà tôi rất hay ghen.”

“Khụ...Khụ...”

Sao cô lại ngại thấy mùi thức ăn chó ở đây nhỉ? Mạc lão đại à? Anh có cần hành hạ đám cẩu ngược thân chúng tôi thế không?

Tiếng lòng của Nhựt Băng chính là tâm sự của đám người này.

Nhựt Băng cảm thấy xấu hổ không thôi, đây có coi là cô tán tỉnh người đã có vợ đi?

Một lúc sau Mạc Tu Nghiêu làm ra vẻ miễn cưỡng hỏi.

“Được rồi! Nể tình cô hâm mộ nhan sắc của tôi thế, có muốn được diện kiến long nhan không?”

Người này hình như hơi tự luyến thì phải...

Dù chiếc mặt nạ kia che kín khuôn mặt, Nhựt Băng vẫn có thể tưởng tượng ra dung nhan yêu nghiệt dưới nó. Cô cũng có đôi chút mong chờ....

Không chờ Nhựt Băng trả lời, cánh tay Mạc Tu Nghiêu khẽ động, từ từ đem mặt nạ bạc tháo ra...

“Nhìn cho kỹ, ngậm miệng cho chắc, nhớ cô rót nước miếng đấy!”

!!!!!!! Địch....

Cuối tuần vui vẻ hạnh phúc bên gia đình nha mọi người

Đừng quên vote cho ta nha ~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Mạc lão đại là anh!

Đôi tay thon dài khẽ động, chiếc mặt nạ bạc từ từ nhấc ra khỏi khuôn mặt kia. Dù chưa cần gỡ bỏ toàn bộ mặt nạ, Nhượng Băng có thể thấy chiếc cảm tình xảo của người kia- cả đôi môi mỏng khẽ nhếch nửa!!!

Người ta thường nói con trai môi mỏng bạc tình, người này cũng bạc tình đi?

Chỉ mới nhìn phần dưới khuôn mặt, trong đầu Nhượng Băng đã hiện lên dòng chữ:

“Yêu nghiệt, yêu nghiệt- tuyệt đối là yêu nghiệt!”

Lúc đầu không trông chờ lắm, tự nhiên lúc này Nhượng Băng lại vô cùng mong muốn được “diện kiến long nhan”.

Mạc Tu Nghiêu dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh khẽ nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô gái nhỏ của anh khá lắm, mới xa nhau hơn một tuần mà đã quên anh, đi nhìn mặt trai lạ, cho dù là anh cũng không được!

Mạc Tu Nghiêu nở nụ cười tươi như hoa. Nhượng Băng dường như có thể cảm nhận trái tim mình chệch một nhịp, cô phải hít một hơi thật sâu- để máu mũi không chảy ra ngoài.

Nụ cười kia cười mà như không cười, vừa thanh cao như tuyết liên trên đỉnh Thiên Sơn, vừa kiêu sa như hoa hồng, lại vừa ấm áp như gió xuân.

Không! Nhượng Băng lắc đầu, vạn dặm gió xuân cũng không bằng nụ cười này, quá chói mắt...

Hắn- dường như từ khi sinh ra đã có bản lĩnh làm điên đảo chúng sinh, rõ ràng biết nụ cười kia có độc, nhưng vẫn nguyện ý để hắn đầu độc.

Bất chợt Mạc Tu Nghiêu đem mặt nạ che lại mặt, kiêu ngạo nói:

“Tôi mà để cô thấy mặt, tôi mang họ cô cho xong.”

Ờờờờ...

Nhượng Băng tụt cảm xúc. Khuôn mặt yêu nghiệt kia đã gần hiện ra rồi, chỉ một gang tấc nữa thôi mà anh ta dám giờ trò, người này tuyệt đối đùa bỡn cô.

“Anh...”

“Tôi thích! Cô, không thấy rung động hử?”

Hơi thở anh phảng phất bên tai cô, những lời nói này tựa như một gãi hoa hoa công tử.

“Xấu xí.”

Khi nói ra câu này, Nhượng Băng quả thực rất xấu hổ vô cùng, cô đang dối lòng...

“Khụ...khụ...”

Khuôn mặt Hồi Phi vẩn vơ, anh ta muốn cười mà không cười được, cảm giác thống khổ này quả thật máu chó...

Kì thực không chỉ riêng anh ta mà

mọi người ở đây đều chung cảm giác!!!!

Nhượng Băng tự hỏi lòng, con gió xuân ấm áp khi này đã trôi phương nào?

Hình như...hình như càng ngày càng lạnh ý...

Hồi Phi khẽ đẩy Nhượng Băng.

“Còn không mau xin lỗi lão đại.”

“Khê” của anh ta không hề nhẹ. Lực đạo làm Nhượng Băng đang đứng như phỗng lao mạnh về phía trước, tay cô chạm vào công tắc nào đó.

Cánh cửa từ từ hé mở...

“.....” Mọi người cầm nín, có cần may mắn vậy không?

Nhược Băng suýt rút cầm, hai tay xoa xoa vào nhau, haha, cái tay này của cô cũng hên quá đi!

“Khụ, cái này coi như lấy công chuộc tội haha.”

Mạc Tu Nghiêu không thềm nói gì, nhẹ tênh như con gió thoảng qua.

Khi này không để ý, bây giờ Nhược Băng quả thật bị ánh sáng màu vàng bên trong chộc mù mắt rồi! Toàn vàng nguyên chất đó- hơn nữa chất thành từng núi từng núi. Nếu có thể cô sống ở đây cả đời, ngắm nhìn số vàng này không tệ đâu!

Nhược Băng muốn xông lên đem hết số vàng kia cất vào trong túi lăm, thuê xe cẩu đến mức cũng không tệ.

Nhưng lí trí của cô không cho phép! Chỗ vàng này tuyệt đối không thể động, nếu không sẽ táng thân không biển vàng này.

Vị Tàn Thủy Hoàng này thật biết cách thử lòng người mà...

Nhược Băng ôm trái tim đang rỉ máu của mình.

Hồi Phi cay mảy cảnh cáo: “Tuyệt đối không được động vào chỗ vàng này.”

Mọi người dù không cam tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Đi một quãng đường vẫn là vàng và vàng.

Bỗng nhiên một thanh âm rung chuyển vang lên.

“Àm...”

Trong phút chốc vàng đang lún xuống mặt đất.

Đờ cò mờ, lại có thành phần nào tàn rồi!

Một người đàn ông sắc mặt tái xanh, bàn tay run run đang bỏ dở vàng vào túi.

“Tôi....”

“Ngu suất.” Hồi Phi dùng hết sức đập người đàn ông đó bắn ra xa. Việc này cứ nhiên không cần để lão đại tự ra tay rồi!

Con người vẫn là không thể thoát khỏi lòng tham..Tàn Thủy Hoàng này chơi đúng tâm lí rồi!

Không kịp nghĩ thêm, một đám người dùng hết sức chạy về phía trước. Tuyệt đối không thể lùi lại, lùi là chết, chỉ có thể tiến lên.

Nhược Băng cảm giác mình sắp chết...

Mặt đất là con quái vật đang nuốt chửng họ. Cũng may nơi này cách cửa ra không xa, Nhược Băng đã nhìn thấy màu trắng loá sáng kia.

Tốc độ sạt lở của vàng ngày càng nhanh. Nhược Băng tính toán, nếu cứ như thế này, cộng thêm khoảng thời gian cánh cửa kia từ từ mở ra, bọn họ sẽ không kịp mất.

Bỗng có thứ gì đó nhanh như chớp xẹt qua trước mắt cô.

“Àm....”

Là thanh âm của mặt nạ bạc chạm vào cánh cửa.

Nhược Băng theo quán tính nhìn sang người kia. Đầu óc cô lúc này trống rỗng hoàn toàn. Khuôn mặt nhìn nghiêng này, quen thuộc đến từng chi tiết...

“Là anh...”

Đôi môi anh đào của cô chỉ có thể nói lên hai chữ này.

=^= Đã nhìn thấy rồi nhé mọi người.

Xin lỗi mọi người vì đã vào học -.- năm nay mình lại học 12 nên không thể ra truyện thường xuyên được.

Mong mọi người vẫn ủng hộ ☐ và nhớ vote cho mình nha:3

Cảm ơn a~~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Đòi đòi kiếp kiếp yêu anh!

Tuyệt đối không sai được! Mạc lão đại là anh ấy.

Có một loại người, khi người ấy đứng trước mặt bạn, ánh mắt bạn sẽ chẳng nhìn được ai khác.

Đôi mắt anh sáng rực trong màn đêm- không gì che lấp được dù chỉ một khoảnh khắc, giống như đom đóm và mặt trăng vậy!

Anh ấy, ngũ quan tinh xảo, trong trẻo mà lạnh lùng, tao nhã mà tự kiêu, ôn hoà mà ấm áp.

Anh ngay bên cạnh cô, trước mặt kia thôi, thậm chí chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào. Nhưng lại chợt nhận ra người như anh ấy vĩnh viễn không ai có thể với tới được, vì lẽ anh ấy quá cao quý, giống như vị thần toạ lạc trên thiên giới.

Dù chỉ hơn một tuần không gặp anh, Nhượng Băng cảm giác dường như cả một thế kỉ.

Anh ấy quá đẹp, quá hoàn mỹ, tưởng chừng không chân thực.

“Ngây người cái gì? Em muốn chôn xác ở đây?”

Không phải giọng nói lúc trước của anh mà thanh âm xa lạ vang lên.

Rốt cuộc anh có bao nhiêu khuôn mặt, anh có bao nhiêu tình cảm với em? Hay chỉ là giả dối? Tâm tình Nhượng Băng xao động, cô không biết lúc này mình phải làm gì..

Mạc Tu Nghiêu bên kia thấy cô gái ngây người, anh không chần chừ, bá đạo ôm lấy cô bé kiêu công chúa.

Nhượng Băng không thích ứng được hành động này của anh, cơ thể cô động đậy muốn thoát khỏi vòng tay của anh.

“Em không muốn chết thì ngồi yên cho tôi!” Mạc Tu Nghiêu lạnh lùng lên tiếng, tuy nhiên đáy mắt anh không giấu được tia sáng sung sướng, ừm, cảm giác ôm cô ấy kiểu này rất tuyệt, về sau phải thực hành nhiều.

Nhượng Băng cũng nhận ra hoàn cảnh lúc này, cô không có thời gian lựa chọn.

Được anh bế kiểu này quả thực- hết sức mất mặt! Cô như đứa trẻ nhỏ trong vòng tay của anh vậy.

Không hiểu sao cảm giác ấm áp và an toàn dần dần len lỏi trong trái tim cô. Ấm áp vì đã lâu lắm mới có vòng tay ôm lấy cô, an toàn vì cánh tay rắn chắc của anh siết chặt lấy hông cô- tựa như dù cả thế giới có sụp đổ anh vẫn ôm lấy cô, bảo vệ cô!

Nhượng Băng khẽ lắc đầu, cảm giác yếu đuối này, đã rất lâu rồi cô chưa từng trải qua. Thì ra được một người bảo vệ, che chở lại tuyệt đến thế. Thì ra phụ thuộc vào một người lại tuyệt đến thế! Cô đáng lòng cười nhẹ, chỉ tiếc khoảnh khắc này sẽ không được lâu, chỉ chớp lát sẽ tan biến!

Cha mẹ, anh...

Cho phép con yếu đuối một lần được không? Dù chỉ chớp lát thôi con sẽ bình thản trở lại, con sẽ báo thù cho mọi người...

Ngẩn ngừ cũng được, ảo ảnh cũng được, Nhượng Băng nói với bản thân phải trân trọng nó. Cô như chú chim nhỏ nép mình vào lòng anh, đem tất cả những gì thuộc về anh khắc sâu tận cùng trái tim!

Cô dùng ngón tay nghịch nghịch trong ngực anh, viết nhẹ sáu chữ:

“Đòi đòi kiếp kiếp yêu anh.”

Không phải một giây, một phút, một giờ, một ngày, một tháng, một năm hay một kiếp- mà là đòi đòi kiếp kiếp yêu anh!

Mạc Tu Nghiêu thấy ngứa ngáy ở ngực, cô gái nhỏ này làm trò gì thế không biết, không hiểu sao khi ngón tay của cô chạm vào anh, cảm giác tê dại truyền đến. Không ổn rồi...

“Ngồi yên, ai cho em sờ lưng tung chiếm tiện nghi của tôi?”

Mạc Tu Nghiêu cố gắng nói to, che giấu đi sự bối rối ngại ngùng mà chính bản thân anh không biết.

Nhược Băng bĩu môi:

“Sờ một tí thì chết đấy, lúc trước anh chả sờ tôi còn gì?”

Mạc Tu Nghiêu: “....”

Nhược Băng được đà lần tới:

“Chúng ta có đi có lại hehe.”

Mạc Tu Nghiêu: “Đừng thử thách sự nhẫn nại của tôi!”

Tiếp sau đó Nhược Băng ngoan ngoãn nằm im trong lòng anh như chú mèo nhỏ lười biếng.

Mặt đất đang sụt dần, sụt dần, tử thần đang đến!

Không hiểu sao tận trong tâm can cô không hề sợ hãi, phải chăng vì có anh bên cạnh?

=^= Ra nhanh nha hìhì

Nhớ vote cho ta đó

Vote nhiều sẽ ra nhanh hơn a ~~

Yêu mọi người □□□□

#UyenCa

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Không quan hệ? Người qua đường?

Dù bé cô trong lòng nhưng bước chân của anh vẫn ổn định như thường. Nhược Băng có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của anh.

Cô đặt niềm tin vô điều kiện vào người đàn ông này.

Khoảng một phút sau, mọi người đều đã an toàn. Cánh cửa kia- ranh giới của sự sống và cái chết. Nhược Băng quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ còn lại bóng tối bao trùm. Nơi bọn họ đi qua khi nãy giờ đây đã trở thành vực sâu hun hút không thấy đáy.

Mạc Tu Nghiêu ân cần hỏi han:

“Sợ sao?”

Đến tai Nhược Băng lại nghe thành câu châm biếm. Nghĩ kĩ lại thì chắc chắn ngay từ đầu tên khốn này đã nhận ra cô, còn trêu đùa cô, anh được lắm!

Khụ...khụ...Hình như cô còn nằm trong lòng ngực của anh ta thì phải. Cái này không ổn lắm nha...

“Anh thả tôi xuống.”

Mạc Tu Nghiêu nghiêm túc nói:

“Tôi bế em đi.”

Gân xanh trên trán Nhược Băng nảy lên, cô thô lỗ nói: “Bế cái đầu nhà anh. Tôi có chân có tay không khuyết tật.”

Mạc Tu Nghiêu áp sát khuôn mặt gần cô: “Không nhớ tôi sao honey?”

Nhược Băng nhếch khoé môi kinh bỉ: “Kê lừa đảo nhà anh là cái lông gì mà tôi phải nhớ?”

Đám thuộc hạ khi này không để ý, bây giờ mới có thời gian để nhìn cảnh tượng trước mắt kia. Lão đại nhà bọn họ cứ nhiên ôm con gái nhà người ta hết sức thân mật, hơn nữa hình như người ta bảo buông ra lão đại còn không buông kia!!!

Mọi người đều tự mặc niệm trong đầu: Mắt chó của tôi bị đui rồi!!!!

Hồi Phi là người thân cận nhất với Mạc Tu Nghiêu, đây là lần đầu tiên anh chứng kiến vẻ mặt này của lão đại, cũng quá mặt dày, vô si đi...

“Khụ...khụ...Lão đại à, phu nhân ở nhà sẽ ghen đó.”

Chợt Hồi Phi cảm nhận được cái nhìn “không mấy thiện cảm” từ lão đại nhà mình. Anh tự hỏi mình có nói gì sai sao?

“Bộp...”

Âm thanh giòn tan vang lên. Nhược Băng dùng hết sức lực vào bàn tay, không chút lưu tình đâm vào khuôn mặt xinh đẹp của ai kia.

“Lừa người này, anh tưởng lừa tôi là ngon hả?”

Mọi người nhìn nhau, vừa này họ có nhìn nhầm không?

Có người hỏi: “Hình như tôi bị ảo giác rồi.”

Người khác tiếp lời: “Tôi cũng thế, tôi cũng thế.”

Mạc Tu Nghiêu không nói gì nhưng sắc mặt của anh khó coi vô cùng. Lúc trước ôn hoà, giờ đây hai mắt sâu thẳm hiện ra ánh sáng lạnh lẽo, giống như mãnh thú đang chờ sức phát động.

Nhược Băng cũng đành cầm nín, cô không ngờ anh ta không né tránh mà để cô đâm trực diện vào mặt. Với thân thủ tên này có khi thừa sức ấy chứ. Nhưng cô vẫn tức!!! Tên khốn này có phu nhân ở nhà, hai người ân ái tình chàng ý thiếp còn đi dây dưa với cô! Địch thị là nam nhân cần bả.

Nhược Băng tự dặn lòng phải cứng rắn, phải kiềm chế bản thân mình tránh xa tên này. Anh ta giống như hoa anh túc- chỉ cần một lần chạm vào sẽ mê luyến cả đời, không cách nào thoát ra được.

Cô ngẩng đầu nhìn lên thì thấy vết sưng to đùng trên khuôn mặt đẹp đẽ kia. Cũng hơi tiếc...

“Anh thả tôi ra! Nếu không thêm một cái nữa bây giờ.”

Mạc Tu Nghiêu cười gần:

“Cũng được, thêm một cái nữa cho cân.”

Người này...Mặt cũng dày quá đi! Chẳng phải anh ta đã có vợ rồi sao? Vì sao cứ bám lấy cô không tha? Từ lúc nào cô lại tiện đến mức thêm tình cảm từ một đàn ông đã có gia đình?

Nhược Băng chợt nở nụ cười tươi như đoá hoa mới nở, khuynh quốc khuynh thành, Mạc Tu Nghiêu vừa nhìn đã thấy rung động.

Đúng lúc này Nhược Băng nhân cơ hội ra tay, dùng hết sức đánh ập về phía lồng ngực của anh.

“Buông tay đi, chúng ta không quan hệ, chỉ là người qua đường.”

Tận sâu trong đáy mắt Mạc Tu Nghiêu hoảng sợ, anh giật mình thả tay ra, gần từng chữ hỏi lại:

“Không quan hệ? Người qua đường?”

Nhược Băng nhanh chóng lấy lại thăng bằng, đứng thẳng người, như cây sương rồng kiên cường trong bão táp sa mạc. Ánh sáng lạnh lẽo từ dạ mình châu phản chiếu trên gương mặt anh, không lấy một chút cảm xúc. Chẳng lẽ anh ta không hề thấy áy náy dù chỉ một chút? Tại sao lại lừa cô?

Nhược Băng chắc chắn nhấn mạnh từng chữ:

“Phải, không quan hệ, người qua đường!”

Một người là câu hỏi, một người là câu khẳng định....

Đột nhiên sao không khí lại ngột ngạt đến thế? Tựa như ai đó đang bóp nghẹt trái tim.

Chương 92: Cơ nghiệp thống nhất lục quốc

Hồi Phi cảm giác bầu không khí này không đúng lắm nhưng nhất thời cũng không nhận ra không đúng ở chỗ nào. Nhưng anh biết cô gái này đặc biệt với lão đại, lần đầu tiên anh nhìn thấy vẻ mặt nhiều sắc thái như thế, sự động chạm thân mật như thế- tựa như đây là lão đại xa lạ chứ không phải người anh biết.

Hồi Phi đứng ra giảng hoà: “Không còn sớm nữa, lão đại à, ngài tính sao?”

Mạc Tu Nghiêu dường như nghĩ ngợi cái gì đó một lúc, anh khẽ gật đầu, không lên tiếng, đi thẳng về phía trước. Mọi người tự giác biết điều theo sau.

Con đường hành lang quanh co, hình điêu khắc ở đây khác với bên ngoài. Nếu ngoài kia là thiên nhiên hoa, sóng, nước thì ở đây là người. Hình ảnh con người sống động hiện lên qua từng bức bích hoạ.

Nhược Băng quan sát kĩ, cô không nhầm thì ở đây khắc hoạ lại những chiến công của Tần Thủy Hoàng trong việc thống nhất lục quốc thời Chiến Quốc.

Đầu tiên là nước Hàn. Hàn là nước nhỏ nhất trong bảy nước thời Chiến quốc, trong lịch sử Hàn từng chịu đựng nhiều cuộc tấn công từ Tần khiến đất nước càng trở nên yếu ớt. Trên tường khắc hình ảnh một viên tướng cưỡi ngựa chỉ huy quân Tần, dẹp tan Hàn quốc. Đây chắc là Hoàn Xi.

Tiếp theo đó là chinh phục Triệu. Năm 236 TCN, lợi dụng thời cơ Triệu tấn công Yên, lấy cớ cứu Yên, Tần cử hai đạo quân, đạo thứ nhất do Vương Tiễn và đạo thứ hai do Hoàn Ngĩ và Dương Đao Hòa chỉ huy tấn công Triệu. Kết quả của cuộc tấn công là Tần chiếm được 9 thành của Triệu và khiến sức mạnh quân đội Triệu suy yếu trầm trọng.

Trong vài năm tiếp theo, Triệu hứng chịu liên tiếp 2 thiên tai là động đất và mất mùa làm tình hình trong nước càng thêm khó khăn. Về sau bị Tần thôn tính.

Sử sách lưu truyền trận động đất do chính tay Tần Thủy Hoàng gây ra, ông biết thuật động thổ.

Bức bích hoạ khắc Tần Thủy Hoàng uy danh đang dang hai tay tế trời đất, phải chăng ông ta có thuật hô phong hoán vũ?

Kế tiếp là chinh phục Ngụy quốc. Quân Tần tấn công kinh đô Đại Lương của Ngụy. Đại Lương là một toà thành nằm ở hợp lưu hai sông Hoàng Hà và Biện Hà, địa hình dễ thủ khó công. Toà thành được bao bọc hoàn toàn bởi các đoạn hào sâu, toàn bộ 5 cửa thành đều sử dụng cầu kéo nên việc tấn công thành trở nên càng khó khăn.

Vương Bí nghĩ ra kế dẫn nước hai sông Hoàng Hà và Biện Hà, đắp đê ngăn ở hạ lưu nhằm làm ngập thành. Quân Tần đào đường dẫn nước trong 3 tháng thì xong, lại được dịp trời mưa to trong mười ngày liên tiếp, thế nước ào ạt, thành Đại Lương ngập lụt hoàn toàn khiến hơn 10 vạn người chết. Nhiều đoạn thành bị lở, quân Tần theo đó mà xâm nhập.

Trên kia khắc cảnh tượng khốn đốn của Ngụy khi thành bị ngập trong bể nước, quân Tần ồ ạt xông vào chiếm thành.

Sau đó đến Sở quốc. Trong các nước Sở là nước khó đối phó nhất. Năm 224 TCN, Tần vương triệu tập cuộc họp bàn kế hoạch đánh Sở và hỏi các tướng cần bao nhiêu quân. Lý Tín xin 20 vạn trong khi Vương Tiễn nói cần phải có 60 vạn quân mới đủ. Doanh Chính cho rằng Vương Tiễn đã già nên quá cẩn trọng nên đặt niềm tin vào sức trẻ của Lý Tín, giao cho Tín 20 vạn quân, và cử Mông Điền làm phó tướng.

Về sau Lý Tín thất bại. Nhược Băng cười nghiêng ngả. Có một lần cô vô tình đọc một cuốn sách cổ, Lý Uyên- vua Đường sau này, người lập lên nhà Đường phát triển bậc nhất Trung Hoa, cha ruột Lý Thế Dân, chính là hậu duệ của Lý Tín.

Tần vương cách chức Lý Tín và thân chinh đến yết kiến Vương Tiễn, xin lỗi vì đã không nghe lời khi trước và mời Vương Tiễn quay lại đánh Sở báo thù. Tần vương cấp đúng 60 vạn quân như Vương Tiễn yêu cầu, cử thêm Mông Vũ làm phó tướng. Vương Tiễn sợ rằng Tần vương thấy mình xin nhiều quân quá sẽ có ý nghi ngờ nên liên tục gửi thư cho vua Tần xin cấp bổng lộc và phong đất cho họ hàng gia đình, cốt để Tần vương yên rằng mình sẽ quay trở lại. Về sau Vương Tiễn đã dẹp tan Sở.

Nếu nói về độ li kì thì phải nói đến cuộc chinh phục quân Yên.

Có sách lưu truyền rằng, thái tử Đan, bằng hữu năm xưa của Tần vương Doanh Chính, đã cử Kinh Kha làm thích khách ám sát Tần vương. Vụ mưu sát thất bại, Tần vương càng có cơ để đẩy nhanh việc xâm lược Yên. Nghe đồn tình huynh đệ rạn nứt có liên quan tới một cô gái, Nhược Băng không tìm hiểu sâu sa nên cũng không biết.

Trên tường khắc hoạ hình ảnh hai nam nhân đối diện nhau, ở giữa là người con gái thướt tha, người xưa nói quả thực không sai:

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Tần vương đã thắng, thắng thái tử Đan, có cả giang sơn và mỹ nhân.

Cuối cùng là Tề quốc. Trong vòng hai tháng Vương Bí không phải đánh một trận nào đã lấy được hết đất Sơn Đông. Tề vương Kiến không chống trả mà mang cả gia quyến ra hàng. Nước Tề mất,

Trung Hoa hoàn toàn thống nhất dưới trướng Tần vương.

Bức bích họa cuối cùng là cảnh Tần vương đăng cơ hoàng đế, đổi thành Tần Thủy Hoàng.

“Dừng, cô muốn đâm đầu vào đá sao?” Hồi Phi thấy Nhược Băng cứ vậy đi, tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

Nhược Băng giật mình mới để ý trước mắt là một cánh cửa. Cánh cửa này đặc biệt không giống những cái trước- hoa văn hoa cát cánh chìm nổi cộng thêm một người con gái mặt che khăn, chỉ để lộ đôi mắt sắc sảo, khuyh nước khuyh thành.

Đôi mắt này- hình như quá giống tứ sự muội!

Chap này dài quá, ta tìm hiểu biết bao lâu mọi người vote và cmt cho mình động lực đi □□□□

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tiếng gọi của quỷ dữ

Nhược Băng quan sát kỹ, y phục của nữ tử trên bức bích họa kia màu đỏ sậm, không phải đỏ tươi tự nhiên. Cô tiến lên phía trước, vươn tay chạm xem thử. Chợt vô tình chạm phải bàn tay khác như có luồng điện chạy qua cơ thể cô.

“Khụ...khụ...”

Nhược Băng xấu hổ ho khan, trên mặt vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh. Sau đó nhanh chóng hạ tay xuống. Cự nhiên trên tay truyền đến cảm giác mát mát...

Mạc Tu Nghiêu cau mày, anh quả thật không hài lòng với phản ứng đó của cô, lạnh lùng, thờ ơ. Anh đã cố tình chạm vào tay cô rồi! Anh làm cho người ta chán ghét vậy sao? Người ta đã nói không quen biết, anh còn mặt dày đi dấy dưa? Không lẽ anh cuồng chứng “mặt nóng áp mộng lạnh” trong truyền thuyết?

Khoan!

Vừa nãy Mạc Tu Nghiêu chạm vào là máu tươi! Anh nhanh chóng quay sang thì đã chậm. Cô gái nhỏ đã cắt tay lấy máu của mình nhuộm bức bích họa.

“Đừng chạm vào tôi, nếu anh gây rối thì phí máu của tôi.” Nhược Băng trầm giọng nói.

Mạc Tu Nghiêu mặc kệ giằng lấy bàn tay nhỏ nhắn bé nhỏ của cô.

“Xét...”

Anh xé áo mình thành một dải dây, chậm rãi buộc bàn tay đang rỉ máu tươi của cô, luôn miệng nói:

“Ngu ngốc.”

Khuôn mặt xinh đẹp của cô tái nhợt, lúc này gương mặt kia có thêm mấy phần dịu dàng nhu hòa, mấy phần thanh tú, mấy phần kiêu mị...

Nhược Băng khẽ chớp mắt, chua chát nói: “Ta...không...sao.”

Cánh cửa từ từ mở.

Nhược Băng cẩn thận quan sát đáng vẻ ân cần của anh khi băng bó cho cô. Khi thấy vết máu khô, Nhược Băng đoán đã có người vào đây trước, phải dùng cách lấy máu tươi tề cửa mới được. Vì thế nên cô dứt khoát lấy dao trích máu từ bàn tay mình. Chút máu thôi mà, không chết được, càng không

đau bằng trái tim cô lúc này...

Chờ khi cánh cửa mở ra, Nhược Băng lạnh nhạt nói: “Cảm ơn.”

Không kịp để anh phản ứng, cô vội bước vào trong.

Mạc Tu Nghiêu hay bất cứ người nào ở đây đều sững sờ nhìn người trước mắt. Chỉ thấy cô bước đi dứt khoát, có chút tùy ý, tao nhã. Ánh sáng từ những viên dạ minh châu càng tôn lên khí chất trong trẻo như băng. Về dẫu dàng khi nãy đã biến mất từ lúc nào.

Mạc Tu Nghiêu muốn vươn tay bắt lấy bóng hình xinh đẹp kia. Chợt kí ức từ xa xăm ủa về trong tâm trí anh, cánh tay từ từ buông xuống, bọn họ lẽ nào không được? Cô ấy không nên nhớ lại..

.....

Bên trong là một khung cảnh hoa lệ đến mức khó diễn tả, ánh sáng đủ màu sắc chiếu rọi khắp không gian, tạo nên sự xa xỉ và lộng lẫy chưa từng thấy.

Đây hình như không phải lăng mộ nữa mà là cung điện Hàm Dương thực thụ. Phía bên kia là giường ngủ làm bằng ngà voi, từng đồ vật bày trong cung điện chân thực như tái hiện cung điện cổ, đẹp đến mức không chân thật.

“Oh...Cái này dành cho người chết sao?” Có người thốt lên.

“Quá sa sỉ rồi!” Người khác phụ họa.

Sử sách Tư Mã Thiên cũng khá chính xác đó chứ, đây đích thực là cung điện dưới lòng đất phiên bản 1:1 con mẹ nó rồi!!

Chừng một lúc sau, Hồi Phi lên tiếng: “Lão đại, xung quanh đều không có cửa đi tiếp.”

Cái lăng mộ hổ cha này, không lẽ là có đi không về? Giờ muốn ra cũng không có cửa đâu...Không! Tuyệt đối phải có lối ra.

“Khoan đã, mọi người nhìn quan tài này!”

Theo hướng chỉ tay của Nhược Băng, mọi người đồng loạt nhìn về hướng trung tâm lăng mộ. Quan tài màu xanh như ngọc, bên ngoài bọc một lớp áo trần châu xa hoa.

“Àm...” Âm thanh va chạm vang lên.

Hồi Phi quát: “Trật tự, trước mặt lão đại còn dám làm ồn.”

“Àm...Àm...Àm...” Âm thanh không những không dừng lại mà càng to hơn. Tựa như tiếng gọi của quỷ dữ.

Hồi Phi còn đang định nói gì đó thì có người sắc mặt trắng bệnh run rẩy nói:

“Có quỷ a, có quỷ trong quan tài kia.”

Hôm nay 2 chương rồi a~~ hehe mọi người có sợ không -.- ta đang run nè....

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ ta mới có động lực ra tiếp đó Ta không ngại viết truyện đâu.v ta chỉ cần có lý do thôi!

Vote + cmt cho ta tiếp đi

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Tứ sự muội thức tỉnh

Nhược Băng giờ tay ra hiệu cho mọi người rồi từ từ tiến về phía quan tài. Mạc Tu Nghiêu không nói gì, bám sát lấy cô.

“Àm...” Âm thanh liên hồi kêu lên.

Nhược Băng đến gần quan tài, cẩn thận quan sát xem có cơ quan nào không? Cô chọn vị trí trung tâm quan tài gỗ ba tiếng

“Cách...Cách...Cách...”

Không còn tiếng “Ầm” chói tai vang lên nữa. Đám thuốc hạ của Mạc Tu Nghiêu thần phục, cô gái kia không lẽ biết điều khiển ma quỷ?

Ngay sau đó, tiếng “cách” lại vang lên, không phải từ bên ngoài Nhược Băng gõ mà từ bên trong phát ra.

“Cách...Cách.”

“Cách...Cách...Cách...Cách...Cách.”

“Cách...Cách...”

Quả nhiên dự đoán của cô là đúng...

Nhược Băng giờ tay ra, đang định nói: “Đưa đèn pin cho tôi” thì chiếc đèn pin chuyên dụng nhỏ nhắn đã nằm trong bàn tay cô. Hai người họ không nói với nhau một lời nhưng lại hiểu ý nhau vô cùng. Nhược Băng soi từng họa tiết trên quan tài ngọc, đều không có gì đặc biệt.

Ngọc để làm thành quan tài này quả thực không bình thường. Khi này đứng ở xa nhìn lại thì màu lục, bây giờ lại gần thì thoảng Nhược Băng còn nhìn thấy gân máu nổi lên. Cô đang suy nghĩ không biết đây là loại ngọc gì?

Chợt Mạc Tu Nghiêu sờ quan tài, trầm giọng nói:

“Biện Hoà bích ngọc.”

“Hử?” Nhược Băng ngẩn người, cô quả thực chưa nghe về loại ngọc này bao giờ, cô quay sang nhìn anh với đại ý: cầu phiền dịch a ~

Mạc Tu Nghiêu cuối cùng cảm giác có chút thành tựu, thì ra vẫn có thứ cô không biết, anh có thể lên giọng trước mặt cô gái nhỏ rồi!

Anh kiên nhẫn giải thích:

“Biện Hoà bích ngọc” hay còn gọi là “Hoà thị bích”-viên ngọc đầm máu trong lịch sử Trung Hoa. Khoảng 300 năm trước công nguyên, ở nước Sở, vào thời Lê Vương, có Biện Hòa là 1 thường dân may mắn tìm được 1 hòn đá tảng, ông ta biết chắc bên trong là loại ngọc cực quý nên đi hiến cho vua để tỏ dạ trung thành. Lê Vương nhìn thấy hòn đá thô thiển, có ý xem thường, bèn bảo 1 viên thái giám đập ra mài thử xem thật giả. Tên thái giám này sợ Biện Hòa có công dâng ngọc sẽ được sủng ái hơn mình nên bảo là đồ giả, khiến Biện Hòa bị chặt mất 1 chân.

Ít lâu sau, Lê Vương băng hà, Vũ Vương kế vị. Biện Hòa lại xin vào dâng ngọc, viên quan được vua sai thử ngọc có tư thù với ông nên lại tâu là đồ giả, khiến Biện Hòa bị chặt nốt chân kia. Quá uất hận, Biện Hòa ôm tảng đá, lao đầu vào tường toan tự tử, Vũ Vương ngăn lại, cho người đập vỡ tảng đá, đích thân xem xét phiến ngọc và nhận ra nó cực kỳ quý giá.

Nhà vua hối hận nhưng đã muộn, vì Biện Hòa đã tàn phế, máu của ông đã loang đỏ khắp sân triều. Vì thế nên nó được gọi là viên ngọc đầm máu.”

Giọng nói anh khàn khàn, thanh âm từ tính vang lên quặn rũ vô cùng, Nhược Băng chăm chú nghe đến nghiệm.

“Vây...”

Cô chưa nói xong, Mạc Tu Nghiêu đã gạt đầu, anh nhanh chóng lấy ra lọ axit, từ từ đổ lên mặt quan tài ngọc.

“Máu tươi quá nhiều, sát nghiệp quá nặng, cần phải thanh tẩy.”

Thực chất giấm ăn cũng là một loại axit yếu, nếu đổ giấm ăn thì sẽ phản ứng chậm hơn còn trực tiếp đổ axit như này thì phản ứng sẽ nhanh hơn.

Chỉ vài phút sau, bọt tan hết, còn lưu lại dòng chữ bằng máu- dù là axit cũng không tẩy được.

“Thê tử của ta- Ân Ân.”

Chữ “Ân” cuối cùng nét máu tụ lại, đã đậm lại càng đậm, đã chói mắt lại càng chói mắt. Chắc hẳn vị hoàng đế này đã dùng tay ở đây rất lâu không muốn rời đi.

Bao sao lăng mộ này lại uy nghi, hoa lệ đến thế- hoá ra đây là lăng mộ của người con gái mà Tần vương đem lòng yêu thương.

Nắp quan tài từ từ mở ra, khuôn mặt người trong quan tài quen thuộc dần hiện rõ dưới ánh dọi minh châu.

“Tứ sư muội, sao muội lại ở đây?” Nhược Băng kích động kêu lên. Lúc tiếng gõ “cách” vang lên cô đã biết bên trong quan tài là người sống. Tiếng đầu tiên kêu hai cái, tiếng thứ hai kêu năm cái, tiếng thứ ba kêu hai cái, đây không phải tín hiệu khẩn cấp 252 còn gì?

Chỉ không ngờ đó lại là tứ sư muội của cô...

Cô gái trong quan tài khuôn mặt trắng xanh, thiếu sức sống, chắc hẳn do việc bị nhốt trong nơi ẩm thấp thiếu đường khí quá lâu. Cô gái không còn hơi sức nói to, chỉ mấp máy cánh môi:

“Tam sư tử...”

“Rầm...” Cùng lúc đó thanh âm chấn động vang lên. Hai bên bức tường từ từ áp sát vào nhau.

Có lẽ vị Tần vương này không muốn ai quấy rối giấc ngủ ngàn năm của cô gái kia nên đã bố trí cơ quan, quan tài mở là khởi động.

Fuck!!! Không nhanh tìm lối ra thì thành thịt viên mất...

Dạo gần đây ta chăm viết a ~

Ta không ngại viết, ta chỉ cần có lý do thôi v

Cmt + vote ủng hộ cho ta nha

#UyenCa chúc mọi người cuối tuần vui vẻ ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Bỗng dưng lại muốn rơi lệ

Nhược Băng nhanh chóng đỡ Bạch Thiên Ân đứng dậy. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cũng không có nhiều thời gian để tâm sự hay gì. Họ phải mau chóng tìm lối ra, không bức tường này sẽ nghiền thành bột mất.

“Muội ở trong đó có phát hiện điểm gì khác lạ không?”

Bạch Thiên Ân lắc đầu, khẽ nói:

“Không có, bên trong tối quá muội không nhìn thấy gì, cũng không dám động đây linh tinh.”

Kì thực Bạch Thiên Ân cũng mới tỉnh dậy vào giờ trước.

Trước đó khi mở nắp quan tài ra, một luồng ánh vàng rực rỡ từ dưới vút lên, quện với ánh nền leo lét từ đầu đó, chiếu rọi thẳng đến trung tâm lăng mộ, soi sáng hoa văn hoa cát cánh.

Bạch Thiên Ân nhắm mắt mơ hồ nghe thấy tiếng tiêu hợp tấu cũng tiếng đàn từ nơi xa xăm nào đó vọng về...

Cô hình như đã mơ một giấc mơ rất dài, rất kì- cũng rất đẹp. Khi tỉnh lại cô đã nằm trong quan tài ngọc này, đầu óc đau như búa bổ.

Mở mắt ra thấy mắt mát vô cùng- tựa như đánh mắt thứ gì đó rất quan trọng nhưng không tài nào nhớ nổi...

“Tam sư tử, muội chắc chắn dưới quan tài này có mật thất rất sâu, chắc hẳn là lối đi tiếp.”

Hai bức tường mỗi lúc một ép sát lại nhau. Mọi người trong lòng thầm đồ mồ hôi lạnh, chết như này rất thảm nha!!!

Bạch Thiên Ân gắng gượng ngồi xuống, cả cơ thể cô không có chút khí lực nào, cô cố gắng duy trì sự tỉnh táo, giải dòng chữ cổ trên phần thân quan tài, mỗi dòng chữ viết vào từng thời gian khác nhau.

“Nương tử của ta, vì phu ngày ngày tháng tháng chờ nàng quay lại, chờ ngày tái hợp của đôi ta.”

“Nương tử, hôm nay là đại điển đăng cơ của phu quân nàng? Tiếc rằng không có hoàng hậu. Vì phu đã thực hiện xong lời hứa với nàng, lưu danh thiên cổ, tên bạo chúa cũng được, hôn quân cũng được. Không có nàng mọi thứ đều không quan trọng.”

“Nương tử ở trên vì phu ở dưới. Nàng là tâm can, là trái tim của ta.”

Bỗng dưng lại muốn rơi lệ...

Tại sao lại muốn roi lệ?

Bạch Thiên Ân đưa tay lau giọt lệ vương lại trên mí mắt. Rõ ràng chỉ là người xa lạ, chỉ là vài câu khắc của một vị hoàng đế cổ xưa, cô đã từng đi qua biết bao lăng mộ?

Tại sao cảm xúc lạ thường mắt mát cứ bao phủ trái tim?

“Sur ty, nhanh chóng ẩn vào phần trung tâm của quan tài.”

Thông qua câu thứ ba, “vì phu ở dưới” cô đã đoán ra được bên dưới là lăng mộ- nơi an nghỉ của Tần Thủy Hoàng. “Nàng là tâm can, trái tim của ta” phải, chính là ám chỉ trung tâm quan tài.

Nhược Băng gật đầu làm theo, nếu chỉ cần động sai cơ quan, bọn họ nhất định bị chôn vùi trong lăng mộ. Nhưng Nhược Băng tin tưởng vào khả năng của tứ sư muội.

“Àm...”

Dưới thân quan tài xê dịch ra lỗ to đen ngòm, sâu trong lòng đất này là một không gian khổng lồ vô tận, may quá, có bậc thang đi xuống.

Đoàn người lối đuôi nhau bước xuống, quay đầu nhìn lại thì chẳng thấy gì, chỉ thấy một màu tối om, hai bức tường đã bịt kín lối trở lại.

Thử tưởng tượng nếu không tìm ra mật thất dưới quan tài này, họ chết tuyệt đối quá khó coi đi.

“Làm gì thế?”

Nhược Băng bắt ngờ với sự động chạm từ Mạc Tu Nghiêu, cô định hất tay anh ra. Tuy nhiên Mạc Tu Nghiêu lại càng nắm chặt hơn, bên tai cô thủ thủ.

“Lối đi nhỏ hẹp như thế, em muốn chơi trò uyên ương ôm ấp thì tôi chiều.”

Nhược Băng quay sang nhìn về mặt vô sỉ của anh. Cô đưa tay lên bẹo má anh, than vãn.

“Chắc...chắc...”

Mạc Tu Nghiêu không hiểu biểu cảm kia của cô lắm, nhưng vẫn thích thú vô cùng, được vợ yêu chiều cung nựng đó nha!!!

Thuộc hạ bên kia hình như thấy lão đại có cái đuôi ý, và nó đang vênh lên tận trời rồi! Kiểu như đang tự hào: thấy vợ chồng ông đây ân ái chưa? Hic, thật tội nghiệp đám cầu độc thân bọn họ, bị nhét thức ăn chó đầy miệng.

Bạch Thiên Ân bên này đang uống chút sữa dinh dưỡng cũng suýt phát sắc...

Tam sư tỷ mà cô luôn thần tượng, tam sư tỷ cao lãnh, tam sư tỷ thờ ơ với đàn ông của cô a...

“Da mặt anh quả thực- quá dày!” Nhược Băng cao giọng nói.

Mạc Tu Nghiêu đang sung sướng tận chín tầng mây thì bị rút xuống địa ngục, sắc mặt anh đen xì như đất nồi, đây là chê anh mặt dày đeo bám cô?

Đám thuộc hạ thì đổ mồ hôi lạnh, cô gái này cũng thật to gan, lão đại sùng ái như thế còn không biết điều. Mà hình như họ đã quen thuộc sự bao dung to lớn mà lão đại đã dành cho cô ta.

Mọi người đều biết điều im miệng không dám ho he. Chỉ riêng Bạch Thiên Ân không biết sống chết cười lớn, thanh âm trong trẻo vang vọng khắp lăng mộ.

“Tam sư tỷ a. Thần tượng của lòng muội, tỷ chất lắm, nghìn like.”

Bạch Thiên Ân còn đang định tiếp tục thao thao bất tuyệt khen ngợi khả năng độc miệng của sư tỷ nhà mình thì Hối Phi chạy đến bịt miệng cô lại, đe dọa:

“Cô không muốn chết thì im miệng, lão đại không đùa được đâu.”

Bạch Thiên Ân nhận thấy ánh mắt lạnh lẽo từ phía bên kia, cô cảm nhận sâu sắc nếu không có tam sư tỷ ở đây, cô chết không có chỗ chôn.

“Haha, hai người tiếp tục, tiếp tục, coi chúng ta là bóng đèn cũng được.”

Mạc Tu Nghiêu tựa như hài lòng với thái độ này, quay sang Nhược Băng, nhếch miệng nói:

“Chúng ta tiếp tục.”

Ờờờờờ...

Nhược Băng thật muốn đập tiểu sư muội nhà mình một trận, có còn lương tâm không? Dám đem cô đi bán?

Mọi người chán đọc rồi sao a ~

Phần lăng mộ còn tầm 3 chương nha

Chap sau đại sư huynh và nhân vật thần bí sẽ xuất hiện.

Cmt + vote làm động lực cho ta nha ☐☐☐

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thủy ngân triều

Cầu thang cứ tiếp tục trải dài, đoàn người tiếp tục đi- mãi cho đến khi trước mặt họ là cánh cửa màu xanh lục, không biết bằng chất liệu gì nhưng chắc chắn cứng rắn vô cùng, dù thiết bị hiện đại tiên tiến đến đâu cũng chưa chắc xuyên qua được.

Cùng lúc đó cách mười thước, thanh âm nặng nề vang lên.

“Àm...”

Đang sau bỗng xuất hiện đá tảng chặn kín cửa về. Xem ra mật đạo này đã được thiết kế, chỉ cần có người vào sẽ tự động bịt kín lối trở lại. Cái này tựa như thiết bị cảm ứng hiện đại đi! Nhưng ngày xưa có nền văn minh như thế sao?

Lấy cánh cửa xanh lục làm trung tâm, hai phía bên đều có lối đi, chỉ có một màu đen bao phủ. Mạc Tu Nghiêu gạt đầu ra hiệu, Hối Phi chỉ tay vào hai người bất kì nói:

“Cậu và cậu, chia hai hướng đi thăm dò, tuyệt đối ghi nhớ là không được động vào bất kì thứ gì.”

Tìm Nhược Băng đập nhanh một nhịp, cô cảm giác có thứ gì rất đáng sợ trong hai lối đi đó, linh cảm của cô thường rất chuẩn xác.

“Chờ đã, hai người đem theo mặt nạ phòng độc đi.”

Dường như có âm thanh trong đầu điều khiển Nhược Băng làm điều đó. Mạc Tu Nghiêu không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, hai người kia nghe lệnh làm theo.

Trong thời gian chờ hai người kia đi thăm dò, Mạc Tu Nghiêu, Nhược Băng, Bạch Thiên Ân chuyên chú tìm cách mở cánh cửa này ra. Tuy nhiên có những hình vẽ, kí hiệu kì quặc, Mạc Tu Nghiêu và Nhược Băng không tài nào dịch nổi- chỉ có người chuyên ngành như Bạch Thiên Ân hiểu. Tuy nhiên cũng phải mất chút ít thời gian để kịp phiên dịch nó.

Bạch Thiên Ân dùng dao cạo cạo một chút lớp ngoài, Nhược Băng biết ý, lấy thêm con dao cùng cạo theo. Những hình vẽ kì lạ dần biến mất, thay vào đó là dòng chữ cổ xưa.

“Đây là chữ chỉ dành riêng cho quý tộc thời Tần.” Bạch Thiên Ân nói điều này trong vô thức, chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao mình biết điều đó. Kì lạ cô lại hiểu được những dòng chữ này- dù cô chưa từng nghiên cứu qua...

“Nơi khởi nguồn của sự sống..

Có ba màu sắc cơ bản: xanh, đỏ, vàng. Chúng kết hợp, bổ sung cho nhau tạo thành thể giới đa màu sắc.

Xanh dương: Nước, màu xanh hài hoà của biển cả, cái nôi sự sống của con người.

Đỏ: Ngọn lửa thiêng bùng cháy, máu, nền tảng của sự sống.

Vàng: Ánh sáng mặt trời, đem đến sự sống.

Hồng: Tình yêu cao cả- làm cho cuộc sống có ý nghĩa.

Nâu: Màu của đất mẹ, nơi sinh sống, che chở cho con người.

Tím: Dải ngân hà vô tận, bao bọc Trái Đất.

Trắng: Ban ngày.

Đen: Ban đêm.

.....”

Bạch Thiên Ân đọc lên cho mọi người cùng nghe. Ai nấy sắc mặt đều khó coi.

Hồi Phi xiết chặt tay thành nắm đấm:

“Cái lăng mộ chết tiệt, thách đố người ta à?”

Đôi mắt của ba người Mạc Tu Nghiêu, Nhược Băng, Bạch Thiên Ân đều loé lên tia hứng thú, có thử thách đấy chứ!

Bạch Thiên Ân chỉ vào một vị trí nói: “Chỗ này có các viên đá nhiều màu, ở trung tâm cánh cửa vừa hay có lỗ lọt đủ một viên đá, tức là chúng ta chỉ được chọn một trong bảy màu, sai là game over, mọi người cùng chôn xác nơi đây.”

Cùng lúc đó, phía con đường bên trái, người thanh niên vừa được cử đi đã chạy về. Khuôn mặt anh ta đeo mặt nạ chống độc- cũng không che hết được sắc mặt đang tái mét đi, miệng anh ta lắp bắp:

“Biển thủy ngân...”

Anh ta dường như đang hấp hối, cố nói câu chữ cuối cùng:

“Thủy ngân triều....”

Phản ứng của Mạc Tu Nghiêu vô cùng nhạy bén, anh đã nhanh chóng đeo chặt chiếc mặt nạ phòng độc vào khuôn mặt nhỏ bé của Nhược Băng. Hành động bất ngờ của anh làm Nhược Băng suýt chết ngạt.

Mọi người biết điều tự động lấy mặt nạ phòng độc đeo vào.

Trong lòng ai cũng hiểu rõ, người đi phía bên phải kia e là không trở lại được rồi! Người đi phía bên trái chắc may mắn hơn một chút, kịp thời đeo mặt nạ chống độc, nhưng cũng không ăn thua. Thủy ngân là gì? Là chất độc siêu mạnh, gây ngộ độc cấp tính, tử vong nếu tiếp xúc nhiều.

Người kia nói “biển thủy ngân” còn “thủy ngân triều” chắc chắn hai bên đó thông ra con sông thủy ngân rộng lớn mà sử sách có ghi chép lại. Thủy ngân sẽ dâng lên- vì thế thời gian không còn nhiều, họ phải nhanh chóng giải được dòng chữ kia.

Tạm thời thủy ngân dâng lên cũng không lo lắng, đã có mặt nạ chống độc- nhưng không nhanh thủy ngân sẽ nhấn chìm bọn họ ấy chứ!!! Thủy ngân chỉ cần chạm một lượng nhỏ vào da là tiêu rồi...Nói gì một biển thủy ngân? Châu Úc Thành chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Thời gian từng khắc đếm ngược...

Mọi người đều chăm chú suy nghĩ, mãi đến khi một người giật mình hoảng hốt kêu lên:

“Nguy rồi, mọi người nhìn hai phía bên kia, tôi thấy thứ nước màu xanh lục đang dần dâng lên.”

“Tôi cũng thấy, nguy rồi!”

“Phải làm sao bây giờ.”

Tuy hoảng loạn nhưng mọi người vẫn đứng yên không gây rối, bởi lẽ đang có vị tôn đại phật- Mạc lão đại đứng đây, họ sao dám làm càn?

Nhược Băng cũng nhìn sang, cô liệu có hoa mắt không? Thủy ngân triều đang dâng lên với một tốc độ khủng khiếp, mắt thường có thể thấy, ước chừng mười năm phút nữa có thể nhấn chìm chỗ họ đang đứng.

Cô đã nắm được mấu chốt vấn đề, nhưng chìa khoá nằm ở đâu?

Chap này hơi kinh dị tưởng tượng nước bình thường nhấn chìm đã đáng sợ biết bao, đây là thủy ngân đó nha ~~~

Còn một vấn đề nữa chuyện tình của tứ sư muội Bạch Thiên Ân- Tần Cảnh Dật theo đa số ý kiến của

mọi người, mình sẽ viết thành quyển riêng, khi nào ra sẽ thông báo với mọi người ^^

Có thể viết vài chương ngoại truyện nếu mình có thời gian:3

chap này mình dành rất nhiều công sức, mong mọi người ủng hộ. Ai đoán đúng màu sắc chap sau ta sẽ tag tên người đó =^^=

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Nơi khởi nguồn của sự sống

Chiếc đồng hồ cát vô tình trôi.

Chỉ còn năm phút đồng hồ...

Ý tưởng chợt loé, Nhược Băng theo quán tính quay sang nhìn Mạc Tu Nghiêu. Cô hét lên:

“Phải rồi!”

Nhược Băng sững sốt- anh ta đã nhìn cô cười từ lúc nào, tựa như đang thưởng thức dáng vẻ lúc này của cô.

Mạc Tu Nghiêu nghiêm túc gật đầu:

“Tôi cùng suy nghĩ với em.”

Nhược Băng lấp bắp: “Anh...”

Người này tỏ ra thần thần bí bí khiến cô lăm ý, cô bĩu môi không nhìn anh ta nữa, hướng về phía tứ sự muội.

“Mau tím”

Hai thanh âm dường như cùng đồng loạt phát ra. Tiếp sau đó là trận cười hào sảng của hai cô gái.

Mọi người xung quanh trừ Mạc Tu Nghiêu đều ngơ ngác không hiểu gì, họ đều mong chờ có thể mở được cánh cửa kia, tìm được đường sống.

Bạch Thiên Ân không chần chừ, thao tác nhanh như chớp lấy viên ngọc tím bỏ vào vị trí trung tâm. Mọi người tim đều đập thành thịch, mạng sống của họ đều phụ thuộc vào đây!

Đến khi âm thanh chấn động lớn vang lên ai nấy mới thở phào nhẹ nhõm.

“Uỳnh...” Cánh cửa chậm rãi mở ra.

Thủy ngân triều đã gần tới chân, mọi người không ai bảo ai theo thứ tự bước vào cánh cửa. Người của Mạc gia đều là tinh anh trong tinh anh được huấn luyện một cách bài bản nhất.

Trên hành lang đi tiếp...

Hồi Phi cau mày suy nghĩ mãi không ra tại sao lại là cái màu tím xấu xí kia? Có liên quan gì đến sự sống chứ?

Anh ta nhìn Nhược Băng với ánh mắt cầu xin tha thiết:

“Đại sư tỷ, sư tỷ có thể giải đáp thắc mắc của đệ đệ không?”

Nếu Mạc Tu Nghiêu ở đây nhất định sẽ tát cho Hồi Phi vài cái bạt tai, nhân lúc ông không có ở đây đào tường tẩu tẩu nhà ông hả? Nằm mơ đi...

Nhược Băng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Đại sư tỷ cái đầu anh, bà đây trẻ trung, xinh đẹp hơn anh đấy!”

Mọi người bật cười.

Hồi Phi méo mặt nói: “Tiểu cô nương a, xin giải đáp...”

Hồi Phi còn chưa nói xong đã cảm giác được “ánh mắt không mấy thiện ý” từ lão đại nhà mình. Anh ta vò đầu bứt tai không hiểu mình đã làm gì sai?

Nếu Mạc Tu Nhiên ở đây nhất định sẽ vô cùng khinh bỉ Hồi Phi, tuyệt đối ngu ngốc, kĩ năng vuốt mông ngựa nhà mi còn kém lắm? Sao bằng ông đây được? Chẳng phải đại ca, tâu tâu đều tin tưởng ông đây sao?

Nhược Băng thấy vậy cũng không làm khó Hồi Phi nữa, dù sao được gọi là tiểu sư muội vẫn tốt chán so với cái “đại sư tỷ” kia!!!

“Anh thấy cái nào bao quát nhất?”

Hồi Phi nghĩ nghĩ, lúc sau kích động nói:

“Màu tím- giải ngân hà vô tận bao bọc trái đất. Giải ngân hà là rộng lớn nhất trong các yếu tố trên.”

Bạch Thiên Ân đứng cạnh Nhược Băng gật đầu, trên mặt lộ vẻ tán thưởng:

“Có tiến bộ, đầu óc thông minh hơn rồi đấy!”

“Khụ...Khụ...Thật sao?” Rõ ràng là một lời khen, Hồi Phi lại có cảm giác mình bị dắt mũi thế nào ý nhỉ?

“Không phải hai người chọn màu tím chỉ vì lý do này thôi đấy chứ?”

Mạc Tu Nghiêu đi phía trước phải kìm nén cảm giác đánh người lắm mới không tấn cho tên đầu bò Hồi Phi này một trận, đã thế còn dám tiếp chuyện với “vợ yêu” của anh, quả thực chán sống!

“Trở về đến châu Phi thăm dò hoang mạc Sahara cho tôi. Một tháng.”

Hồi Phi càng lúc càng rối như tơ vò? Rốt cuộc anh làm gì sai? Sao đến lão đại cũng bắt nạt anh?

Nhược Băng nói:

“Màu tím trong thiên nhiên rất hiếm. Nếu chúng ta quay trở lại thời xa xưa, tổ tiên của chúng ta hiếm khi nhìn thấy một trái cây, hoa, chim, cá, hoặc bất kỳ sinh vật sống nào có màu tím - bởi vì chúng rất hiếm trong tự nhiên. Điều này quá là khó hình dung trong thế giới hiện đại.”

Hồi Phi về mặt không thể tin nổi nói: “Bây giờ màu tím đầy rẫy kia, vừa già vừa xấu, có gì liên quan đến cái lăng mộ này chứ?”

Bạch Thiên Ân không chịu nổi lên tiếng nói: “Anh có biết nó hiếm thế nào không? Người ta cần tới 12.000 con sên biển Mure Brandaris (do sự trung dụng quá đà nên đã bị tuyệt chủng) chiết xuất ra được 1,5 gram thuốc nhuộm màu tím tinh khiết - đủ để nhuộm một bộ áo khoác kiểu La Mã. Chính vì vậy chỉ có các hoàng đế và những nhân vật giàu có mới có khả năng mặc màu này.”

Bạch Thiên Ân kích thích nói: “Anh còn dám nói nó xấu xí? Anh biết nó đắt đỏ đến mức không phải hoàng tộc nào cũng có tiền chi trả không? Tương truyền rằng vào thế kỉ thứ ba, Aurenianus- một trong những vị hoàng đế vĩ đại nhất La Mã, người đã đem quân chiếm đóng bao nhiêu vùng đất đã không đồng ý mua cho vợ chiếc khăn choàng màu tím, có lẽ vì cái giá phải trả quá cao.”

Bạch Thiên Ân nói một tràng dài, Nhược Băng đứng bên cạnh cũng thương thầm Hồi Phi, ai bảo động tới điểm mấu chốt của tứ sư muội chứ? Tứ sư muội là tín đồ điên cuồng màu tím, Nhược Băng biết những điều Bạch Thiên Ân kể phía trên cũng nhờ vị tứ sư muội của mình suốt ngày thao thao bất tuyệt màu tím, màu tím..

Hồi Phi vẫn chưa phục:

“Nhưng mà vì lý do gì màu tím lại liên quan tới giải ngân hà? Tôi tuyệt đối không tin người cổ xưa đó biết mấy thứ này.”

Bạch Thiên Ân vô tình nói:

“Bởi vì Tần vương thích màu tím.”

Hồi Phi cười ha hả nói: “Vớ vẩn, dựa vào nó quý hiếm nên ông ta thích?”

“Tần vương luôn bá đạo độc tôn, thứ ông ta thích đều là thứ quý hiếm nhất trên đời.” Bạch Thiên Ân xiết chặt nắm tay, kì thực cô không nói ra, trong người cô còn giữ chiếc khăn lụa màu tím- có lẽ đây là chiếc khăn của người con gái Tần vương yêu nên cô càng chắc chắn đáp án là màu tím.

“Năng lượng điện tử.” Hai thanh âm gần như cùng lúc vang lên.

Mạc Tu Nghiêu gật đầu thương thức, cô gái nhỏ hiểu biết không tệ nha!

“Em nói đi!”

Đối với người đàn ông luôn thích làm theo ý mình này, tốt nhất bạn không nên tranh cãi với anh ta, Nhược Băng chậm rãi nói:

“Ngày nay, khoa học đã khám phá rõ hơn về màu tím và phát hiện rằng: Màu tím là bước sóng mạnh của năng lượng điện tử. Nó chỉ cách vài bước với x-ray và gamma ray. Điều này giải thích màu tím thường xuất hiện trên bầu trời, trong các giải ngân hà như chúng ta thấy. Vì thế màu tím đại diện cho dải ngân hà, ngân hà là cái nôi của sự sống, mọi hành tinh đều nằm trong nó, còn về vấn đề tại sao người xưa biết mấy thứ này, tôi bó tay.”

Thân thể Bạch Thiên Ân khựng lại, âm thanh nào đó đang vang vọng trong đầu cô.

“A Chính, thiếp thích màu tím”

“Ừm, Ân Ân, vi phu biết.”

“Không phải vì nó quý hiếm”

“Ừm, vi phu cũng biết.”

Giọng nói cô gái lại tiếp tục vang lên:

“Chàng biết ngoài bầu trời kia là gì không? Là dải ngân hà, bao bọc nơi chúng ta đang đặt chân, giải thích phức tạp lắm chàng sẽ khó hiểu. Nói ngắn gọn dải ngân hà vô cùng to lớn, vô cùng vĩ đại, là cái nôi của sự sống. Chàng có nhớ chưa?”

“Ừm, Ân Ân ngày ngày đều nói, vi phi ghi nhớ từng chữ.”

“Vậy chàng thích màu gì?”

“Tất nhiên là màu tím rồi!”

“Hử?”

“Thứ gì nương tử thích, vi phu đều thích.”

Cô gái gật đầu hài lòng, hôn lên má chàng trai.

“Ngoan lắm, thưởng cho chàng.”

“Hứa với ta, mãi mãi bên ta, Ân Ân...”

“Chàng này, chàng phải hứa với ta dù có chuyện gì cũng sống lâu trăm tuổi, trở thành đế vương lưu danh thiên cổ.”

Nhược Băng thấy không ổn vươn tay đỡ lấy thân thể mềm nhũn của Bạch Thiên Ân.

“Tứ sư muội...”

Vì hôm qua có sự cố không ra được truyện nên ta viết chương này dài gấp đôi chương bình thường bù lại.

Cảm ơn mọi người đã ở bên động viên, ủng hộ ta ^^

Đừng quên cmt + vote cho ta tiếp nha ~

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Tìm kiếm bí được

Đi một đoạn ngắn nữa thì phía trước có ánh sáng soi rọi mặt đạo tằm tối.

Cả một không gian vô cùng rộng lớn ở trước mắt Nhược Băng, cô khẽ dụi mắt, đây không phải là mơ...

Nhược Băng lấy la bàn ra xem, kim la bàn chỉ 334°22'52,75"B 109°15'13,06"E đúng là toạ độ này. Đây là tầm cung, nơi chứa xác Tần Thủy Hoàng.

Theo bước chân, khung cảnh càng vào trong càng uy nghi, tráng lệ. Cung điện này phải hơn bốn vạn mét vuông, quá khủng bố rồi!!!

Khắp nơi trong cung điện có các đoá hoa màu đủ màu sắc- duy chỉ màu tím là không có. Chúng đều được trạm chỗ tinh tế như thật, làm bằng ngọc thạch các màu, vàng, kim cương cũng có.

Giống như một vườn hoa thật sự vậy, chỉ là những bông hoa này nở mãi, trường tồn mãi với thời gian còn hoa thật sáng nở tới tàn.

Cung điện được chia thành từng phòng, phòng phê tấu chương, phòng nghị chính, phòng ngủ...

Cứ như cung điện thực sự vậy!

“Chia người ra tìm cho tôi, tuyệt đối không được động vào bất cứ thứ gì.” Mạc Tu Nghiêu trầm giọng ra lệnh, phải lấy được thứ chết tiệt kia, trả lại ân tình cho Thiên gia rồi rời khỏi đây, trực tiếp rước cô gái nhỏ về nhà mới được!

Nhược Băng cau mày nghiền ngẫm, thứ bọn họ tìm, liệu có phải thứ cô tìm? Cô lại lắc đầu, làm gì có sự trùng hợp vậy chứ?

Với lại mối thù của riêng cô, cô không muốn ai liên quan dính vào. Nhược Băng lại gần Bạch Thiên Ân, tứ sự muội đã bình thường lại, cô khẽ nói:

“Tứ sự muội, muội tìm giúp tỷ thứ này được không?”

Bạch Thiên Ân thấy bộ dáng nghiêm túc hiếm có của sư tỷ nhà mình, hiếm khi được sư tỷ nhờ vả lắm đấy, gật đầu hỏi lại:

“Tam sư tỷ muốn muội giúp việc gì?”

Nhược Băng cười nói:

“Muội có nghe đến việc Tàn Thủy Hoàng cả đời tìm thứ thuốc trường sinh bất lão không?”

Bạch Thiên Ân tiếp tục gật đầu:

“Có chứ, cuối đời nghe nói vì không tìm thấy thứ thuốc này uống thủy ngân độc mà chết. Có thể thuốc trường sinh không có, nhưng có một thứ gọi là bí dược, gần với thuốc trường sinh nhất. Sư tỷ muốn muội tìm thứ này?”

Nhược Băng gờ tay ra hiệu:

“Suyt, muội đừng nói to, chuyện này ta không muốn nhiều người biết.”

Ngón tay Bạch Thiên Ân làm thành kí hiệu OK. Hai người chia nhau ra tìm.

Nhược Băng tiến về phía giường vàng của hoàng đế, loay hoay tìm xem có cơ quan nào không.

Rốt cuộc tìm nửa ngày cũng chẳng có chút dấu vết gì. Nhược Băng thất thần suy nghĩ thì cánh tay đập nhẹ vào bả vai cô, thanh âm quen thuộc vang lên:

“Em ngây người ra đó làm gì? Tìm thứ gì sao?”

Nhược Băng trên khuôn mặt không lộ chút biểu tình nào, thản nhiên đáp:

“Thứ tôi tìm được chẳng phải đã tìm được rồi sao? Mà tôi tìm gì thì liên quan gì tới anh?”

Mạc Tu Nghiêu nhún vai:

“Sao lại không liên quan?”

Nói đoạn anh ghé sát vào người cô, tạo thành tư thế vô cùng mờ ám:

“Tôi không cần biết em có tứ sự muội hay ngũ sư muội gì đó, kể cả là trai hay gái, không được tiếp xúc thân mật, mỗi lần nói chuyện không được quá mười chữ.”

Nhược Băng nghiêng người né tránh: “Xin anh hãy tự trọng.”

Đến khi Mạc Tu Nghiêu định thân thì bóng đang Nhược Băng đã từ từ khuất sau bức tường. Đến khi nào cô gái nhỏ mới hết phòng bị xa cách anh đây?

.....

Nhược Băng đi tìm Bạch Thiên Ân thì thấy cô ấy ở gần vị trí ngai vàng, đôi mắt hình như có chút đỏ. Nhược Băng chạy vội lần gần, cầm tay Bạch Thiên Ân hỏi:

“Tứ sự muội, muội khóc sao?”

Bạch Thiên Ân đưa tay dụi dụi mắt vội lắc đầu nói:

“Muội không sao, chỉ là lăng mộ cũ kĩ có nhiều bụi bặm nên bụi bay vào mắt thôi!”

“À, phải rồi, tam sư tỷ, khi này muội tìm được mật đạo dẫn vào nơi yên nghỉ cuối cùng của Tần Thủy Hoàng- nơi đặt quan tài đó, không có thứ tỷ cần tìm.”

Nhược Băng gật đầu, trong mắt cô có chút thất vọng, cô thở dài nói:

“Thứ kia đâu phải dễ tìm chứ, không tìm được thì thôi, muội phải đặt an nguy bản thân lên hàng đầu có biết chưa?”

.....

Cùng lúc đó.

“Tần tiểu tử chết tiết, rốt cuộc phải đi đến khi nào mới tìm được tứ sư muội, tam sư muội nhà tôi?” Thanh âm ca thán của Lục Kinh Trần vang lên.

Tần Cảnh Dật nghiêng ngẫm sâu sa, lúc sau chợt nói:

“Tôi đã dẫn cậu đi hầu như khắp cả lăng mộ, Đông Tây Nam Bắc đủ cả mà vẫn không thấy người. Trừ khi...”

Lục Kinh Trần hỏi ngược lại: “Trừ khi làm sao?”

Tần Cảnh Dật vội vàng nói:

“Trừ khi bọn họ đã đặt chân được vào tẩm cung. Nếu không muốn sư muội yêu quý chôn thân ở đó thì nhanh lên cho tôi, công tác tự hủy đã được khởi động rồi!”

“Fuck...Sao không nói sớm chứ?”

Còn chương sau là kết thúc chỗ lăng mộ này nha ^^

Mn vote mạnh lên nhá tối ta ra chương tiếp kết thúc luôn.

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Sống chết có nhau

Nhược Băng chợt linh cảm được điều gì đó, quay sang hỏi mọi người:

“Có ai nghe thấy tiếng động gì dưới đất vọng lên không?”

Mọi người đều lắc đầu: “Không có.”

Nhược Băng có linh cảm xấu lắm, mỗi khi có cảm giác choáng váng này đều là điều không tốt lành sắp ập đến.

Hồi Phi tụ tập thuộc hạ lại một chỗ để họ nghỉ ngơi, ăn uống phục hồi sức khỏe, anh ta tiến về chỗ Mạc Tu Nghiêu, trầm mặc không nói gì.

Mạc Tu Nghiêu cau mày không hài lòng:

“Có gì cứ nói ở đây.”

Câu nói này của anh làm tâm tình đang yên ả của Nhược Băng khẽ dậy sóng, anh đây là tin tưởng cô?

“Lão đại, không tìm thấy.” Hồi Phi chán nản báo cáo. Tất cả các nhiệm vụ mà Mạc Tu Nghiêu giao phó anh ta đều hoàn thành, duy chỉ lần này...

Mạc Tu Nghiêu cũng có thất vọng đôi chút, chỉ cần lấy được thứ này, hôn ước giữa anh và tiểu thư Thiên gia kia sẽ được hủy bỏ, cơ hội tốt như vậy không lẽ lại bỏ lỡ?

Bên kia Nhục Băng cũng không khá hơn bao nhiêu, không tìm được vậy cô đi đâu tìm kẻ đã hại gia đình cô đây? Đôi mắt cô loé lên tia sáng giáo hoạt, không tìm được cũng không sao, cô vẫn có cách riêng của mình...

Sắc mặt Bạch Thiên Ân lại càng tồi tệ. Những thứ nhìn thấy trong mật thất riêng- nơi an nghỉ của Tần Thủy Hoàng đó bủa vây trọng tâm trí cô như tâm ma không cách nào gỡ bỏ được.

Phía đám thuộc hạ Mạc gia bàn tán.

“Haizz, tôi thấy Tần Thủy Hoàng này cũng quá xa xỉ đi, một cái lăng mộ thôi mà, dù sao cũng là người chết rồi!”

“Phải đó, các người xem, chỉ cần vớ đại một nắm vàng trong kia cũng đủ sung sướng cả đời rồi.”

“Hoàng đế gì chứ, tôi thấy là kẻ tham sống sợ chết mới tìm kiếm thứ thuốc trường sinh bất lão.”

.....

Bạch Thiên Ân nghe rất rõ lời họ nói, không hiểu sao cô nghe rất chói tai. Cô khẽ lẩm bẩm:

“Tần Thủy Hoàng không tham sống sợ chết, anh ta chỉ quá si tình. Anh ấy tìm thứ thuốc trường sinh bất lão chỉ vì đợi chờ người con gái anh ấy yêu quay trở lại. Anh ấy không độc ác, xấu xa như người đời sau truyền tụng mà là mình quân...”

Nhục Băng nghe không rõ lắm những điều tứ sư muội nói vì khoảng cách khá xa, chỉ loáng thoáng nghe Tần Thủy Hoàng. Nhục Băng tiến lại gần phía Bạch Thiên Ân:

“Tứ sư muội chán ghét ở đây sao? Nếu vậy chúng ta tìm đường ra thôi!”

Nhục Băng vừa mới đỡ Bạch Thiên Ân đứng dậy thì cảm giác đau nhẹ truyền đến cổ tay, cô quay đầu nhìn, tròn tròn mắt:

“Đại...Đại sư huynh, sao huynh lại ở đây?”

Lục Kinh Trần vội vàng kéo tay Nhục Băng lùi về phía mật đạo anh vừa đi ra:

“Không có thời gian giải thích, nơi này sắp bị thủy ngân nhấn chìm. Theo ta.”

Trên đường chạy đến đây, Tần Cảnh Dật đã nói lăng mộ này bị khởi động chế độ tự hủy, chỉ ít phút nữa thủy ngân sẽ dâng đến đây. Lục Kinh Trần đã nhờ Tần Cảnh Dật chăm lo cho tứ sư muội còn bản thân kéo tam sư muội.

Nhục Băng hốt hoảng quay về phía Mạc Tu Nghiêu hét to:

“Thủy ngân sắp nhấn chìm, chạy...”

Lời cô chưa kịp nói xong thì đã bị Lục Kinh Trần bế lên, chạy nhanh về phía mật đạo. Đại sư huynh hết sức bức bối, tiểu sư muội nhà mình có biết tình thế nguy cấp thế nào không? Còn rảnh hơi lo cho người ngoài.

Mạc Tu Nghiêu thấy người đàn ông lạ mặt nắm chặt tay Nhục Băng, đang định chạy đến giết tên khốn đó thì nghe thấy tiếng hét của cô. Anh nhanh chóng ra lệnh:

“Rút. Đi theo họ.”

Đám người nhanh chóng tiến vào mật đạo....

Ngay khi họ vừa rời khỏi tầm ba phút, dòng nước màu xanh lục từ từ nhấn chìm mọi thứ, giống như trận đại hồng thủy tấy uế nhân gian vậy. Khung cảnh tráng lệ lúc trước không còn một dấu vết, chỉ còn biển nước mênh mông.

Tần Cảnh Dật nắm tay Bạch Thiên Ân đi đầu tiên dẫn đường cho mọi người. Cảm giác là lạ truyền đến lòng bàn tay- thứ mà từ trước đến giờ anh không cảm nhận được.

Tần Cảnh Dật anh là ai chứ? Là người thừa kế Tần gia- gia tộc lớn mạnh bậc nhất Trung Hoa, cũng là vị thượng tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Từ nhỏ ngoại trừ Diệp Hàm Huyền, kể cả em gái ruột thịt là Tần Gia Dung anh cũng bài xích không muốn tiếp xúc. Nhưng cô gái này đem đến cho anh cảm giác rất quen thuộc...

“Không kịp rồi, khoảng một phút nữa thủy ngân sẽ chảy đến đây.”

Lục Kinh Trần hét lên:

“Cái lăng mộ này do tổ tiên cậu lập ra, có cách nào ngăn chặn nó không?”

Tần Cảnh Dật lắc đầu:

“Con đường ra khỏi lăng mộ này nhanh nhất chính là đến mạch nước ngầm, nó sẽ đổ xuống một con thác.”

“Chần chừ gì nữa, đi đường đó thôi!”

“Nhưng mà đến đó mất ít nhất ba phút.”

Nhược Băng lên tiếng:

“Cái lăng mộ này chắc cơ quan anh nắm rõ như lòng bàn tay, tùy tiện khởi động một cái nào đó, làm thủy ngân tràn vào đó sẽ tiết kiệm được chút thời gian.”

Tần Cảnh Dật lúc này mới chú ý Nhược Băng, cô gái này không tệ, khá thông minh đó chứ. Anh dừng lại một đêm, khẽ ấn cái gì đó. Rồi kéo Bạch Thiên Ân chạy tiếp.

Nhưng chẳng mấy chốc phía sau thủy ngân đã tràn đến. Cũng may họ đã đến mạch nước ngầm.

Tần Cảnh Dật kéo Bạch Thiên Ân nhảy xuống đầu tiên. Đến Lục Kinh Trần đang định nhảy xuống thì bất ngờ tiểu sư muội bị cướp khỏi tay, Mạc Tu Nghiêu cướp được mỹ nhân, tranh thủ lúc Lục Kinh Trần không để ý, giơ chân đạp vào mông Lục Kinh Trần, đại sư huynh mất đà, lao thẳng xuống nước.

Mạc Tu Nghiêu cũng nhanh chóng nắm tay Nhược Băng nhào vào trong nước.

“Ừm...”

“Ừm...”

Thủy ngân không tan trong nước nên bọn họ thoát rồi...

Nhược Băng mơ hồ cảm nhận được bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy cô, như thể vật quý trên đời vậy.

Bên tai cô tiếng chửi của đại sư huynh:

“Mẹ kiếp, thằng chết tiết nào dám đá ông.”

Nhược Băng bật cười.

“Khụ...khụ...”

Cô quên mất bây giờ đang ở dưới nước, suýt chết sặc nước thì nụ hôn nóng bỏng ập đến.

Anh và cô...

Nắm tay nhau vượt qua sinh tử, sống chết có nhau!

Lần đầu tiên Nhược Băng đáp trả lại nụ hôn từ anh, cô hôn đến ngiên, mọi thứ dường như chỉ làm nền cho họ...

Vậy là kết thúc chuyến đi lăng mộ Tần Thủy Hoàng nha

Cmt + vote cho ta nha =^=

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thiên trường địa cửu

số 99: ý nghĩa là vĩnh cửu nên mình đặt tên chương là thiên trường địa cửu.

Răng chạm răng, môi chạm môi, hai cơ thể dường như hoà làm một. Nhược Băng bị ngạt thở, không phải vì dưới nước thiếu dưỡng khí mà vì nụ hôn của anh quá sâu, quá gấp gáp.

Tay Mạc Tu Nghiêu xấu xa luồn vào trong áo Nhược Băng, nhẹ nhàng cởi bỏ dây áo ngực sau lưng cô, ghi cô sát người mình. Một tay khác chạm vào ngực cô xoa nắn.

“Đờ cờ mờ, anh dám...”

Bọt nước long lanh tạo lên khung cảnh huyền ảo...

Mạc Tu Nghiêu tiếp tục hôn cô, không cho phép cô khước từ mình.

“Ừm...Ừm...” Nhược Băng chỉ có thể ú ớ kêu lên, cố gắng cầu cứu đại sư huynh đằng sau, ai biết được cô lại rơi vào tay một con sói đói. Đàn ông đứng là, vẻ ngoài càng đẹp để bao nhiêu thì càng lưu manh cảm thú bấy nhiêu.

Lục Kinh Trần ở phía sau bức bội xoa xoa móng của mình, bức tức vô cùng. Đường đường là ảnh đế đại danh鼎鼎, người người kính trọng, là Đại đệ tử của Trầm Uyên- lão đại Hắc Hy. Ấy thế mà bị người ta giờ chân đá bay thì thôi, còn đá vào móng, quả thực nhục nhã vô cùng.

Lục Kinh Trần nghiêng răng nghiêng lợi, còn dám cướp tiểu sư muội, thù này không báo anh không mang họ Lục.

Đằng trước bỗng bọt nước toé lên. Bạch Thiên Ân nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trước mắt, vừa xa lạ, vừa quen. Người này cũng quá đẹp đi! Mang vẻ đẹp Trung Hoa cổ đại, đặc biệt là đôi mắt phượng dưới chân mày ngài kia- như chứa đựng cả thế giới trong đó.

Cảm nhận của Bạch Thiên Ân khi nhìn sâu vào đôi mắt người đàn ông này, đó là thế giới cũng chỉ nhỏ bé thế này thôi!

Không hiểu có thứ gì đó đang thúc giục mạnh mẽ trong đầu cô. Bạch Thiên Ân kéo sát người đàn ông kia lại gần mình, đôi mắt nhỏ nhắn xinh xắn bóp cảm anh ta, cúi đầu hôn thật sâu. Dừng lưỡi đẩy vào khoang miệng người đàn ông.

Tần Cảnh Dật bất ngờ với hành động mạnh bạo của cô gái, nụ hôn đầu của anh là bị người ta cưỡng hôn...

Lục Kinh Trần tự nhiên có cảm giác không khí nóng nóng, đây là mạch nước ngầm đầy, sắp lạnh chết anh rồi!

Chỉ trong năm phút sau, phía trước tia sáng le lói xuyên qua.

Mạc Tu Nghiêu thì thầm bên tai Nhược Băng:

“Sắp rơi xuống thác nước, nằm yên trong lòng anh.”

Nhược Băng lờm Mạc Tu Nghiêu với đại ý: ranh con, buông bà ra.

Mạc Tu Nghiêu nhếch cằm: em muốn hôn tôi tiếp?

Sức nước càng ngày càng chảy xiết...

Ánh sáng mặt trời càng chói lọi.

Thân thể Mạc Tu Nghiêu ôm trọn Nhược Băng trong lòng, rơi tự do từ độ cao năm mươi mét của thác nước xuống.

“Ừm...”

Nhược Băng cảm giác vòng tay rắn chắc đang che chắn sức ép từ nước đến cô, đầu óc cô mơ hồ, nước chảy ù ù bên tai, chỉ nghe thấy giọng anh khẽ nói:

“Đừng sợ, nhắm mắt lại, có anh đây rồi!”

Đến khi Nhược Băng mở mắt ra thì anh đang ôm cô nổi trên con suối. Phía xa xa vang lên tiếng nước chảy ầm ầm của thác nước. Thác nước trắng xoá như mây khói, đôi mắt cô nhat nhòa, đây liệu có phải giấc mơ không?

“Em đau sao?” Mạc Tu Nghiêu một tay ôm cô trong lòng, một tay đẩy nước tiến về phía bờ xanh.

“Không đau.”

Hốc mắt cô chưa xót. Vào thời khắc sinh tử anh ấy không quan tâm đến mạng sống của mình, dốc lòng bảo vệ cô.

Nhược Băng tưởng tượng ra cảnh dưới chân thác nước này có thêm nhiều tầng đá nổi lên, chẳng phải anh ấy sẽ...

Cô không dám nghĩ tiếp.

Một người đàn ông vì bảo vệ cô gái đến tính mạng cũng không cần, cô sao có thể không cảm động cho được?

Nhược Băng đột nhiên thông suốt một điều, thời gian không phải vô tận. Cô yêu anh, rất rất yêu anh. Nếu không tận dụng, trân trọng thời gian ở bên anh, nếu như có một ngày sinh tử cách biệt thì phải làm sao?

Cô còn chưa kịp nói lời yêu anh...

Nên dù mai kia có chuyện gì xảy ra, bây giờ nhất định cô phải nói!

Mạc Tu Nghiêu vừa đặt cô xuống đất thì đầu anh bất ngờ bị ngoại lực kéo.

Cánh môi đỏ tươi như hoa đào của cô áp sát vào môi anh, anh nghe được tiếng nói trong trẻo khe khẽ của cô.

“Em yêu anh.”

Hôm nay fb của ta bị rip nên không có tâm trạng viết((nếu có tẽ mong mọi người bỏ qua. Mình không kịp viết Mật Tình.

Mọi người tiếp tục ủng hộ ta nhé ☐☐☐

#Uyenca

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đánh ghen. Mạc Tu Nghiêu đệ nhất vô sỉ

Mạc Tu Nghiêu không tin tưởng vào tai mình lắm, anh hỏi lại:

"Em vừa nói gì cơ?"

Ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu rọi lên cô, Nhược Băng chỉ đứng yên mà trên người cô như phát ra hàng nghìn tia sáng loé mắt. Đôi mắt cô trong trẻo, câu hồn khiến người đối diện hồn bay phách lạc.

Lúc sau Nhược Băng mỉm cười tươi như hoa, đang định hét thật to: "Đời đời kiếp kiếp yêu anh."

Chỉ là lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì đại sư huynh Lục Khinh Trần xông lên tấn công Mạc Tu Nghiêu.

Mạc Tu Nghiêu phản ứng vô cùng nhanh, anh né cú đâm từ Lục Khinh Trần sau đó phản đòn lại.

Hừ, bình thường không có cơ hội thì thôi, Mạc Tu Nghiêu loáng thoáng nghe được đây là đại sư huynh của vợ anh, tự nhiên đánh người ta sẽ gây ấn tượng xấu với cô gái nhỏ.

Nhưng đây là hấn tấn công anh trước đây, anh chỉ là phòng vệ chính đáng thôi đúng không?

Nhược Băng dờ khóc dờ cười, nhìn một màn hai người đàn ông đánh nhau, giữa tình yêu và tình thân, cô phải chọn cái nào?

Mạc Tu Nghiêu thuận thế quay sang Nhược Băng nháy mắt, nói:

"Vợ, em xem đại sư huynh nhà em bắt nạt anh."

Ngay lập tức anh hứng trọn một cú đâm trời giáng của Lục Khinh Trần. Đại sư huynh khinh bỉ nói:

"Đánh tay đôi với tôi còn muốn thả thính gái? Chán sống rồi hả?"

Mạc Tu Nghiêu cũng không vừa, lập tức đáp trả, thẳng bụng đại sư huynh mà đâm.

"Lục Khinh Trần." giọng nói vẫn trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đến khiếp người, đôi mắt âm u quét về phía người đứng trước mặt mình. Hay cho một Lục Khinh Trần, chiếm tiện nghi của vợ anh còn dám đến trước mặt anh gây sự?

Ngay lập tức Lục Kinh Trần cười tà tà: "Chưa biết hoa vào nhà ai đâu. Nhân tiện cũng để tiểu sư muội xem ai mới xứng đáng đứng cạnh muội ấy."

"Đúng thế, ai mới là người xứng đáng." Mạc Tu Nghiêu lạnh lùng nói.

Nhược Băng khó hiểu nhìn hai người đàn ông trước mặt. Ai cũng đẹp trai bức người. Họ vừa thoát chết trong gang tấc đấy! Phát điên cái lông gì?

"Lúc này là lúc thể hiện bản lĩnh của đàn ông, em/muội không được xen vào." Một giọng nói thanh lãnh, một giọng nói tà ngạo cùng lúc vang lên.

"....." Fuck! Nhược Băng thật muốn chửi thề, hai người này cũng thật ăn ý nha! Đứng cạnh nhau cũng xứng đôi đố chứ! Đừng nói đại sư huynh dòm ngó "lão công" nhà cô nha?

Lời vừa nói, Lục Kinh Trần tiếp tục tấn công Mạc Tu Nghiêu.

Mạc Tu Nghiêu nhanh chóng đáp trả, hai người giao chiến kịch liệt, liên tục quần lấy nhau, không tách ra được.

Một bên chiêu thức nghiêng về tốc độ, một bên chiêu thức nghiêng về lực đạo. Cuối cùng bất phân thắng bại.

Hai người dừng lại, nhìn nhau với ánh mắt "hoà ái" cùng cười lạnh, có điều, một người treo nụ cười lạnh bên môi, còn một người lại giấu trong đáy mắt!

Giờ đây trong đáy mắt hai người đàn ông ngoài sự chán ghét còn có sự hứng thú khi gặp được kị phùng địch thủ.

"Hôm nay chúng ta phải phân thắng bại." Mạc Tu Nghiêu môi mông khẽ nhếch.

Bên môi Lục Kinh Trần lưu lại vết máu tươi, điểm lệ đến kinh người, cười gằn:

"Phụng bồi đến cùng."

Nhược Băng thấy hai người đánh càng lúc càng mạnh. Cô chạy nhanh lại gần phía họ, hét to:

"Hai người dừng lại cho tôi. Không được nhìn mặt tôi."

Mất thấy hai người đàn ông càng đánh nhau điên cuồng, Nhược Băng bức tức vô cùng, tiếp tục hét:

"Đại sư huynh, Mạc lão đại, cho người ba giây."

Mạc Tu Nghiêu ngay lúc đó đánh càng hăng, kích động lòng hiếu chiến của Lục Kinh Trần.

Ngay tại một giây cuối cùng, anh bỗng nhiên thu tay. Lục Kinh Trần bất ngờ với hành động của anh, không kịp dừng lại. Lực đạo mạnh mẽ ập vào lồng ngực Mạc Tu Nghiêu, khoé môi anh rỉ ra tia máu.

Lục Kinh Trần chưa kịp phản ứng thì đã bị tiểu sư muội đẩy sang một bên.

Nhược Băng đỡ lấy Mạc Tu Nghiêu, đau đớn nhìn anh. Vết máu tươi trên môi anh càng chói mắt dưới ánh sáng mặt trời.

Đáng nhẽ anh có thể đỡ được nhưng lại vì cô mà...

"Anh có đau không?" Nhược Băng chưa xót hỏi, cô hỏi thừa rồi, cú đâm đó của đại sư huynh là dùng hết sức, có đau không chứ?

Người bình thường nặng thì mất mạng, nhẹ thì nát xương...

Mạc Tu Nghiêu lắc đầu, ôm Nhược Băng vào lòng, thì thầm nói:

"Không đau, cho anh ôm một chút thôi nhé!"

Anh cười lạnh nhìn Lục Kinh Trần, ánh mắt khinh bỉ, với đại ý: đồ ngu ngốc.

Lục Kinh Trần xiết chặt nắm tay, tên này, quá vô sỉ, quá âm hiểm!!!

Vết thương của anh dù không nặng bằng hấn ta nhưng cũng đau đớn gần chết. Lực người đàn ông kia người ngoài nhìn vào tưởng chừng như nhẹ nhưng lại vô cùng thâm độc.

Dám chơi trò vừa ăn cướp vừa la làng với anh. Tức chết mất!

Nhưng đáy mắt Lục Kinh Trần lộ vẻ mất mát. Xét về thực lực, hai người ngang nhau. Nhưng xét về tình cảm, không biết từ bao giờ anh với tiểu sư muội không còn quan trọng như xưa nữa, không còn là cô gái nhỏ lẻo đẻo sau lưng anh đòi cái nọ cái kia nữa.

Vấn này, Lục Kinh Trần anh đã thua. Hơn nữa còn thua vô cùng thê thảm..

Nhược Băng lúc này mới nhìn sang phía Lục Khinh Trần:

"Đại sư huynh, huynh..."

Chỉ vừa nghe mấy câu quan tâm của tiểu sư muội, sự đau đớn trên người Lục Khinh Trần đã bay mất, cười tươi nói:

"Ta không sao."

Chỉ cần muội ở bên ta, hỏi han ta quan tâm ta vài câu thôi, ta đều không sao hết...

Lục Khinh Trần quay người rời đi, bóng lưng cao lớn phút chốc cô độc vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101-2: Về nhà rồi kết hôn nhé?

Đại sư huynh rời đi thật nhanh không để Nhược Băng có cơ hội nói thêm, trong gió vang vọng tiếng nói của Lục Khinh Trần:

"Tiểu sư muội, huynh đi trước, ta chờ muội. Sư phụ sắp trở về."

Mạc Tu Nghiêu thấy vẻ mặt lo lắng bất an của Nhược Băng, anh khẽ nhíu mày, địa vị tên kia trong lòng "vợ yêu" của anh không hề nhỏ. Nếu không phải khi này anh dùng khổ nhục kế thì người tức giận bỏ đi là anh!

Hừm, Mạc Tu Nghiêu tự nhủ, anh phải mau chóng là số một trong lòng cô, là bức tường kiên cố bất cứ ai cũng không phá hủy được.

Cả người sư phụ mà tên kia nhắc, không hiểu sao Mạc Tu Nghiêu thấy bất an vô cùng...

Nhược Băng đưa tay lau đi vết máu bên khóe môi anh, nhìn dung nhan tuyệt mỹ mà tái nhợt kia, trong một thoáng, cô có cảm giác muốn rơi lệ:

"Đồ nghiệt này, em bảo anh dừng lại thì anh cũng dừng hả? Bảo anh chết thì anh cũng chết hả?"

Nghe Nhược Băng nói vậy Mạc Tu Nghiêu không nói gì thêm, để cô ấy nguôi giận rồi nói tiếp!

Trong sách "Bí kíp tán gái tuyệt đỉnh" mà thằng nhóc Tu Nhiên kia chính tay biên soạn cho anh dựa vào bao năm tình trường có ghi:

"Khi con gái giận dữ, cô ấy luôn đúng. Hãy học cách nhẫn nhịn, cầm nín vì đó là con sư tử cái đang chờ thời cơ ngoạm anh."

Đây là các cô gái Mạc Tu Nhiên thường quen, rất tiếc Nhược Băng không nằm trong số đó. Cô thấy anh không nói gì càng tức giận hơn:

"Anh bơ em luôn hả? Em còn chưa tính sổ phu nhân đang ở nhà kia của anh đâu! Bà đây mà phải chung chồng với con khác á?"

"Khụ...khụ...em bình tĩnh, để anh trả lời từng vấn đề." Mạc Tu Nghiêu vội nói sợ cô gái nhỏ nổi đóa, chết tiệt, cuốn sổ kia hình như không đáng tin lắm?

"Thứ nhất, anh không nghiệt, anh chỉ nghe lời vợ mình. Với lại em xem, anh mà đánh anh rể thêm nữa anh ý ghi thù, chia rẽ vợ chồng mình thì sao?"

Mạc Tu Nghiêu vô sỉ nói, tự nhận "vợ chồng" luôn.

Nhược Băng phải nhẫn nhịn lắm mới không đập cho người đàn ông này vài phát.

Bình tĩnh...

Bình tĩnh tạo lên sự quý tộc...

Cô tự mặc niệm trong đầu mình.

"Ai là vợ chồng với anh? Ai cho anh gọi đại sư huynh là anh rể? Bà đây nhận lời lấy anh à?" Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mạc Tu Nghiêu tỏ vẻ thân oan ức, Nhược Băng khẽ mềm lòng, dù sao anh ta vừa cứu cô, lại vì cô chịu đau...

"Thứ hai, anh chưa lấy vợ và vợ của anh chỉ có thể là em."

Mạc Tu Nghiêu hít một hơi thật sâu, anh lựa chọn tin tưởng cô, rồi nói tiếp:

"Anh quả thực có vị hôn phu mà gia tộc định từ đời trước. Bắt nguồn từ ông nội anh với ông nội cô ta vào sinh ra tử cùng nhau, hẹn ước cho con cái lấy nhau thân lại thêm thân. Ai ngờ lại sinh ra hai người con trai. Vì thế ước hẹn này tiếp tục đến đời cháu. Nhưng vụ hoả hoạn mười năm năm trước Thiên tiểu thư đó mất tích. Đến tận bây giờ nó vẫn chưa được giải trừ. Anh không muốn đem theo gánh nặng yêu em, anh đến đây tìm một vật có thể xoá bỏ hôn ước đó."

Nói đến đây sắc mặt anh lộ vẻ buồn bã: "Đáng tiếc, không tìm thấy."

Nói xong Mạc Tu Nghiêu nhắm chặt mắt, gối đầu trên đầu gối Nhược Băng.

Hai mắt anh từ từ nhắm lại, yên tĩnh như đứa trẻ say giấc nồng, rèm mi dài thật dài phủ trên mắt y như đôi bướm đang giương cánh.

Nhược Băng im lặng quan sát khuôn mặt đẹp đẽ của anh gần trong gang tấc.

Bất chợt một giọt chất lỏng trong suốt rơi xuống.

"Lách tách..."

Mạc Tu Nghiêu bất chợt mở mắt, mỉm cười thật tươi nhìn cô, nụ cười khiến trời đất thất sắc, đẹp hơn sao trời.

"Đã nói em là đồ ngọc mà. Khóc gì chứ?"

Nhược Băng như con ngọc lắc đầu rồi lại khẽ gật đầu.

Mạc Tu Nghiêu ngồi thẳng dậy, tiếp tục ôm Nhược Băng vào lòng, trách móc nói:

"Sao lại không tin tưởng vào chồng em chứ? Một chút vết thương nhỏ nhoi này anh chịu không được, sao có thể bảo vệ em?"

Nhược Băng mỉm môi hỏi lại:

"Anh bảo vệ em sao?"

Mạc Tu Nghiêu bất chợt cốc đầu khiến cô đau điếng: "Không bảo vệ em thì bảo vệ bà hàng xóm à?"

Nhược Băng trong lòng chua xót, trước giờ chưa từng có ai quan tâm cô như vậy, nói với cô những lời ấm áp như thế. Lốp băng đang bao phủ trái tim cô dường như đang bị anh đánh tan từng lớp.

Mạc Tu Nghiêu ghé sát vào tai Nhược Băng, hơi thở của anh phả vào cổ cô.

"Chúng ta về nhà rồi kết hôn nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101-3: Chuyện hài Kính Thiên Minh và Mạc Tu Nghiêu

Vì hôm nay ta đi học nên không kịp viết, mai sẽ đăng sau nha mọi người ^^ thông cảm cho ta hihi, mọi người đọc cái này vui nè!!!

Một đêm say rượu, vừa mở mắt, Diệp Hàm Huyền đã nghe tiếng hét chói tai của tên chồng ngốc.

"Aaaaaa, vợ, sao vợ...."

Đầu Diệp Hàm Huyền còn đang đau, cô bây giờ mới để ý, cô và tên chồng ngốc nằm cạnh nhau không một mảnh vải che thân...

Quay sang nhìn bên cạnh thì Diệp Hàm Huyền bắt gặp khuôn mặt ngây thơ của tên chồng ngốc! Đôi mắt long lanh đang đọng đầy nước, sắp khóc rồi!

"Khụ...khụ...là tôi sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh, ngoan, đừng khóc."

Kính Thiên Minh trông chờ hỏi:

"Thật không?"

Diệp Hàm Huyền day trán, cô mà nói không xem. Nhìn bộ dáng lầy chần che kín người của anh ta kia. Trông cô thật giống tên lưu manh vô lại cưỡng bức con gái nhà lành...

"Tuyệt đối thật."

Ai ngờ tên chồng cóc vút chần sang một bên, ôm chăm lấy Diệp Hàm Huyền, vui sướng nói:

"Oh ye ye, vợ là tuyệt nhất."

Khoé miệng cô run run, tên này không nhận ra tình huống nguy hiểm trước mặt của mình sao?

Diệp Hàm Huyền ngẩng mặt lên nhìn trời than: Lão thiên ơi, con cũng là người bình thường, đừng dụ dỗ sự nhẫn nại của con đi!!!! Nhờ con tiếp tục ăn sạch anh ta thì sao...

Kính Thiên Minh ẩn sau bộ mặt ngây thơ là đôi mắt ánh lên tia giả xảo, không lẽ anh chịu hiến thân đến mức này cô còn không bị quyến rũ?

Sức hấp dẫn của anh từ khi nào kém vậy?

Thế là từ hôm đó, đêm nào tên chồng cóc cũng lên giường cô ngủ. Diệp Hàm Huyền nghiêng răng nghiêng lợi muốn chửi tên chồng cóc một trận rồi đá bay hắn!

Cơ mà gặp phải khuôn mặt vô hại túi thân kia thì lòng cô lại mềm như cháo...

....

Hôm nay Diệp Hàm Huyền đi làm về sớm hơn thường lệ, do cô nhận được tin nhắn nặc danh từ một số điện thoại lạ, nói ở nhà có việc gấp.

Vừa vào tới phòng khách thì vang lên âm thanh trò chuyện, tên chồng của cô đang ngồi vắt chân trên ghế sofa.

"Người anh em, còn non và xanh như cậu thì bao giờ mới ăn uống được?"

Giọng nói lạnh lùng từ bên kia truyền đến:

"Ít ra ông đây không mặt dày bì ỏi như nhà mi. Ông đây yêu đương trong sáng với vợ ông, không lừa cô ấy. Rõ ràng cái cô Diệp Hàm Huyền kia chưa làm gì mà mi dám lừa người ta, bắt người ta chịu trách nhiệm."

Kính Thiên Minh đắc ý nói:

"Bản lĩnh nó ở chỗ đấy! Mạc Tu Nghiêu à, cậu còn ngây thơ lắm!"

"Bái bai nhé người anh em, chúc cậu một đêm an giấc."

Mạc Tu Nghiêu cúp máy luôn, đắc ý vô cùng, ông đây còn chưa được ăn, mi bạn bè tốt mà dám bỏ ông ăn trước sao?

Kính Thiên Minh bỏ điện thoại xuống tặc lưỡi:

"Già cóc lâu như thế rồi, đêm nay phải triển khai mới được."

Chợt hình như anh cảm giác được không khí trong phòng lạnh đột xuất ý...

"Kính Thiên Minh, hôm nay tôi sẽ cho anh biết bản lĩnh của Diệp Hàm Huyền tôi!" Diệp Hàm Huyền lạnh như băng nói, khuôn mặt âm trầm tới cực điểm.

.... Còn....

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Đạp hoa mà đi

Nhược Băng giật mình quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Đôi mắt đẹp lạnh lùng giờ phút này mang chút thâm tình, si mê mà cả hai đều không nhận ra...

Lông mi của anh dài dài, khẽ rủ xuống mí mắt như hàng liễu mỏng manh trong gió. Nhược Băng đưa tay chạm nhẹ vào lông mi anh.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác buồn buồn đến tê dại.

"Có phải lúc mẹ anh sinh ra anh cắt lông mi anh một lượt nên nó mới dài như vậy?"

Mạc Tu Nghiêu khẽ chớp mắt, oán hận nói:

"Anh đây là sinh ra đã đẹp, tuyệt đối hàng thật giá thật, mời phu nhân kiểm hàng."

Nhược Băng, "....."

Tên này tuyệt đối đang dùng sắc dụ dỗ cô phạm tội.

"Cho em một khoảng thời gian được không? Em có việc cần làm hết sức quan trọng, nếu không hoàn thành, cả đời này lúc nào em cũng không yên. Một tháng sau em sẽ kể cho anh, nếu..."

Nhược Băng còn đang định nói gì nữa thì hai ngón tay của anh đã đặt lên môi cô, Mạc Tu Nghiêu cười nhìn Nhược Băng:

"Anh tin em, anh sẽ đợi. Cả đời đợi cũng được."

Trong đáy mắt anh vụt qua tia thất vọng vì không thể sớm đem cô trở thành phu nhân của mình. Nhưng rất nhanh anh khôi phục lại bộ dáng lãnh đạm bình thường. Chẳng phải cô bắt đầu tin tưởng anh rồi hay sao?

Mạc Tu Nghiêu nhớ lại lời Kính Thiên Minh từng nói: Phụ nữ mạnh mẽ rất dễ mềm lòng trước người đàn ông tỏ ra vô hại, ngoan ngoãn trước mặt họ.

Vì thế anh áp dụng thực hành ngay, chắc chắn sẽ hiệu quả thôi. Chẳng phải tên bạn tốt của anh cũng làm cách này nên mới chiếm được thiện nghi của mỹ nhân hay sao?

Bất chợt chiếc cảm nhỏ tinh xảo của cô nằm trọn trong lòng bàn tay của anh, Mạc Tu Nghiêu môi mỏng khẽ nhếch, nở nụ cười tươi như hoa hướng dương, đẹp đến khuynh nước khuynh thành.

"Đừng để anh chờ quá lâu. Nếu không..."

"Nếu không làm sao?" Nhược Băng tò mò hỏi lại.

Trời đất quỷ thần mới biết, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Mạc Tu Nghiêu thốt ra câu:

"Nếu không tiểu huynh đệ của anh sẽ hồng mắt. Đến lúc đó em phải tính sao bây giờ."

"Khụ...khụ..." Nhược Băng xấu hổ ho khan, khuôn mặt cô đỏ bừng như trái gấc chín.

Cô thấy tình huống có chút không ổn, bèn đứng dậy nhìn ngó xung quanh tìm kiếm tứ sự muối và người đàn ông thần bí cứu bọn họ.

"Tứ sự muối, muối đâu rồi?"

Mạc Tu Nghiêu ngồi trog trên đất lạnh một mình.

Mi tâm của anh như có một luồng khí đen quanh quẩn, nhưng cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại. Xem ra, phải châm thêm chút lửa nữa...

.....

Bờ bên kia.

Bạch Thiên Ân nằm im ngay ngắn trên bờ ngực rắn chắc của người đàn ông.

"Cô muốn giả vờ ngủ đến bao giờ?" Thanh âm không chút cảm xúc vang lên, tựa như máu lửa nhân gian không mấy may đến anh ta.

Bạch Thiên Ân xấu hổ, giật mình ngồi bật dậy, cười khan hai tiếng:

"Ha...ha...thật ngại quá. Tôi vừa tỉnh dậy xong."

Người đàn ông không thèm nói gì, chỉ dùng mắt nhìn Bạch Thiên Ân lấy một cái.

Hạng con gái nào anh chưa gặp qua? Cô ta một là mê luyện nhan sắc của anh, hai là mê luyện địa vị tiền tài của anh.

Tần Cảnh Dật chán ghét đứng dậy, bước chân nhanh chóng muốn rời đi, việc anh hứa giúp Lục Khinh Trần đã xong, không còn lý do ở lại đây nữa.

Bỗng dưng vật áo của anh bị ai đó kéo lại.

Tần Cảnh Dật quay đầu lại nhìn thì thấy khuôn mặt xinh đẹp như hoa của cô gái rạn rờ dưới ánh nắng mặt trời.

"Xin lỗi, tôi thấy anh trông rất quen, chúng ta từng gặp nhau ở đâu chưa?"

Tần Cảnh Dật khinh bỉ trong lòng, với cách làm quen cũ rích này mà muốn lấy lòng anh? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

"Buông ra." Hai tiếng truyền vào tai, một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng mà cao ngạo, mang theo hơi thở lạnh như băng, nhưng lại phảng phất giống như khúc nhạc tiền từ trời xanh vọng xuống, êm tai vô cùng!

Bạch Thiên Ân ngẩn người, giật mình buông tay ra. Mất thấy người đàn ông tiếp tục đi, Bạch Thiên Ân vội vàng nói, không hiểu sao trái tim cô đập rất nhanh, có âm thanh liên tục vang trong đầu cô: Giữ lấy anh ta, nếu không cả đời người sẽ hối hận.

"Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?" Bạch Thiên Ân cao giọng nhấn mạnh.

"Chưa từng."

Thân ảnh người đàn ông cao lớn, chân đạp lên đoá hoa lê mới rụng mà bước đi. Tuồng chừng vạn vật đến không liên quan tới hắn, tất cả chỉ là mây bay....

Cuối cùng thân ảnh xa dần rồi biến mất dưới sắc trắng xoá ngập trời của lê hoa.

Bạch Thiên Ân mới đưa tay bắt lấy, lại bắt lực vô cùng. Cảm giác đau đớn, bắt lực đến nghẹt thở bao trùm lấy lý trí cô.

"Tứ sư muội, chúng ta về thôi, đứng đây thần thờ gì chứ."

Thanh âm Nhượng Băng vang lên từ phía sau kéo Bạch Thiên Ân ra khỏi giấc mộng.

"Tam sư tỷ, chúng ta về thôi!" Bạch Thiên Ân mím môi, cố gắng che giấu vẻ mất mát tận sâu trong đáy lòng, quay người lại, cười thật tươi nhìn Nhượng Băng.

.....

Tần Cảnh Dật đi được một quãng khá xa, dừng chân lại. Cởi chiếc áo da đen vứt xuống dòng nước chảy xiết.

Máu tươi lênh láng một góc sông...

"Thượng tướng, ngài bị thương rồi, có cần...?"

Tần Cảnh Dật mắt kiên nhẫn nói:

"Không cần, chuẩn bị xe về Hải thành."

Người đàn ông mặc quân phục kính trọng nói:

"Đã chuẩn bị xong xuôi chỉ chờ ngài về."

"Đội đã, phân phó người bảo vệ bọn họ an toàn về nước X."

"Tuân lệnh." Người đàn ông cúi người cung kính nói.

Tần Cảnh Dật lạnh lùng tiếp tục đi. Trong lòng bàn tay của anh còn có cánh hoa lê ban nãy vương trên tóc cô gái đó...

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Lộ rồi? Anh chính là Mạc Tu Nghiêu?

Bên phía Mạc gia có việc vô cùng khẩn cấp cần xử lý, thế nên Mạc Tu Nghiêu đành phải ngậm ngùi chia tay mỹ nhân một thời gian.

"Anh chẳng muốn xa em chút nào, vợ yêu, chờ anh về rước em." Mạc Tu Nghiêu về mặt không cam lòng nói.

Nhược Băng dờ khóc dờ cười, chỉ là tạm xa một thời gian chứ có phải sinh ly tử biệt gì đâu, tuy vậy trong lòng cô cũng có chút không nỡ.

"Được rồi, anh đi nhanh đi không muộn, nhớ cẩn thận, em chờ anh trở về."

"Trở về giúp em sinh bảo bảo đúng không?"

Lời nói của Mạc Tu Nghiêu vừa vang lên, chút lưu luyến trong lòng Nhược Băng đã bay đi từ phương nào, cô thật muốn tát bay tên khốn này!

Bạch Thiên Ân phụ họa sung sướng kêu lên: "Vậy là muội sắp có cháu phải không?"

Nói đoạn cô tiến đến làm bộ sờ vào bụng Nhược Băng, âu yếm nói:

"Cháu à, di trông mong cháu ra đời lắm nha!"

Khoé miệng Nhược Băng run rẩy, bà đây còn chưa quan hệ với ai, có con bằng niềm tin à? Nhược Băng uất hận lườm tứ sư muội nhà mình, bàn tay vươn ra ngoài, dám cùng người lạ hợp tác tác chọc tức cô!

Mạc Tu Nghiêu hài lòng cười: "Rất nhanh sẽ có."

"Đi thôi!"

Nhược Băng cắn răng kéo xác Bạch Thiên Ân đi. Còn ở đây thêm một giây chắc cô chết vì tức mắt.

Bóng dáng cô khuất dần sau biển người...

"Lão đại, Hắc Hy và Ly Mộ hợp tác đã đánh sập mất căn cứ quan trọng của chúng ta, thời gian gấp rút..."

"Cô gái nhỏ, hẹn ngày gặp lại."

Mạc Tu Nghiêu thanh âm dịu dàng nói. Nói xong anh bước nhanh theo hướng ngược lại cô...

.....

Sau năm giờ một nơi trên máy bay cuối cùng đã đến nơi.

Máy bay vừa hạ cánh Nhược Băng đã nhanh chóng bước xuống. Cô hít sâu một hơi, bầu không khí ở thành phố A, nước X vẫn là dễ chịu nhất.

Không biết từ khi nào, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, cô đã coi nó là nhà, là quê hương của mình mất rồi.

Nhược Băng đang suy nghĩ không biết nên sắp xếp cho tứ sư muội ở đâu thì tiện. Giờ cô đang ở nhà Mạc tổng, còn chưa hết kì hạn hợp đồng, nếu đưa tứ sư muội về đó không ổn lắm. Mà để tứ sư muội ở khách sạn một mình nơi đất khách này cũng không được. Chợt nghe thấy âm thanh:

"Nhược Băng, ở đây!"

Mạc Tu Nhiên không biết đứng đợi ở đó từ khi nào, thấy Nhược Băng thì gọi to. Anh trai gọi điện thoại cho anh ra sân bay đón chị dâu, còn sắp xếp nơi ở cho muội muội của chị dâu. Mạc Tu Nhiên ba đầu sáu tay nhanh chóng tìm chỗ ở xong sau đó cấp tốc phi ra sân bay.

Anh trai chết tiệt không nói giờ chị dâu hạ cánh, làm anh sợ lạc mất chị dâu anh trai trách tội nên phải ra sớm. Đứng đợi suốt bốn giờ đồng hồ Mạc Tu Nhiên trông cây si mất rồi!!! Về nhà nhất định phải đòi thù lao mới được!

Nhược Băng suýt rớt càm, kiếp trước cô tu ân tích đức gì mà được Nhiên thiếu ra sân bay đón thế này, cô khẽ ho khan:

"Khụ..khụ, Nhiên thiếu, anh..."

Nhược Băng còn chưa kịp nói xong thì Mạc Tu Nhiên đã xua tay:

"Ây da, chị dâu đừng khách sáo, anh trai bảo em ra đón chị."

Đôi mắt Nhược Băng ngay lập tức tối sầm, Mạc tổng bảo Nhiên thiếu ra đón cô? Mà Nhiên thiếu gọi cô là chị dâu, Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu, Mạc gia Adonis? Không lẽ anh chính là Mạc Tu Nghiêu?

Mạc Tu Nhiên chợt nhận ra mình nỡ lời rồi!!! Thôi xong, anh trai mà biết sẽ vả rách miệng anh, lột da anh cho chó ăn mất, huhuhu...

.....

Cùng lúc đó ở Ly mộ.

Người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen được may cắt tỉ mỉ ngồi gác chân lên ghế, cao cao tại thượng lạnh lùng nhìn người quỳ dưới mặt đất.

"Ồ Ly Mộ này ai mới là lão đại? Là tao hay là ông ta?"

Người quỳ dưới đất run rẩy, lắp bắp nói: "Lão đại, tôi không cố ý. Ngài ấy có chỉ thị chờ khi việc này hoàn thành rồi báo cáo cho ngài cũng không muộn."

Mái tóc bạch kim của người đàn ông lóe sáng trong màn đêm đen tối, khuôn mặt âm trầm, sương mù bao phủ, tay rút ra khẩu súng.

"Đoàng..." Âm thanh đáng sợ của khẩu iP1 vang lên trong bóng tối.

Những người đứng đằng kia đều run sợ theo, lão đại tức giận rồi, hậu họa khôn lường. Một người nhanh chóng nói:

"Lão đại, nhưng cô gái đó không có vấn đề gì, một sợi tóc cũng không bị tổn hại."

"Vậy sao? Tín hiệu khẩn cấp đã truyền đi mấy ngày mà ông ta vẫn chưa trở về, xem ra không muốn quay về Ly Mộ nữa rồi!"

Cris khinh miệt nói, giọng điệu trào phúng. Tay phải cầm súng, tay trái thành thói cầm ly rượu vang màu đỏ từ đưa lên miệng. Mái tóc trắng như quỷ satan đòi mạng, từng người trong phòng đều không dám thở mạnh.

"Tiếp tục tấn công Mạc Gia."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Giao dịch bóng tối

Nhược Băng nhìn Mạc Tu Nhiên với ánh mắt thân thiện lắm thay, nói:

"Nhiên thiếu ả, hình như tôi cần chút lời giải thích từ anh."

Mạc Tu Nhiên có thể nghe thấy tiếng nghiền răng ken két của Nhược Băng khi nói ra những lời đó. Anh thâm đồ mỗi hơi lạnh, xong rồi!!!!

Cái mạng nhỏ của anh sắp đi rồi! Không những anh trai giết anh còn cả chị dâu nữa đó. Không phải dạng vừa đâu!!! Anh đắc tội hai vị đại thần rồi.

"Anh ấy họ Mạc?" Nhược Băng nhẹ nhàng hỏi.

"Phải."

"Anh ấy là anh trai anh?"

"Phải." Mạc Tu Nhiên theo bản năng trả lời. Lời vừa nói ra anh mới nhớ ra mình bị Nhược Băng đảo hồ lừa.

Trái tim bé nhỏ của Mạc Tu Nhiên như muốn bay ra khỏi lồng ngực. Không khí lạnh thấu xương.

"Haha, kì thực anh ấy chính là anh tôi."

"Ha?" Nhược Băng nhếch mép một câu không rõ ý tứ.

"Nhưng không phải anh trai mà là anh họ."

Ý tưởng vừa lóe trong đầu Mạc Tu Nhiên vội nói. Cái phao cứu sinh của anh đây rồi!!! Chờ sau vụ này anh sang nước ngoài du lịch mới được, đồng lõa này phải để anh trai xử lí.

"Nhược Băng cô bình tĩnh nghe tôi giải thích được không?" Mạc Tu Nhiên gấp gấp nói.

"Anh ấy thuộc chi khác của Mạc thị. Anh trai tôi tiếp quản Mạc thị làm Mạc tổng, còn anh ấy tiếp quản Mạc gia là Mạc lão đại. Chúng tôi rất thân thiết nên coi anh ấy như người anh trai thứ hai của mình."

Lời nói ra Mạc Tu Nhiên thật muốn cho mình nghìn like, anh quả thật là thiên tài nha! Chớp mắt đã nghĩ ra một tình tiết vô cùng đặc sắc trong chuyện tình của anh trai. Cứ bịa cho thoát vụ này đã. Còn anh trai à? Anh bị chị dâu xử thế nào là việc của anh! Bình thường anh trai bắt nạt anh suốt còn gì...

Nhược Băng tiêu hoá lượng thông tin Mạc Tu Nhiên vừa cung cấp. Mạc gia? Mạc thị? Cô đã nghĩ đến mối liên hệ của gia tộc bậc nhất giới Bạch đạo và tổ chức đứng đầu giới hắc đạo này. Hoá ra là vậy...

Bào sao Mạc tổng vô duyên vô cớ mời cô đến nhà chơi, cái này có thể tính là đón em dâu về nhà đi?

Khụ khụ...Cô lại nghĩ bậy rồi!

Mạc Tu Nhiên đứng bên cạnh chứng kiến khuôn mặt biểu cảm vô cùng nhiều sắc thái của Nhượng Băng. Lúc đầu nghi ngờ, suy tư, lại nghi ngờ. Cuối cùng là vui vẻ trở lại.

"Cảm ơn Nhiên thiếu đã nói cho tôi." Nhượng Băng cười cười.

Sau lưng Mạc Tu Nhiên mồ hôi lạnh thành từng tảng. May quá...Anh thoát rồi!

"Cái này là chuyện nhỏ thôi! Chỉ mong..."

"Chỉ mong cái gì?"

"Haha, không có gì, chắc cô nghe nhầm rồi." Tất nhiên trong lòng Mạc Tu Nhiên chỉ mong sau này Nhượng Băng phát hiện ra sự thật sẽ không hỏi tội anh!

Vì Nhượng Băng gần đây khá nổi nên cô bắt buộc phải đeo khẩu trang, đội mũ đen kín mít. Còn Mạc Tu Nhiên à, có ai mà không biết Nhiên thiếu chứ? Nếu các cô gái trên đất nước này biết được đích thân Nhiên thiếu ra sân bay đón cô thì một ngum nước bọt của họ thôi cũng đủ đim chết cô rồi à! Mạc Tu Nhiên vì thế phải hóa trang thêm bộ râu cho giống người đàn ông trung niên.

Thành ra người nổi bật nhất chính là Bạch Thiên Ân. Tuy tứ sự muội chỉ mặc một thân áo sơ mi trắng quần bò xanh nhạt nhưng vẫn xinh đẹp bức người.

Chợt Nhượng Băng thấy điện thoại rung, cô nhìn dây số điện thoại thì khẽ nhủ mày, tìm cơ đi vệ sinh rồi nhờ Mạc Tu Nhiên trông chừng Bạch Thiên Ân giúp.

"Xin chào Trầm Tịch Dương tiểu thư, cô vẫn nhớ tôi chứ?" Giọng nói không cảm xúc từ bên kia điện thoại vọng đến.

Nhượng Băng cười một tiếng sáng khoái đáp: "Tất nhiên rồi thưa Cyril tiên sinh. Không ngờ Cyril tiên sinh lại đích thân ra trận rồi giữa đường bỏ chạy như thế."

Cyril: "Trầm tiểu thư quá khen rồi! Như đã từng ghi trên giao dịch, bí được lảng mộ cô đòi lấy chân tướng cái diệt vong năm xưa của gia tộc cô."

Không hiểu sao nghe giọng nói người đàn ông này, trong lòng Nhượng Băng rét run từng trận, dự cảm không lành bủa vây lấy cô. Cô vẫn giữ bình tĩnh đáp lại:

"Được thôi, cho tôi địa điểm, một tay trao hàng, một tay đòi lấy chân tướng."

Giọng nói bên kia điện thoại hài lòng: "Được, địa chỉ tôi sẽ sớm nhắn lại cho cô, tôi hi vọng chúng ta sẽ giao dịch thành công, đôi bên có lợi."

"Đây là tất nhiên."

"À, quên không nhắc với Trầm tiểu thư, tôi có cách để phân biệt bí được thật giả. Tốt nhất là không nên có gì gian trá ở đây."

"Thành giao."

Nói xong Nhượng Băng cúp máy, siết chặt bàn tay. Bằng mọi cách cô phải lấy được một chút manh mối về vụ án năm xưa, từ đó tìm ra dấu vết kẻ thù.

Cô sẽ gắng tâm lưới thật lớn, bắt từng chút từng chút mới- kẻ đã khiến gia tộc cô diệt vong..

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Mạc Tu Nghiêu, anh là đồ Lừa đảo!!

Chờ đợi hơn một tuần Nhượng Băng cũng không thấy bên phía Cyril phản hồi lại, chắc hẳn y đang sắp xếp tỉ mỉ kế hoạch nào đó. Đứng trên lan can ngắm nhìn từng con sóng biển ập đến xô vào mạn thuyền Nhượng Băng lại thấy bức.

Người chị mà Nhượng Băng kính trọng nhất- Diệp Hàm Huyền hôm nay sẽ kết hôn. Kết hôn với người bình thường không nói, đây là với một tên gốc-quan trọng là chị ấy không mời cô đến dự hôn lễ!!!

"Diệp Hàm Huyền, chị được lắm! Đã thế bà đây càng phải đến phá tan cái hôn lễ này!"

.....

Sau khi thuyền cập bờ, Nhựt Băng chậm rãi bước xuống. Vạn vật tràn ngập sắc xanh thanh khiết: xanh dương của trời, xanh lam của biển cả, xanh lá cây của đồng cỏ...Nói chung hết sức thiên nhiên thơ mộng. Hào cảm Nhựt Băng dành cho Kính gia- gia đình chồng tương lai của Diệp Hàm Huyền mới tăng lên một chút. Nếu mai kia tổ chức hôn lễ, cô cũng thích như thế này...

Nhựt Băng lúc sau mới nhận thấy suy nghĩ quái dị trong đầu mình. Cô muốn gả cho tên khốn kia sao?

"Chết tiệt...Mây điên rồi!"

Hình ảnh của Mạc Tu Nghiêu không biết vô tình hay hữu ý xuất hiện trong đầu cô, len lỏi trong trái tim cô, tất cả đều là những kỉ niệm đã qua của hai người...Nhựt Băng vừa đi vừa suy nghĩ miên man, đến khi cơ thể đụng vào bức tường lạnh mới khiến cô thức tỉnh. Căn phòng này chắc hẳn là nơi trang điểm dành cho cô dâu! Theo lẽ thông thường nơi đây hẳn phải náo nhiệt nhộn nhịp người ra người vào tấp nập, tiếc là hoàn toàn một mảnh yên tĩnh....

Đứng nép sau chiếc ô vuông cửa sổ, cảnh bên trong khiến Nhựt Băng sửng sờ.

Diệp Hàm Huyền ngồi tựa lưng vào chiếc ghế, mái tóc dài đen mượt như nhung của chị ấy được một người đàn ông lạ chải tỉ mỉ. Vì người kia ở góc khuất nên Nhựt Băng không nhìn rõ khuôn mặt anh ta, nhưng khí chất toả ra lại không hề tầm thường, tựa như lưỡi dao trong bảo kiếm, chưa rút vỏ thì bạn sẽ không thể nào biết thanh đao ấy sắc dường nào. Ngón tay thon dài kia lướt qua, nâng niu từng sợi tóc như ngọc của Diệp Hàm Huyền.

"Tóc vợ đẹp quá, vợ cũng đẹp nữa." Giọng nói khàn khàn đầy từ tính của người đàn ông vang lên, lại đem theo một chút si ngốc khiến Nhựt Băng buồn cười. Muốn tán Huyền tỷ của cô bằng mấy câu đường mật sáo rỗng này ư? Tuyệt đối là nằm mơ giữa ban ngày!

"Cấm anh thả thính tôi." Diệp Hàm Huyền đe dọa.

Kính Thiên Minh ngó người ra, hỏi lại: "Thả thính là gì vậy vợ?"

"Là tán tỉnh."

Kính Thiên Minh đang hoảng nói: "Vợ của chồng, chồng không tán tỉnh vợ thì tán bà hàng xóm sao?"

Nhựt Băng đứng ngoài xem kịch vui, rõ ràng theo thông tin cô biết thì Kính Thiên Minh- người thừa kế Kính Gia vốn là thiên tài trong giới kinh doanh, đã sớm là tổng tài Kính thị, chỉ là tầm một tháng trước bỗng nhiên gặp tai nạn giao thông, đột nhiên trở lên ngốc nghếch. Chuyện này tuyệt đối không đơn giản, Nhựt Băng nhủ mấy suy ngẫm, xem ra lúc về cô phải nhờ người điều tra mới được!

"Đã xong thưa công chúa điện hạ." Giọng nói cung chiều vang lên.

Nhựt Băng nhìn vào búi tóc tinh xảo sau gáy Diệp Hàm Huyền, đến bản thân cô cũng phải tán thưởng! Búi tóc kia giống như đám mây đang chuyển động, xinh đẹp đầy sức sống.

"Anh, anh chắc hẳn trước đây từng búi tóc cho nhiều cô gái lắm nhỉ?" Giọng điệu có chút vị chua của Diệp Hàm Huyền khiến Nhựt Băng nuốt sặc nước miếng.

Người kia rầu rĩ nói: "Vợ nói gì đó, đây là lần đầu tiên chồng búi tóc đó."

Nói đoạn lại vênh mặt đắc ý khoa: "Thế nào, có phải chồng đây nghịch thiên lắm không?"

Diệp Hàm Huyền mỉm cười đứng dậy, giống như đoá quỳnh trắng nở rộ trong đêm, khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải say mê. Bình thường Diệp Hàm Huyền rất lạnh nhạt, lúc này đây trên gương mặt trắng nõn nà có thêm mấy phần dịu dàng, mấy phần thanh tú, mấy phần kiều mị...

Chiếc váy cưới trắng tinh ôm sát, tôn lên dáng người uyển chuyển của cô ấy.

Con mẹ nó!!! Xem kia...Huyền tỷ của cô thật đẹp, làm người ta yêu thích không thôi! Bảo bối của cô sao có thể gả cho một tên ngốc được? Chợt Nhựt Băng lại nghe thấy thanh âm từ bên trong vọng ra.

"Vợ, cho anh hôn trước một cái được không?" Giọng nói non nớt ngây thơ khiến người ta khó mà khước từ.

Nhựt Băng ánh mắt căm phẫn nhìn Kính Thiên Minh. Muốn chiếm tiện nghi của Huyền, không được, cô phải mau chóng ngăn cản!

"Oanh..." Cửa phòng bật mở.

Nhựt Băng một thân y phục màu xanh lam xinh đẹp đứng ngoài cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Hay cho nhà người Diệp Hàm Huyền, con mẹ nó, dám cưới trộm không mời bà đây. Chán sống rồi hử?"

Hai người trong phòng sắc mặt đen như đất nòi, Diệp Hàm Huyền muốn khóc, Kính Thiên Minh cũng muốn khóc...

Một người khóc vì sát thân của mình đã đến.

Một người lại vì chuyện tốt của mình bị phá hư.

"Khụ...khụ...Nhược Băng à, đây là một hiểm nhâm nho nhỏ." Diệp Hàm Huyền dịu giọng hết sức nói.

"Hiểm nhâm nho nhỏ?" Nhược Băng hiện ngang đứng ngoài cửa, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, nhưong mảy hỏi ngược lại. Cô đang đi bắt gian mà, sao phải sợ?

Bất chợt Diệp Hàm Huyền đá vào mông Kính Thiên Minh một cái rồ đau, cô xua tay, "Nhanh nào, anh chẳng phải vừa nói muốn đi vệ sinh sao? Nhanh đi!"

Bóng lưng của người đàn ông cao lớn khuất dần, xem ra tên này rất biết lấy lòng Huyền tỷ, bảo gì nghe đó! Chờ sau khi Kính Thiên Minh đi vào, Diệp Hàm Huyền một thân trang phục cô dâu chạy lại chỗ Nhược Băng, kéo kéo tay cô ngồi xuống ghế.

"Em đừng hiểu nhầm nha! Kì thực đây chỉ là cuộc hôn nhân thương mại thôi! Chị với tên đó không có sự kết tinh của tình yêu. Lại nghe nói đợt trước em mới đi lãng mộ Tần Thủy Hoàng thập tử nhất sinh về, lại thêm anbum ca nhạc đang phát hành gần đây của em, chị nào dám làm phiền."

Nhược Băng đập bàn giận dữ, "Gọi tên khốn ấy ra đây! Dám cướp vợ bà đây! Không phải vợ bảo đến năm vợ ba mươi tuổi mà vẫn độc thân thì chúng ta đến với nhau sao?"

Không được, cô phải tuyệt đối ngăn cản đám cưới này tới cùng! Huyền của cô muốn gả cũng phải gả cho người đàn ông tốt nhất thế gian! Gả cho một tên ngốc? Cô có thể yên tâm được sao? Nhược Băng hai mươi một tuổi, Diệp Hàm Huyền hai mươi tư tuổi, nhiều năm về trước, hai người vô tình gặp gỡ rồi quen biết, bất tri bất giác coi nhau như chị em ruột thịt không hay.

Diệp Hàm Huyền cắn khoé môi, một bộ dáng đáng yêu nói, "Thôi mà, sớm muộn gì em cũng phải lấy chồng, đâu thể bên chị suốt được. Chị biết em lo cho chị khi lấy phải tên chồng ngốc. Nhưng anh ta quả thật không tệ đâu! Tuy ngốc một chút nhưng rất thật lòng với chị."

Diệp Hàm Huyền còn chỉ tay lên đầu mình, hãnh diện khoe, "Em xem, ít ra anh ta còn biết búi tóc này. Quá đẹp luôn ý."

Nhược Băng ôm trán khổ sở, rõ ràng cô đến hỏi tội Diệp Hàm Huyền vì cưới trộm không báo cho mình, giờ khắc này lại cảm nín. Hơn thế nữa, hình như cô còn bị nhét cho một bụng đầy thức ăn chó co!! Cái lông gì thế này...

"Không được." Nhược Băng kiên quyết nói, dầu muối không thấm.

Cô nâng cằm Diệp Hàm Huyền, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô, nở một nụ cười phong lưu nói, "Baby à, vô ích thôi! Hôm nay em đến để cướp dâu!"

"Này, sao em ngửi thấy mùi chua chua như dấm ý nhỉ? Huyền..." Nhược Băng chưa kịp nói xong thì bất ngờ tay cô bị một lực đạo mạnh hất văng ra. Người đàn ông kia nhanh như con gió ôm lấy Diệp Hàm Huyền, tựa như muốn tuyên bố chủ quyền sở hữu của anh ta.

"Vợ thiên vị con giáp thứ mười ba kia phá tan hạnh phúc gia đình ta." Giọng nói căm phẫn u sầu vang lên, phút chốc Nhược Băng có cảm giác mình là người xấu xa cướp vợ người ta ý...

"Anh nói ai là con giáp thứ mười ba?" Nhược Băng cười lạnh nói. Đừng tưởng anh ta ngốc thì muốn nói gì thì nói!

Khoảnh khắc người đàn ông quay đầu lại, đầu óc cô kêu lên một tiếng, giây phút đó vạn vật như xoay chuyển. Lại là khuôn mặt này! Khuôn mặt quen thuộc cô đã gặp vô số lần trong mơ- kẻ từ sau ngày đầu tiên gặp gỡ anh ta! Người này chính là Mạc tổng- Mạc Tu Nghiêu!

"Cô...."

"Anh...."

Hai người đồng loạt cùng lên tiếng.

Nhược Băng đáy mắt toà ra tia sáng lạnh! Người này rõ ràng là hôn phu của Huyền tỷ- Kính Thiên Minh, tại sao lần trước cô gặp lại là Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu? Chắc chắn trong truyện này có trá!

"Anh là Mạc Tổng?" Nhược Băng nghi vấn hỏi.

Kính Thiên Minh chớp mắt hỏi lại, "Mạc tổng?"

Nhược Băng nổi giận nói: "Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu, một tháng rưỡi trước anh và tôi có gặp nhau."

Hai vai Kính Thiên Minh nhún nhún, bình thản nói: "Không quen, tôi chỉ biết vợ tôi."

Nhược Băng quan sát thật kĩ Kính Thiên Minh khiến từng sợi lông tơ của anh dựng thẳng lên. Người này không phải Mạc tổng Mạc Tu Nghiêu. Vậy Mạc tổng là ai?

"Khoan, em có chuyện gì thì từ từ nói, anh ta mới gặp tai nạn một tháng trước thần trí không bình thường, bác sĩ kết luận là bị ngốc." Diệp Hàm Huyền mắt thấy căng thẳng vội vàng lên tiếng giải thích.

Nhược Băng chỉ tay vào Kính Thiên Minh gần từng chữ nói, "Anh ta? Ngốc?"

Cô thấy hình như cũng không ngốc đâu!

Kính Thiên Minh bĩu môi, không chịu thua nói: "Vợ đừng tin cô ta, chồng thế chồng không có ngốc."

Nhìn khuôn mặt đẹp trai bức người lại ngây thơ kia trong lòng Nhược Băng cũng sinh ra cảm xúc thương xót. Cô day day trán, xem ra tên ngốc này lợi hại, cái kiểu lạt mềm buộc lạt chặt cộng thêm mỹ nam kế, bảo sao Huyền của cô bảo vệ hấn đến vậy!

"Tên này bây giờ ngốc rồi, vậy bà đây tìm ai tính sổ? Mặc kệ, ngốc vẫn tính, hôm nay em phải cướp dâu!" Nhược Băng hùng hổ tuyên bố.

Khụ...khụ..." Diệp Hàm Huyền khẽ ho khan.

Còn Kính Thiên Minh thì lo sốt vó, xem thái độ của vợ yêu kia! Có khi cô ấy theo tiểu tam bỏ chồng mất, anh vội níu tay Diệp Hàm Huyền, không cam tâm nói, "Vợ, anh vẫn chưa được phá đời trai."

Diệp Hàm Huyền và Nhược Băng nhìn nhau, đôi chân hai người mềm nhũn. Lão thiên a? Thử hỏi trên đời này có ai nói lời vô sỉ với khuôn mặt ngây thơ vô tội như thế không?

"Em gái à, à không, nữ hiệp đại nhân, tôi chỉ có vợ yêu mà thôi, xin nữ hiệp rộng lòng từ bi đừng dụ dỗ vợ tôi."

Trong phút chốc hai cô gái có thể tưởng tượng ra chuyện tình kinh thiên động nghĩa đến mức nào. Diệp Hàm Huyền đóng vai ả đàn bà lẳng nhăng ngoại tình trốn nhà theo trai, Nhược Băng đóng vai tên khốn cướp thê từ người khác trong truyền thuyết. Còn tên ngốc kia ấy à? Đóng vai một ông chồng si tình, hết mực yêu vợ.

Cảm động! Quả thực quá cảm động đi!

"Tôi có tội gì đâu, cô có gì khúc mắc trong lòng thì tìm người đó gỡ. Tục ngữ có câu, cái gì chuông nhĩ? À muốn tìm người tháo chuông, phải tìm người buộc chuông." Kính Thiên Minh vội vàng phân bua.

Gớm!!

Ngốc đòi chơi chữ, còn dùng tục ngữ cơ!! Nhược Băng vượt cảm suy nghĩ, đạo lý tên này nói không sai! Cô phải tìm tên chết băm kia tính sổ!!!

Nhược Băng xiết chặt bàn tay! Tên khốn! Anh lừa tôi hết lần này tới lần khác! Lần này bà đây tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Mối thù gia tộc

"Tạm thời bỏ qua cho anh." Nhược Băng phui tay nói.

"Nữ hiệp rộng lượng tấm lòng bỏ tát, vợ, hôn lễ của chúng ta sắp bắt đầu rồi!"

Nhược Băng "rộng lượng" nói, "Đây là tất nhiên, chuyện của anh cho qua, cơ mà Huyền của tôi, tôi quyết không buông tay."

Kính Thiên Minh trong lòng phỉ nhổ mười tám đời tổ tiên họ Mạc, tự dung giữa đường gặp người phá hư chuyện của anh. Không thể được...

"Vợ, nữ hiệp, hai người tiếp tục tâm sự, chồng có chút việc."

Diệp Hàm Huyền cầu còn không được vội xua tay: "Đi đi."

.....

Vừa bước ra khỏi cửa khuôn mặt ngây thơ của Kính Thiên Minh đã thay bằng vẻ lạnh lùng từ trong xương cốt. Anh nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm vào dãy số quen thuộc, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

Âm thanh lưỡi biếng, quỵên rũ vang lên, "Gi thế người anh em?"

"Hôm nay hôn lễ ông đây, cậu dám không đến?"

"Mẹ kiếp, ông đây còn chưa tính sổ mọi chuyện của Mạc Gia, Thiên Gia đều đổ hết lên đầu ông, còn mi hàng đêm tán gái, ôm mỹ nhân trong lòng." Mạc Tu Nghiêu cúi giận nói, đều tại tên này, phũ mông ôm mỹ nhân, gánh nặng của Mạc Gia với Thiên Gia đều đè nặng trên vai anh, nếu không anh sao phải khổ sở đến thế, ngày ngày đêm đêm chịu sự giày vò trong nỗi nhớ với cô gái nhỏ.

"Không có chuyện gấp ông đây gọi cho mi chắc? Cô gái nhỏ của cậu đến đây cướp vợ yêu của ông, họ còn ngang nhiên hôn nhau trong phòng."

"Cách..." Mạc Tu Nghiêu vừa nghe xong, đáy lòng một trận lãnh khí trào dâng, đem chiếc gạt tàn trên bàn ném thẳng xuống đất.

Nhược Băng, em giỏi lắm, hôm trước tôi nhận tin về nói tuyệt đối không được qua lại với bất cứ người đàn ông nào, em lại đi qua lại với phụ nữ sao?

"Bình tĩnh người anh em, cô gái của cậu còn chưa biết tôi không phải Mạc tổng, cậu nhanh đến rước bà nội ấy về không lộ mất."

"Ồ...Cậu dù có đeo mo lên mặt cũng tuyệt đối không được cho cô ấy biết. Tôi đang ở đất liền cách hòn đảo này 100 km, nửa giờ nữa đến." Cũng may anh đã về nước từ một giờ trước, giờ chưa phải lúc thích hợp, nếu cô ấy biết mọi chuyện thì công sức của anh mấy tháng nay đều đổ sông đổ bể. Hơn nữa dù cô ấy có biết cũng phải do đích thân anh nói ra, chứ không phải từ người khác biết được.

Kính Thiên Minh vui sướng nói, "Đó là tất nhiên, tôi đợi cậu..."

Đợi cậu bị lột da!!!

Tình anh em là cái lông gì so với vợ yêu? Ông đây còn chưa tính sổ vợ mi cướp vợ ông là rộng lượng lắm rồi...

"Lão đại, việc trước đây ngài nói đi tìm hiểu thân thế của Trầm...à không, Dương tiểu thư, thám tử đã gửi kết quả." Hồi Phi cúi người cẩn trọng nói, tay cung kính đưa đến trước mặt Mạc Tu Nghiêu một tập hồ sơ.

Mạc Tu Nghiêu cầm tập hồ sơ trên tay, một chút bất an dâng lên từ đáy lòng anh. Từ trước đến giờ linh cảm của anh thường rất chính xác, chính nó đã giúp anh nhiều lần vượt qua cái chết.

"Họ và tên: Dương Nhược Băng,

Ngày sinh: 30-3-20XX

Nơi sinh: Lạc thành.

....

Thân nhân:

- Bố: Dương Lâm Đình.

- Mẹ: Khả Tú Lan.

- Anh trai: Dương Tử Triệt.

Đều đã mất sau một vụ hỏa hoạn.

...."

"Lão đại..." Hồi Phi lo lắng khi thấy chân mày lão đại nhíu chặt, vì đây chính là biểu tình giận dữ, phẫn nộ của ngài ấy.

"Đem chỗ tài liệu này đi tiêu hủy cho tôi- ngay lập tức!" Mạc Tu Nghiêu trầm giọng ra lệnh.

"Rõ." Hồi Phi biết chuyện này lão đại tự biết chừng mực, anh không hỏi nhiều mà cầm đồng tài liệu kia, lui ra phía sau.

....

Chiến hạm N11001 của Mạc gia.

Đây là chiến hạm đời mới nhất, mang vũ khí tối tân nhất do các chuyên gia hàng đầu Mạc Gia hợp sức chế tạo. Điểm đặc biệt chính là khi cần chiến hạm có thể trở thành phi thuyền, lúc khác có thể trở thành tàu ngầm.

Mạc Tu Nghiêu đứng trên boong tàu phòng điều khiển đưa mắt nhìn hòn đảo phía xa, đó là hòn đảo tư nhân thuộc về Kính Gia, dưới danh nghĩa của Kính Thiên Minh, cũng là địa điểm tổ chức đám cưới của Kính Thiên Minh với vị thiên gia Tàn gia Diệp Hàm Huyền kia. Trong lòng anh ngũ vị tạp trần, thật không biết lúc này đối diện như nào với cô ấy? Lúc thân phận gì đây?

Nhược Bãng à Nhược Bãng, tại sao mỗi khi anh cảm thấy chúng ta đã đứng rất gần nhau rồi, thậm chí có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời này...thì lại xuất hiện một dãy núi khổng lồ ngăn cách hai chúng ta?

Anh phải làm sao mới tốt? Nếu em biết sự thật sẽ hận anh chứ?

Tại sao bố ruột của em lại là kẻ thù không đội trời chung của Mạc gia? Tại sao anh lại là người tự tay phá huỷ hạnh phúc gia đình em?

Đáp lại những vấn vương trong lòng anh là tiếng sóng vỗ rì rầm của biển cả bao la...

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ân oán đời trước

Chiến hạm cập bến.

Mạc Tu Nghiêu nhanh chóng lên bờ thì thấy Kính Thiên Minh đã đứng đó đợi sẵn từ khi nào. Hai người đàn ông đứng đầu gối hắc đầu gặp nhau, một lạnh lùng, bá đạo, một ngông nghênh, cuồng ngạo. Hai khí chất khác biệt, rất khó có thể tưởng tượng họ lại là bạn tốt, vào sinh ra tử cùng nhau.

"Hello người anh em đã lâu không gặp." Kính Thiên Minh vẫy tay chào, giờ tay muốn bắt tay Mạc Tu Nghiêu.

Một luồng gió lạnh lướt qua người Kính Thiên Minh, mẹ! Gia hoả Mạc Tu Nghiêu này trước nhiều anh em như vậy dám không nể mặt anh. Để tôi chống mắt lên coi, tối nay cậu có hạnh phúc nổi không? Nghĩ vậy Kính Thiên Minh trong lòng đắc ý cười thầm.

"Cô ấy đâu?"

"Cô ấy" Kính Thiên Minh dĩ nhiên thừa biết là ai, anh nhú mày, ngậy thơ hỏi lại, "Nghiêu à, cậu phũ vậy? Ở bên tôi mà nghĩ đến cô gái nào?"

Mạc Tu Nghiêu sắc mặt chợt lạnh, u ám nặng nề, bước chân càng nhanh tiến về phía trước, khoé môi chậm rãi nhả ra năm chữ, "Tôi đi thăm vợ cậu."

Cmm!

Kính Thiên Minh chửi thầm, bước chân nhanh hơn, ngăn cản Mạc Tu Nghiêu lại, "Người anh em à, cậu đừng đùa tôi vậy chứ?"

Đi gặp vợ anh không phải muốn nói vụ anh giả ngốc lừa cô ấy chứ? Hừm, khó khăn lắm anh mới chiếm được sự đồng tình thương hại từ vợ yêu, hôn lễ đến tận miệng rồi, không thể bị tên này phá hư được!

"Được rồi, tôi nói." Kính Thiên Minh về mặt bắt đắc dĩ nói.

Lúc này bước chân Mạc Tu Nghiêu mới dừng lại. Bằng mọi giá anh phải nhanh chóng tìm được cô gái nhỏ...mặt đối mặt nói chuyện, anh có linh cảm không tốt lắm..

"Khi nãy, cô ấy đến thăm vợ tôi. Mẹ kiếp, ai ngờ rằng cô gái của cậu lại là bạn tốt của vợ tôi...Họ nói chuyện với nhau, cô gái của cậu còn dám ngăn cản hôn lễ của chúng tôi..."

Tia sáng lạnh lướt nhanh qua mắt Mạc Tu Nghiêu, anh không kiên nhẫn nói, "Giả ngốc lâu nên cậu sắp thành đàn bà rồi nhỉ? Lòi ít ý nhiều."

Kính Thiên Minh hừ lạnh, "Cô ấy biết tôi không phải là Mạc tổng, the end!"

Cơ thể Mạc Tu Nghiêu khẽ run nhẹ, nhưng anh nhanh chóng trấn tĩnh cảm xúc, nắm chặt cổ áo Kính Thiên Minh, gầm lớn, "Kính Thiên Minh, cậu dám lừa tôi?"

Hai người chơi thân từ nhỏ, người khác có thể không, Kính Thiên Minh sao có thể không cảm nhận thấy sự thay đổi của Mạc Tu Nghiêu? Không ngờ lần này người anh em của anh đã động tâm thật sự, hình như còn có chút lún sâu.

Kính Thiên Minh thừa nhận, xét về tình về lý- anh không thích cô gái kia chút nào, bởi lẽ Mạc Tu Nghiêu được định sẵn là con rể của Kính gia, năm xưa hai nhà đã đích ước cho cậu ta với em gái của anh! Chỉ đáng tiếc em gái của anh đoán mệnh sớm trong một vụ hoả hoạn!

Nhưng...

Kính Thiên Minh sâu sa nghĩ, cô gái kia cũng không tệ, khá thú vị, chẳng trách có thể nắm được trái tim của tên này...

"Cô ấy đi đâu rồi! Đừng trách tôi trở mặt vô tình!" Mạc Tu Nghiêu lời vừa nói xong lập tức vung nắm đấm về phía mặt Kính Thiên Minh mà giáng.

"Mẹ nó! Mạc Tu Nghiêu! Cậu bình tĩnh lại cho tôi! Hôm nay là ngày ông đây cưới! Tuyệt đối không được đâm vào khuôn mặt đẹp trai của ông!" Kính Thiên Minh nhanh chóng vắt chéo hai tay tạo thành thế thủ! Tên này cũng thật độc! Định phá huỷ đi dung nhan của anh, vậy đêm nay muốn động phòng, lấy cái lông gì dụ dỗ vợ yêu?

"Hừ! Đều do cậu tự tạo nghiệt!" Mạc Tu Nghiêu hừ lạnh nói, đoạn ra hiệu cho đám đàn em lui lại đằng sau, dành không gian riêng tư cho hai người nói chuyện.

Biển có lúc yên ả, không một gợn sóng, có lúc lại lán tấn vài gợn, có lúc ào ào sóng vỗ, dữ dội ập vào bờ. Mạc Tu Nghiêu tự thấy tính khí của mình gần đây như thế- từ khi cô ấy trở về. Anh luôn là người kiềm chế cảm xúc vô cùng tốt- miễn là không liên quan tới cô gái nhỏ.

"Mạc Tu Nghiêu, cậu không còn là cậu của trước đây nữa!"

Mạc Tu Nghiêu mím chặt môi không nói gì, nháy mắt không gian lại tĩnh lặng.

"Bí được lắng mộ Tần Thủy Hoàng cậu còn chưa lấy được! Trên danh nghĩa cậu vẫn là con rể tương lai của Kính gia tôi!"

"Thứ tôi nợ Kính gia cậu, sớm muộn tôi cũng trả. Nếu cậu dám động vào cô ấy- dù chỉ một sợi tóc, thì đừng trách tôi trở mặt vô tình!"

Mạc Tu Nghiêu nói xong rồi quay lưng bỏ đi, anh còn một việc nhất định phải làm- đi tìm cô ấy và giải thích mọi việc. Sẽ không có chuyện hai người lại xa cách...

Nhược Băng à, chỉ mong...

Chỉ mong trong tim em có tôi, một chút cũng không sao...

.....

Bển cảng H.

Cùng lúc đó Nhược Băng vừa đặt chân lên đất liền. Trong lòng cô rối như tơ vò, bao câu hỏi quẩn quanh trong tâm trí cô. Mạc Tu Nghiêu? Ha? Cuối cùng cô cũng biết được tên thật của anh- chỉ là qua một người lạ.

Anh còn bao điều giấu em? Anh rốt cuộc có bao nhiêu thân phận, có bao nhiêu tấm mặt nạ?

Mà hình như anh cũng chưa bao giờ yêu cô...

Không được, không được! Cô không được hù dọa chính mình, cô phải gặp anh, hỏi rõ mọi chuyện mới được. Cô không thể cứ thế mà bỏ lỡ người đàn ông mình yêu!

Và điều quan trọng bây giờ là lấy được thông tin về vụ thám sát năm xưa của gia đình cô! Cyril vừa gửi địa chỉ của cô, ở ngay gần đây. Cảng biển này có một khu khác vắng, quả thật rất thích hợp cho việc làm giao dịch- hơn nữa là đủ thủ tiêu cô sau khi lấy được thứ hấn ta cần! Rất nhanh thôi sự thật sẽ được ánh sáng mặt trời soi tỏ!

Chỉ mười phút sau.

Từ đằng xa Nhược Băng đã thấy đám người mặc đồ đen đứng đó. Chỉ mười người, xem ra số lượng ít hơn cô dự tính. Còn có mai phục hay bọn họ quá tự tin?

"Trầm tiểu thư, hoan nghênh, hoan nghênh đã tới." Cyril từ trong đám người bước ra, niềm nở chào Nhược Băng.

Nhược Băng nhếch môi thản nhiên nói, "Thật vinh hạnh được đích thân ngài Cyril mời, sao tôi có thể không đến?"

"Được! Được! Chúng ta bắt đầu ngay giao dịch, đôi bên cùng sáng khoái, Trầm tiểu thư mời ngồi."

Nhược Băng quan sát kĩ chiếc ghế, thấy không có gì bất thường cô mới ngồi xuống.

"Ngài Cyril muốn giao dịch kiểu gì?"

"Trầm tiểu thư xin mời giao hàng trước. Tôi tuyệt đối giữ uy tín."

Đôi mắt Nhược Băng loé sáng, lắc đầu nói, "Thứ cho tôi nói thẳng, giao bí được xong chắc chắn ngài sẽ nói bí mật cho tôi, xong sau đó thủ tiêu tôi? Đây cũng là giữ chữ tín đi."

Một trận cười vang lên, "Haha... Trầm tiểu thư thật biết nói đùa."

Nhược Băng từ trong túi lấy ra một cái lọ, hình dáng hoa văn cổ xưa, trên thân còn chạm khắc những đoá hoa tinh xảo, cô cười nói, "Bí được ở đây! Chỉ là tôi có một sở thích kì lạ, thích gắn bom bên mình, hi vọng vụ giao dịch của chúng ta diễn ra tốt đẹp."

Lại là một trận cười, Cyril vỗ tay tán thưởng, "Trầm tiểu thư quả thật rất thú vị. Tôi có thể nói bí mật cho cô, nhưng hình như chúng ta cũng phải bàn một chút về độ tin cậy của bí được kia. Thật giả còn chưa hay!"

Nhược Băng chỉ tay vào một người, nói, "Người này hình như trên tay có một vết xước, phiền ngài bảo anh ta lại đây!"

Cyril gật đầu ra hiệu, người đàn ông kia biết ý tới gần.

Nhược Băng chậm rãi mở chiếc bình nhỏ, đập đập vào đầu nó, rồi mở nắp. Cô nghiêng bình, cố ép thứ dung dịch trong bình ra.

"Tách..." Một thứ chất lỏng màu xanh lục rơi xuống da người đàn ông.

Mọi người đều chăm chú nhìn y, chột vài giây sau, người đàn ông lăn đùng đất, miệng sùi bọt mép, còn "ú ớ" liên hồi trong đau đớn khiến sắc mặt ai nấy đều tái mét.

Một thủ hạ thân tín của Cyril tức giận giơ súng về phía Nhược Băng, "Cô dám lừa ngài Cyril."

Chỉ là người đàn ông lời vừa nói xong thì trên trán đã xuất hiện một chấm đỏ, rồi ngã ngay xuống đất! Thần chết đã mang anh ra đi trong tích tắc.

"Phù..." Nhược Băng thổi làn khói nhẹ bay ra từ súng giảm thanh, cô cong môi cười,

"Ồi! Haha, thật ngại quá, nhiều khi tay nhanh hơn não. Chưa có ai chĩa súng vào tôi mà sống được đâu! Ngài Cyril đừng để ý, dù sao tôi cũng giúp ngài giải quyết rắc rối. Thân là thuộc hạ, chủ nhân chưa có phản ứng mà đã ra oai trước. Loại người này e đã sớm có dã tâm làm phản..."

Cyril sắc mặt có chút đen, người của y, phải chính tay y xử, như này quả thật không cho y chút mặt mũi nào. Nhưng y vẫn bình tĩnh nói, "Còn phải cảm tạ Trầm tiểu thư."

"Ngài Cyril, kia..."

Một người lên tiếng đã kéo theo sự chú ý của những người còn lại. Người đàn ông khi nãy còn nằm vật vã trên mặt đất sắc mặt đã bình thường- hơn nữa vết thương trên tay còn lành lặn như thường- không một chút dấu tích, kể cả sẹo.

"Oh my god. Tốt tốt! Hôm nay cuối cùng đã được thấy thứ bí được trong truyền thuyết này!" Cyril có chút ghen ngào cảm thán.

"Bí được ở đây. Phiền ngài Cyril làm theo giao dịch."

Cyril sâu sa nhìn Nhược Băng, cất giọng nói,

"Mọi chuyện đều bắt nguồn từ hai mươi năm năm trước, có ba người bạn chơi rất thân, một người họ Kính, một người họ Mạc, một người họ Dương. Cả ba người đều là thiên kiều chi tử, họ hợp nhau đến nỗi ngay cả sở thích cũng giống nhau. Điều này tất nhiên là tốt nhưng cũng đã tạo ra bi kịch- cả chàng trai đều đem lòng yêu một cô gái. Người họ Dương với cô gái vốn là thanh mai trúc mã, đôi bên có hôn ước từ sớm. Nhưng là cô gái ấy lại đem lòng yêu họ Kính, bất chấp sự phản đối từ gia đình, bỏ hôn ước với họ Dương, theo họ Kính. Trước tấm si tình của cô gái, họ Dương và họ Mạc đã buông tay. Bấy năm sau, trong một vụ hỏa hoạn, cô gái kia cùng đứa con gái năm tuổi của mình chôn chôn trong biển lửa! Người họ Mạc kia một mực khẳng định họ Dương đã gây ra, còn đe dọa sẽ trả thù thay cô gái. Bốn năm sau, cũng ngày đó, vẫn là vụ hỏa hoạn- đã chôn vùi cả Dương gia hơn trăm mạng người..."

Cơ thể Nhược Băng run mạnh, không thể nào...

"Họ Dương là..."

"Không sai, họ Dương là người cha Dương Vân Đình của cô! Còn họ Mạc là Mạc gia- hay Mạc thị, đều là họ!"

Đầu Nhược Băng nổ ầm một tiếng..

Như tiếng sét xé ngang bầu trời..

Giống tổ nổi bão trong cô...

"Không thể nào! Ông là ai?"

"Trầm tiểu thư, tôi là người lão gia tin tưởng. Tôi có thể chứng minh. Dưới đuôi trái của cô có một vết sẹo, do ngày nhỏ lúc phu nhân và thiếu gia không có nhà, cô ngã. Chính lão gia đã băng bó cho cô!"

Từng chi tiết được Cyril miêu tả rõ ràng, trái tim Nhược Băng đã rối lại càng rối, cô lắc đầu, "Ông nói dối! Cha rất yêu mẹ tôi! Hôn nhân của hai người là sự kết tinh của tình yêu! Cha tôi không thể nào yêu người phụ nữ khác..."

Cyril đau xót đáp, có vài giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt già nua của ông, thoán chốc kể xong chuyện kia ông như già thêm vài tuổi.

"Cô đã thấy cha cô về dự sinh nhật của mẹ cô bao giờ chưa?"

Nhược Băng lắc đầu.

"Sinh nhật của bà ấy chính là ngày mà người lão gia mất. Ông ấy sao có thể về dự sinh nhật cùng..."

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Lão Đại Ly Mộ!

Nhược Băng không thể tin vào những điều mà Cyril nói, người cha mà cô kính trọng, người chồng mà mẹ thương yêu- bao năm qua lại luôn tỏ tượng về người phụ nữ khác. Dù cố chối bỏ hiện thực nhưng những lời Cyril nói rất chân thực, chứng cứ ông ta nêu ra rất chính xác...

Cô không thể không tin...

Cô đôi khi không biết nhiều lại tốt! Giống như người ta đã nói thiên đường mãi chỉ dành cho kẻ khờ dại, càng hiểu nhiều lại càng đau nhiều!

"Ông nói vậy! Ông đừng hòng lừa tôi!" Nhược Băng cứng rắn nói- nhưng cơ thể cô đã sớm không kiềm chế được mà run rẩy.

Cyril phức tạp nhìn Nhược Băng, nói, "Trầm tiểu...À không, bây giờ tôi phải gọi cô là Dương tiểu thư mới hợp! Mọi việc tôi làm đều vì Dương gia! Bao năm qua sống mai danh ẩn tích trong Ly Mộ cũng chỉ vì lý do này! Phải khiến cho những kẻ kia, nợ máu phải trả bằng máu!"

Sắc mặt Cyril càng lúc càng đáng sợ, đôi mắt ông ta ngập tràn tơ máu, bàn tay nắm chặt cạnh bàn nổi lên từng đợt gân guốc màu xanh.

"Dương tiểu thư, chỉ có bí được trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, mới có đủ sức mạnh lật đổ cả ba đại gia tộc đó! Tần gia là gia tộc nắm trong tay quyền lực quân đội của cả Trung Hoa, bề ngoài nhìn vào tốt đẹp, kì thực bên trong đã sớm mục nát! Vụ thảm sát đầm máu của Dương gia năm xưa- tuyệt không thoát khỏi liên quan đến Tần gia! Tần- Mạc- Kính ba con hổ giương nanh vuốt về phía Dương gia! Tiểu thư, cô hãy nghĩ cho thông, một đại gia tộc như Dương gia, vì cái gì mà sau một đêm xoá sổ hoàn toàn!"

Đầu óc Nhược Băng quay cuồng, có quá nhiều thông tin đang được bộ não cô xử lí! Gia chủ Tần gia kia không phải là ba ruột của Huyền tỷ sao? Còn Kính gia lại là gia tộc của người đàn ông tỷ ấy yêu! Mạc gia...

Mạc gia lại là gia tộc của người đàn ông cô yêu Tại sao trong phút chốc những người cô yêu lại quay lưng thành kẻ thù của cô?

"Không...!" Nhược Băng đau đớn hét to.

Không được! Nhược Băng lắc đầu, cố gắng trấn an bản thân một lần nữa! Cô phải bình tĩnh suy nghĩ lại! Nếu Cyril này có ý tốt, tại sao ban đầu không trực tiếp kể cho cô, mà lợi dụng cô hết lần này tới lần khác? Có quá nhiều lỗ hổng trong việc này...

"Tiểu thư, cùng tôi tham gia Ly Mộ, khôi phục Dương gia!"

"Ý ông là mời người của Hắc Hy như tôi tham gia Ly Mộ?" Nhược Băng nhướn mày hỏi ngược lại Cyril.

"Tại sao lại không thể? Ngài là người của Dương gia, tham gia Ly Mộ- cùng tôi. Tôi có một tin quan trọng cần phải nói cho Dương tiểu thư...."

Từ đầu đến cuối, Nhược Băng cô luôn kiên, chưa từng rơi một giọt lệ nào...

Chỉ là lúc này đây, trong hốc mắt thoáng chốc lệ tràn, càng cố nén lại, nước mắt lại càng ứa ra.

"Điều ông nói là sự thật?" Cô vẫn là không tin tưởng tai của mình..Cô càng sợ mình nghe nhầm!

Điều đáng sợ nhất chính là hi vọng rồi tuyệt vọng- giống như bạn đang ở trên thiên đàng, người ta một cước đá bay bạn xuống địa ngục.

"Cô có thể kiểm chứng!"

"Vậy được! Cho tôi thời gian một tuần."

"Một tuần sau tôi sẽ ở sân bay đợi Dương tiểu thư."

Nhược Băng gạt đầu rồi lạnh lùng đứng dậy, đi thẳng. Bóng lưng của cô thẳng tắp- như ý chí kiên cường bền bỉ của cô vậy!

Nhìn thấy thân ảnh bỏ nhé dần đi xa, trong mắt người đàn ông hiện lên thần sắc phức tạp, có chút mê luyến ngay chính bản thân anh ta không nhận ra...

"Lão đại, không lẽ cứ để cô ta đi như thế? Để tôi cho người...."

"Không cần! Để cô ta đi, Cyril đã nói toàn bộ kế hoạch này giao cho ông ta, đương nhiên sẽ có cách làm cô ta cam tâm tình nguyện theo chúng ta."

Không sai! Người đàn ông này chính là Cris, lão đại thần bí nhất trong các lão đại. Giới hắc đạo lưu truyền rằng: Người còn sống không bao giờ nhìn thấy khuôn mặt y- mà người nhìn thấy khuôn mặt y, sẽ không bao giờ còn sống!

Có người nói bộ dáng của y quá xấu xí, không dám để người ta nhìn thấy dung mạo thật của y!

Lại có người nói, y quá đẹp- đến nỗi điên đảo thế gian! Mà y quá chán ghét gương mặt xinh đẹp này của mình nên che đi!

Người đứng đằng sau chính là Ly Dạ- một trong những cánh tay đắc lực của y.

"Lão đại, có cần cho người giám sát."

Cris nhìn tấm bia trước mặt, nhắm mắt quan sát.

"Vút..."

Mùi tên trong tay y xé gió mà đi, đâm thẳng vào hồng tâm...

"Không cần. Ôm cây đợi thỏ! Con mồi sẽ tự đến nộp xác!"

.....

Mạc Tu Nghiêu gấp rút chạy vào cửa lớn Mạc Gia, trống ngực anh đập liên hồi. Lão quân gia mới gọi điện báo tin cho anh: Nhược Băng đã về đây.

"Nhược Băng, anh...."

Nhược Băng vốn đang cắm hoa, đưa lưng lại phía anh, giờ phút này nghe thấy thanh âm quen thuộc, cô cứng người quay lại...

Phong vân biến đổi, vài tháng không gặp, bọn họ hay là....

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109-1: Em là thuốc phiện! (H+++)

"Anh....."

"Đi theo tôi!" Nhược Băng không nhìn anh lấy một cái, cô lạnh lùng bước thẳng lên phòng.

Anh phải làm sao mới tốt đây? Nhược Băng à, em có còn tin anh không...? Em sẽ nghe lời anh nói chứ? Mạc Tu Nghiêu vừa đi vừa suy nghĩ, bàn tay anh bất giác xiết chặt lại, chưa bao giờ anh lại sợ hãi như thế...

Sợ sẽ vĩnh viễn mất đi cô!

"Mẹ kiếp, Mạc tổng cái lông gì? Mạc cậu mới đúng! Anh dám lừa bà đây một thời gian dài như vậy à?"

Vừa bước vào phòng, Mạc Tu Nghiêu còn chưa định thần, đã bị Nhược Băng một cước đá bay lên giường.

"Nhược Băng, bình tĩnh nghe anh giải thích...Em bình tĩnh..."

Lời Mạc Tu Nghiêu định nói ra để bị nghẹn lại trong cổ họng. Cô gái nhỏ cả thân thể đè lên thân thể anh, đôi môi anh đảo dịu ngọt hôn lên anh...

Sự mềm mại của cô như ngọt lửa đốt lên dục vọng lâu ngày ngủ quên của người đàn ông, Mạc Tu Nghiêu có thể cảm nhận hô hấp của anh ngày một khó khăn, tiểu huynh đệ bên dưới đã bắt đầu có xu hướng dựng lên...

"Em có biết hành động này nguy hiểm đến chừng nào không?" Mạc Tu Nghiêu gằn mạnh, giọng anh khàn khàn đem theo chút tình dục.

Nhược Băng dường như không quan tâm đến lời nói của anh, cô càng mạnh bạo hơn, bắt đầu cời từng cục áo sơ mi một của anh. Mỗi tác da thịt được bàn tay nhỏ không xương của cô lướt qua, Mạc Tu Nghiêu cảm giác mỗi tế bào thần kinh đang trở dậy.

Chợt cô tháo cà vạt của anh ra, đem hai tay anh cột chặt vào đầu giường.

Mạc Tu Nghiêu tà mị cười, nheo mắt nhìn cô gái nhỏ, "Em muốn làm gì anh?"

Nhược Băng khoanh tay từ trên cao nhìn xuống, cao cao tại thượng như nữ vương điện hạ. Khoé môi cô chợt nở nụ cười lạnh băng, gằn từng chữ nói, "Không phải anh luôn muốn chơi tôi sao! Hôm nay tôi chơi với anh!"

Lời vừa nói ra, Nhược Băng đưa tay giật từng nút áo, từng chiếc, từng chiếc vô tình mà hữu tình rơi xuống nền đá ngọc, âm thanh leng keng, leng keng vang vọng khắp căn phòng.

Theo từng động tác của cô, váy áo trên cơ thể rơi xuống theo đó, thậm chí cô có chút không kiên nhẫn, sau khi cởi đồ ra trực tiếp vắt thẳng xuống sàn nhà, tạo thành một đống bừa bộn- trái ngược với căn phòng sang trọng, ngăn nắp của anh.

Mạc Tu Nghiêu thân trần nằm bất động trên giường. Giờ phút này kể cả nếu không bị cố định bởi chiếc cà vạt kia, anh vẫn là không động đậy nổi. Thân thể xinh đẹp của cô từng chút, từng chút hiện ra. Đồ lót tình xảo màu đỏ thắm tôn lên làn da mịn màng không tì vết của cô, bờ ngực quyến rũ ẩn hiện sau dưới lớp vải càng thêm mị hoặc, cả đôi chân dài thon thả khẽ đung đưa của cô nữa...

Tất cả đều trở thành sự hấp dẫn chí mạng với anh! Chỉ là đôi mắt của cô- sao lại lạnh đến thế...

Nhược Băng à, bất luận em muốn làm gì anh- thậm chí là cướp đi mạng sống của anh cũng được! Chỉ cần có thể chết trong vòng tay ấm áp của em- anh chính là can tâm tình nguyện...

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109-2: Em là thuốc phiện (H+++)

"A...Em đừng khiêu khích sự nhẫn nại cuối cùng của anh nữa!" Thanh âm trầm thấp của Mạc Tu Nghiêu vang lên, có thể thấy anh đè nén dục vọng cực khô đến chừng nào!

Nhược Băng không nói gì, mặt lạnh nhìn anh. Cô quay lưng đi về phía bàn ngủ. Mạc Tu Nghiêu chưa kịp vui mừng thở ra thì mắt thấy cơ thể nóng bỏng của cô bước lại. Cô vốn muốn đè Mạc Tu Nghiêu, cưỡng bạo anh uống cốc nước có chứa thuốc kích dục này, nhưng có lòng không có sức a!

"Ừc...."

Nhược Băng đưa cốc nước lên miệng, uống một ngụm nhỏ, lại cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng của anh. Dòng chất lỏng mát lạnh theo môi cô chảy vào yết hầu của anh!

Không cần nói Mạc Tu Nghiêu cũng đoán được đại khái mục đích của cô...Chỉ là anh không đành lòng, cũng không muốn phản kháng cô.

Chỉ mười phút sau, Nhược Băng có cảm giác cơ thể mình đang bị một luồng nhiệt thiêu đốt, khuôn mặt cô không tự chủ được mà nóng ran. Dưới tác dụng của thuốc kích tình, đôi môi đỏ mọng của cô lại càng kiều diễm mê người. Cô rất nóng, rất nóng, rất rất nóng...

Bên dưới cảm giác rất trống trải- muốn được thứ gì đó lấp đầy.

Mạc Tu Nghiêu cũng không khá hơn cô chút nào, thậm chí so với cô ham muốn còn mãnh liệt hơn, cổ họng anh khô khốc. Nụ hoa mềm mại của cô khẽ chạm vào ngực anh, cọ cọ làm Mạc Tu Nghiêu cảm giác anh nhịn sắp chết rồi!

"Cầu xin tôi yêu anh!"

Nhược Băng tự nhủ, một người kiêu ngạo như Mạc Tu Nghiêu đứng trên vạn người tuyệt đối sẽ không chấp nhận phương thức quyến rũ hèn hạ kiểu này của cô.

Quả nhiên...

Mạc Tu Nghiêu trầm giọng nói, "Không cần em yêu tôi!"

Chưa kịp để cô phản ứng thì âm thanh "phụt" vang lên, chiếc cà vạt đã đứt đôi từ khi nào. Mạc Tu Nghiêu thuận người đè Nhược Băng xuống dưới thân mình, cười mị hoặc chứng sinh nói,

"Tôi yêu em là đủ rồi! Hôm nay tôi sẽ cho em thấy bản lĩnh đàn ông của tôi! Sẽ làm cho em ở dưới thân tôi van xin cầu hoan! Không chiếm được trái tim em thì cái thân thể này cũng không tệ."

"Tên khốn...Ủm..." Nhượng Băng vốn muốn mở miệng chửi người. Chỉ là lời còn lại đã bị nuốt trôi bởi nụ hôn công kích bá đạo, cuồng nhiệt của Mạc Tu Nghiêu.

Bàn tay hữu lực của anh thô lỗ xé tan nơi phòng thủ cuối cùng của cô. Mạc Tu Nghiêu không chút lưu tình đem hai ngón tay đưa vào nơi riêng tư của cô.

"Đau...Ư..."

Nhượng Băng gồng người lên vì đau, cô cắn chặt môi đến bản thân không phát ra những tiếng rên rỉ đáng khinh.

Dường như Mạc Tu Nghiêu đoán được suy nghĩ của cô, anh cúi đầu ngậm lấy gò bồng đảo mềm mại của cô, vừa day vừa cắn nhẹ khiến cơ thể Nhượng Băng không tự chủ được mà vận vẹo.

"Ủm...Bên dưới em đã ướt đến thế rồi! Thật đúng là nói một đằng, làm một nẻo..."

"Anh...Anh là tên khốn! Mau buông tôi ra...."

"Muộn rồi!" Mạc Tu Nghiêu bá đạo nói, nhanh chóng rút ngón tay ra khỏi cơ thể cô, đem tiểu huynh đệ thô bạo tiến vào.

"A....."

.....Còn....

#UyenToTo

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Không phải em không lấy!

Mặc cho Nhượng Băng phản kháng, Mạc Tu Nghiêu không những không dừng hành động của mình- trái lại còn dùng sức mãnh liệt hơn!

Bản tính của đàn ông chính là chiếm đoạt- điên cuồng chiếm đoạt! Bạn sẽ không biết được bộ mặt của một người đàn ông nếu chưa cỡi quần hần ra...

Cầm thú!

Trong lòng Nhượng Băng đào mười tám đời tổ tông nhà anh lên mắng: Mạc cầm thú! Cầm thú!!!!

Mạc Tu Nghiêu thấy cô gái nhỏ trong lòng mình còn sức lực nghĩ chuyện khác, ra vào lại càng mạnh hơn, điên cuồng cướp hết mật ngọt thuộc về riêng cô.

Một đêm mê loạn, lửa tình triền miên.

Hai người sức lực dồi dào, lại cộng thêm tác dụng của thuốc kích tình, làm đủ chín lần.

Mạc Tu Nghiêu mãn nguyện cười, cuối cùng cô gái nhỏ cũng thuộc về riêng anh. Ngón tay thon dài khẽ lau đi giọt lệ trong suốt còn đọng lại trên mí mắt cô, anh ôn nhu nói,

"Cả đời này, Mạc Tu Nghiêu anh, KHÔNG PHẢI EM KHÔNG LẤY- Dương Nhượng Băng."

Dù cho em là ai? Quá khứ hay hiện tại! Tương lai êm đềm hay mịt mù đầy giông bão! Anh vì em mà sinh, vì em mà tồn tại..

Ôm lấy cô thật chặt, mắt anh nhắm nghiền rồi ngủ say giấc trong yên bình....

Ngay khi anh vừa nhắm mắt, đôi mắt ngọc của Nhượng Băng khẽ mở, rèm mi chớp chớp phát ra ánh sáng trong đêm.

Miệng cô lẩm bầm gì đó, sau đó cũng vui đầu vào trong lòng anh ngủ say.

.....

4h sáng.

Nhượng Băng tỉnh giấc, toàn thân truyền đến cảm giác đau nhức như bị nghiền nát, đặc biệt là ở phía bên dưới hạ thân do kịch liệt quá độ khiến cô ngồi

dậy cũng thấy rất.

Nhìn thấy thứ gì đó của ai đó vẫn chưa chịu rời xuống khỏi mình, đáy lòng cô dâng lên một trận ảo não, chả lẽ bà đây phẩy chim nhỏ nhà anh?

Mà thôi đi! Cô còn có việc quan trọng hơn phải làm! Trong thuốc kích tình có chứa một lượng thuốc mê vô cùng lớn, tạm thời anh ta chưa thể tỉnh dậy được.

Nhược Băng đã tính toán từ sớm, cô đã uống thuốc giải chuẩn bị sẵn, và lại nghiệp vụ sát thủ ngày trước của cô vẫn còn, đương nhiên có thể tự giác thức dậy đúng giờ.

Nhìn đồng quần áo rách nát nằm dưới đất, Nhược Băng thật muốn chửi thề, cũng may cô đã chuẩn bị quần áo hành lý sẵn sàng, để cuốn gói sớm khỏi đây.

Nhược Băng mau chóng tắm qua rồi vào thư phòng của Mạc Tu Nghiêu. Cái gì cũng phải nhanh, anh ta là Mạc lão đại đứng đầu giới hắc bang, không thể thả lỏng mà xem thường được.

Chỉ mười lăm phút sau Nhược Băng đem theo chiếc USB bước ra khỏi thư phòng, trước khi đi còn phức tạp nhìn người đàn ông ngủ say trên giường, cô còn mơ hồ nhìn thấy dưới tấm ga trải giường màu trắng, có vết lạch hồng...

Thao tác nhanh gọn xách vali ra khỏi Cảnh Lê viên. Nhược Băng đáy lòng có chút không nỡ, tuy cô không ở nơi này lâu, nhưng không biết từ khi nào cô đã xem nó là nhà. Cô chợt nhớ hơi ấm trong căn nhà kia, trong căn phòng ấy...

Mưa phùn mùa đông như muốn đè nặng trên đôi vai gầy yếu của cô gái. Đôi chân cô chỉ có thể nặng nề bước đi!

Từ phút bước chân khỏi nơi này, đã định trước cô có một tương lai cô độc!

Cô- hoang dã, cô đơn như con sói trên thảo nguyên. Dù có thuần phục được nó, sẽ có một ngày con sói quay về thảo nguyên mệnh mông của mình!

Nhược Băng nheo mắt nhìn, đằng sau cô có một chiếc ferrari màu đen đang bám theo cô.

Cô dừng lại, nó cũng dừng lại.

Cô đi, nó cũng đi.

Nhược Băng cười chua xót, thân nhiên đi về phía chiếc ferrari.

Một người đàn ông cao lớn, đêm đen cũng không tài nào át nổi khí trên người y, mở cửa xe bước ra. Trên mặt y đeo một chiếc mặt nạ bạc, khiến người ta không tài nào thấy được dung mạo, chỉ có đôi mắt đen âm u sâu thẳm như bầu trời.

"Chào mừng Trầm tiểu thư gia nhập Ly Mộ!"

Người đàn ông tiến đến ôm Nhược Băng, còn cầm bàn tay nhỏ của cô, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ- đúng chuẩn phong cách phương Tây.

Khoé môi Nhược Băng khẽ nhếch, thân nhiên cười, "Được Cris lão đại đích thân đón, còn gì vinh hạnh hơn?"

Người đàn ông có vẻ tâm tình không tệ, cười lớn, ra tư thế mời Nhược Băng lên xe.

"Trầm tiểu thư, mời."

Nhược Băng chậm rãi bước lên xe. Bóng lưng cô thẳng tắp, kiên cường, đã quyết sẽ không đau, không hối, không quay đầu!

Không đau ư?

Sao trong lòng cô lại thế này...

Đau tận xương tủy...

Đau tận tâm can...

Ngoảnh đầu nhìn lại quá khứ đã là hư vô...

Tạm biệt Mạc Tu Nghiêu, tạm biệt tình yêu tuổi trẻ cuồng ngao....

....Còn....

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lầy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Hối kết: Ngày tương phùng!

Cris đang suy nghĩ điều gì đó, đôi mắt đen như mực hướng về phía xa xăm. Thanh âm trong trẻo của cô gái vang lên khiến anh khẽ giật mình,

"Anh có muốn nghe hát không?"

"Hào!"

"Rượu đâu còn vương trên bờ môi khô

Nỗi nhớ anh gom góp thành tháng năm sinh mệnh của em

Em đã từng nghĩ nếu nước mắt có thể chảy ngược lại khoé mi thì sao?

Chuyện cũ đã qua của chúng ta có thể tái hiện lại lần nữa?

Căn khôn xoay chuyển, vận mệnh liệu có thể đổi thay...

Khung cảnh em mong nhớ từng giây từng chút tràn về,

Chân thực tới mức em rất sợ, sợ đây chỉ là ảo ảnh do em quá nhớ anh,

Biển xanh, sóng biếc mỉm cười nhìn em

Nhìn vào mắt anh quá lâu, em đã bị quyến rũ

Đêm nay là một đêm không trăng không sao

Và không anh...

Con đường phía trước xa xôi quá,

Đề em nắm tay anh đi nốt được không?

Đêm nay là một đêm không trăng không sao,

Và không anh...

Em lại đem nỗi nhớ gửi vào bi thương đến anh...

Nếu có thể em nguyện dùng sinh mệnh mình họa lại những tháng ngày tươi đẹp ấy...

Em lại chợt nhận ra dù có họa đẹp đến đâu cũng không thể quay lại bên anh

Tại sao trời đất không hiểu chúng ta?

Hai đường thẳng giao nhau một lần rồi mãi xa

Biệt li dễ dàng mà sao tương ngộ khó khăn quá

Khó chờ được ngày tương phùng

Hay để em tiếp tục chìm vào mộng ảo cuồng si..."

Chất giọng đậm thanh thúy như ngọc, trong veo như đá- như đang vẽ lên một chuyện tình bi thảm, của một đôi trai gái thâm tình, yêu nhau nhưng không thể đến với nhau....

Mà cô gái ngân lên bản nhạc kia, dù cố gượng cười, nhưng lại không che được vẻ bi thương đang ngập tràn đáy mắt.

"Phiên bản hiện đại của 'Tình hải không'?" Cris mặt không đổi sắc nói.

Nhược Băng dường như có vẻ khá bất ngờ khi người này biết đến ca khúc này của cô, "Anh biết 'Tình hải không'?"

Cris gật đầu không đáp, thật ra cũng là ngẫu nhiên, anh vừa đáp máy bay xuống nước X, một bản nhạc rất hay vang lên, khiến anh không kìm được tò mò mà nhìn về phía màn hình lớn- cô ấy một thân y phục cổ trang màu đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi dưới ánh trắng bạc, vành mắt cong cong như lưỡi liềm khiến người ta say mê....

"Một khi gia nhập Ly Mộ, cô cần phải vứt bỏ tất cả quá khứ của mình, bao gồm cả việc rời khỏi Hắc Hy! Có vẻ ở đây còn rất nhiều điều khiến cô lưu luyến, cô có chắc?"

Cơ thể Nhược Băng khẽ run lên khi nghe thấy thanh âm lạnh nhạt, không chút cảm xúc của người đàn ông này.

Hơn mười năm rồi....

Mọi chuyện đã qua-

Anh ấy đều quên cả rồi...

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.....?

"Được! Tôi đồng ý!"

"Cô nên có quà ra mắt tổ chức nhĩ?"

Nhược Băng sớm đã đoán trước việc này, nhếch môi thản nhiên nói, "Đương nhiên rồi! Đây là quà ra mắt của tôi!"

Vừa nói cô vừa giao chiếc USB cho Cris.

Mạc Tu Nghiêu, đây là sự kết thúc đoạn tình cảm này, và cũng là khởi đầu cho một con mấu tanh sắp tới thôi....

.....

Lúc Mạc Tu Nghiêu tỉnh dậy trời đã sáng, Vốn muốn ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, tiếc là chỉ còn lại khoảng không trống vắng.

Trong lòng anh chợt nảy sinh một trận bất an! Cô gái nhỏ đã đi đâu rồi....? Nếu không phải nhìn vết lác hồng trên giường, anh còn nghĩ đêm qua là một giấc mộng xuân do mình tự ảo giác.

Cùng lúc đó điện thoại của anh lại kêu vang, Mạc Tu Nghiêu cầm lên thì thấy hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, anh khẽ nhủ mảy ần nghe.

"Boss, nguy rồi, nguy rồi, hàng loạt thông tin cơ mật của công ti không biết tại sao bị tiết lộ ra ngoài, chúng ta...."

Lại có một cuộc gọi nữa đến từ phía Mạc gia.

"Lão đại, nguy rồi, tại Roma, trung tâm đầu não của Mạc gia đã bị người ta đánh lén, chúng ta....."

Mạc Tu Nghiêu vứt điện thoại sang một bên, lập tức mặc quần áo chạy nhanh về công ty.

Nhược Băng à, em định dùng cách tuyệt tình thế này để cắt đứt tất cả với anh sao?

Là anh không đủ tốt, hay là trong tim em chưa từng có anh đây.....?

Mạc Tu Nghiêu đứng ở thang máy, một tay dứt túi quần âu, một tay cầm điện thoại nói chuyện với Kính Thiên Minh.

Một đám người không ý thức được có sự hiện diện của đại boss, đang xì xào to nhỏ gì đó.

Mạc Tu Nghiêu đương nhiên không rảnh quan tâm mấy cái vấn đề này, hơn nữa lúc này còn đang rất nguy cấp, nếu giải quyết không ổn thỏa, không những Mạc thị mà cả Mạc gia cũng bị phá hủy.

Nhưng ba chữ "Đương Nhược Băng" đã ghim sâu vào tim anh, trở thành bóng ma trong lòng anh, khiến anh không tài nào thoát ra được.

"Mọi người biết tin gì chưa? Đương Nhược Băng vừa tuyên bố giải nghệ xong, trực tiếp luôn!"

Có người không hiểu hỏi lại, "Có gì đặc sắc à? Cô ta là ai?"

Nữ đồng nghiệp lờm anh ta, nói,

"Đó là ca sĩ tôi hâm mộ nhất đấy! Dù cô ấy mới tham gia showbiz vài tháng nhưng phải nói là sự nghiệp phát triển tới đỉnh cao rồi ấy chứ! Tài hoa, sáng tác nhạc thiên bẩm. Cả "Hoa lệ" và "Tình hải không" tôi đều thích quá luôn!"

"Nhân khí đang cao đại gì mà giải nghệ, cô ta bị khủng à?"

"Câm miệng! Fc của cô ấy đều đã bàn, sẽ chờ cô ấy quay lại!"

Hai người còn chưa kịp nói xong thì thấy một bóng người vụt nhanh qua, cả cơ thể đều ngã quỵ xuống, run rẩy nói,

"Đại boss...."

"Mạc tổng...."

Mạc Tu Nghiêu bất chấp tất cả, gọi cho Hồi Phi, "Cậu, mau tra lịch trình chuyến bay ngày hôm nay cho tôi! Bằng mọi giá phải chặn tất cả chuyến bay lại! Nhanh lên!"

Nhưng tất cả đều đã muộn...

Thời gian xoá nhòa vết thương, lãng quên kí ức...

Hoa trôi vô ý, nước chảy vô tình...

Cảnh vẫn còn, chỉ là người đi đâu mất?

.....

Năm năm sau,

Tại sân bay thành phố X, nước X,

Một cô gái xinh đẹp trong treo, cầm tay một đứa bé chừng năm tuổi, một lớn, một nhỏ dắt tay nhau đi, cái nãy cũng thật gây chú ý đi.

"Mami, con sẽ nhớ chú Hiền nhiều lắm...." Thanh âm non nớt mềm mại vang lên khiến tâm người ta yêu thích vô cùng.

Trầm Tịch Dương đôi mắt đen láy có chút tối lại, xoa đầu an ủi bảo bối,

"Chú Hiền sẽ sớm lấy vợ. Mẹ con mình không thể làm phiền người ta suốt. Bảo bối ngoan, có mẹ ở bên mà...."

Đứa trẻ một thân quần áo vàng, khuôn mặt phấn nộn đáng yêu vô cùng, chu môi nói, "Vậy thì mami phải sớm tìm papa cho bảo bối nhé!"

Trầm Tịch Dương khoe môi có chút gặm gặm nhưng vẫn tùy tiện gặm đầu.

Bảo bối đôi mắt sáng lên như sao trời, chỉ tay nói, "Mami, người nhìn người đàn ông kia kia! Giá trị nhan sắc cũng cao phết đấy! Hình như có chút giống bảo bối, làm papa cũng không tệ đi....?"

19-12-2018

____ Hoàn chính văn ____

Lời tác giả (Bắt buộc đi cùng chương truyện)

Đây là kết thúc mở, cá nhân mình đã suy nghĩ rất nhiều khi viết đoạn kết này. Quyền truyện này ra đời với một số lý do bất đắc dĩ, lại là bộ truyện đầu tay của mình, không tránh khỏi những sai sót. Chân thành cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua!

Quyền truyện này sẽ có phần 2 với tên: Tổng tài, phu nhân đã trở về! (ra mắt vào đầu tháng 1-2019)

Sẽ nói tiếp những dang dở, thắc mắc chưa được giải quyết ở phần 1!

Lý do Nhục Băng bỏ đi thực sự là gì? Cyril, Cris hay Triệu Tử Hiền thực sự là ai? Âm mưu cuối cùng của Cyril là gì! Nhục Băng có kế gì! Tất cả sẽ sáng tỏ trong phần hai này. Được báo trước là kết HE là nam, nữ chính!

Lưu ý: Phần hai Nhục Băng đã đổi tên là Trầm Tịch Dương.

Lê: Nhân thời gian chờ ra phần 2, mọi người có thể ghé đọc bộ "Mật Tình- Tổng tài giả ngọc cảm dụ dỗ!" của mình. Vì viết sau nên truyện văn phòng đã có phần chín chun hơn bộ này ^^ Mong mọi người tiếp tục ủng hộ mình.

#UyenToTo 19-12-2018

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Em Không Lấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

